Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

EKİM
SAYI:49
1983
50 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Cuntanın Sihirli Seçim Değneği ile:

Majestelerinin İktidarı yerine Majestelerinin İktidarı

Amerikancı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının merkezci kanadının siyasi temsilcisi faşist cuntanın, senaryo, reji ve yönetmenliğini yaptığı seçim oyunu kamuoyunda güncel bir konu olmaya devam ediyor.Toplumdaki çeşitli katmanlar kendi bakış açıları temelinde temsil ettikleri sınıfların ve savundukları dünya görüşünün çıkarlarına göre, cunta seçimlerine şu veya bu tavrı alıyorlar.Bu sayıda, Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü Partimiz TKP/ML'in bu konudaki tavrını ortaya koymaya çalışacağız.

Biçimi ne olursa olsun, burjuva devletlerinin kurumlarından biri olan parlamentonun anlamı, ve neye hizmet ettiği, komünistler açısından gayet açıktır.Çok kısa özetiyle, burjuva parlamentoları,Lenin'in deyimiyle: *"Belirli bir süre içinde parlamentoda halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek: yalnızca anayasal parlamenter krallıklarda değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamenterizminin özü budur."* (1)

Yukarda alıntıdan görülebileceği gibi, en "demokratik" burjuva parlamentoları dahi halk için, sadece hakim sınıfların hangi kesiminin bir dönem için kendilerini ayaklar altına alacağını ifade eder. Parlamento, devletin kendisi değildir.O, sadece devletin kullandığı bir çok kurumdan yalnızca birisidir. Onun fonksiyonu burjuva devlete sözümona demokratik bir görünüm vermek ve ezilenler için hakim sınıfların tahakküm aracı olan burjuva devletlerin ayakta tutulmasına hizmet etmektir.Burjuvazi tarafından, halkın "kendi kendini yönetmesi", halkın "temsilcilerinin" özgür iradeleriyle her sahaya ilişkin "kararların alındığı" bir kurum olarak gösterilen burjuva parlamentolarının gerçekten işlevi bu değildir.En "demokratik" burjuva cumhuriyetlerde dahi, "devlet" işlevi hep kulislerde görülür. Parlamentolar ise, geniş kitleleri aldatmanın bir aracı olmaktan başka bir rol oynamaz.

Genel olarak söylersek, sorunun özü, devlet mekanizmasının kimin elinde olup olmadığı meselesidir.Bütün diğer kurumlar bir baskı, hakimiyet aracı olan devletin korunmasına hizmet eden müesseselerdir.Bu anlamda, burjuva devletlerde "halk yararına" gösterilen bu sözde tarafsız kurumların görünümlerine değil, onların hizmetinde olduğu sistemin ve onun üst yapısı olan devletin özüne bakmak ve buradan çıkarak yargıya varmak gerekir.Aksi bakış, sapla samanı karıştırmaktan başka birşeye götürmez.

Devlet,demokrasi, vb. hiç birşey sınıflar üstü değildir.Onları toplumdaki sınıflar arası çatışmaları yatıştırmak, çelişkileri "adilce" çözmek, taraf tutmadan bir hakem gibi barışı sağlamak olarak gören anlayış, gedikli revizyonist bir anlayış ve burjuva demogojisidir.Her demokrasi bir diktatörlüktür; burjuva devletlerinde bu burjuva, proletarya iktidarlarında, proletarya diktatörlüğüdür.Özü bir sınıfın diğer sınıf veya sınıflar üzerindeki diktatörlüğünün aracı olan her devlette demokrasi temsil ettiği sınıf içindir.Devlete gereksinim olduğu müddetçe (ki bu, sınıfsız topluma kadar olacaktır) sözkonusu aygıt,herkese özgürlük için değil, kendi düşmanlarını bastırmayı sağlar.

Uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının ürü-

Devamı Syf: 2'de

İÇİNDEKİLER

*Ekim Devrimi.....
Yazısı: Orta Sayfada

*Çad üzerine ortak bildiri....
(CPI/ML-RC,RCP/USA,TKP/ML)
Yazısı Syf: 12'de

*PKK'nın Değerlendirilmesi....
Yazısı Syf: 19'da

Cezaevinden Belge:

**Hangi şart altında olursa olsun,
MÜCADELEMİZ DEVAM EDECEK !**

Baştarafı Syf: 1'de

nü olarak doğan devlet, içinden çıktığı toplumun tüm kesimleri için "arı" "saf" bir demokrasi değildir. Zaten böyle olması sorunun doğasına aykırıdır. Meseleyi böyle koymak, işi sınıfsal özünden soyutlayarak ne idüğü belirsiz şekle sokup, burjuvaziye hizmet etmektir. Devlet var olduğu müddetçe herkes için özgürlükten bahsetmek mümkün değildir. Herkes için özgürlüğün olanaklı hale geldiği dönem, zaten devlet devlet olmaktan çıkar. (Bu da komünizmdir.)

Burjuva devletlerinde demokrasi, ezenler için özgürlük iken, ezilenler açısından en katı diktatoryadır. Lenin yoldaşın deyimiyle, bu demokrasi: *"çok küçük bir azınlık için demokrasi, zenginler için demokrasi: kapitalist toplumun demokratizmi işte budur."* (2)

Bu gerçeği çarpıtmak için burjuvazinin ve her renkten anti-Marksistlerin "bakın haklarınız var, bu da herkes için eşitliğin, demokrasinin olduğuna delalettir" biçimindeki çığırtkanlıkları, komünistler açısından boş bir balon ve sahtekarlıktan başka bir anlam ifade etmez. Bu türden nutuklar, adına demokrasi denilen bu nesnenin burjuva niteliğini kitlelerden gizlemek için kullanılmaktadır.

Elbette proletarya devleti de tüm herkes için demokrasi değildir. O, temsil ettiği sınıf ya da sınıflar dışındaki tüm ezenler üzerindeki diktatörlük ve genis emekçi yığınlar için demokrasidir.

Sınıflar olduğu müddetçe, devletin tüm herkesi kapsadığını, temsil ettiğini söylemek, saçmalıktır. Bu gerçeği, "halkın devleti" gibi sözlerle iğdiş etmeye çalışan modern revizyonistler aslında burjuva devletlerini paklamaya ve herkesin ortak malı olarak göstermeye çalışıyorlar. Ve demokrasi lafının içeriğini boşaltarak, kitleleri aldatmaya çalışıyorlar. Fakat biz biliyoruz ki: *"demokrasi, bir sınıf tarafından bir başka sınıfa , nüfusun bir bölümü tarafından nüfusun bir başka bölümüne karşı, sistemli* zor *uygulamasını sağlamaya yarayan bir örgüttür."* (3)

İşte bu örgütlenmiş sistemli zorun kendisi de devlettir. Öyleyse mesele devletin kimin elinde olduğudur. Kısacası demokrasi, devlete sahip sınıf içindir.

Yukarıda sorunun genel konuluşunda, en burjuva demokratik cumhuriyetlerde dahi ne anlama geldiği açık olan parlamentonun yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizdeki işlevi çok daha göstermeliktir. O, başından beri faşist diktatörlüğün yüzünü maskelemek için kullanılmış çok kaba ve uydurma bir araç olmuştur. Ancak oldukça uydurma olan bu ahır, faşist diktatörlüğün kanlı çehresini gizlemeyi yeterince başaramamıştır. Bu sözde kutsal gösterilen kurum, dönem dönem rezaletin diz boyuna çıkmasıyla maske olabilme işlevini de yerine getirememiş, hatta işleri daha çıkmaza sokmuştur. İşte bunun içindir ki, hakim sınıflar gerektiğinde (12 Eylül ve daha önceleri de olduğu gibi) onu bir kenara fırlatıp atmakta zerrece tereddüt etmemişlerdir. Bu durum dahi, parlamentonun ne amaçla kullanıldığını anlamamıza yeter.

Öncü açısından, her yönüyle ne olduğu çok iyi bilinen parlamento, seçim, oy hakkı vb.. gibi sahtekarlıklar, önemli oranda emekçi halkımız içinde kendi siyasal deneyimlerinde görülmüştür. Fakat bu durum yalnız başına yetmiyor. Her aşamada bu sahtekarlıklara karşı mücadelede hangi taktiği izlememiz gerektiğini doğru olarak ortaya koymak önemli bir sorundur.

İşin içinden "burjuvazi, burjuvazidir", "yapılacak şey baştan bellidir" şeklinde kısa ve kestirmeden çıkmak, elbette ki, soruna çözüm getirmeyecektir. Bu konuda sınıf mücadelesinin karmaşıklığını, ML biliminin doğma değil, bir eylem kılavuzu olduğunu ve her dönemin somut koşullarının özgül çelişmeleriyle ustaca birleştirilmesinin tayin edici önemini bilince çıkarmalıyız.

"Siyasal eylemin Nevski bulvarının kaldırımı" olmadığı, yola bir çıkılınca "asfaltta dümdüz yürüme" şeklinde sınıf mücadelesinin sürmediği açıktır. Varmak istediğimiz hedef bellidir. Herşeyin üstesinden gelebilecek tek doğru ve bilimsel dünya görüşü olan ML bellidir. Önemli olan onu bilince çıkarmak ve her sürecin, gelişmenin kendisiyle birleştirebilmektir.

CUNTA DENETİMİNDE OYNANAN SEÇİM OYUNUNA KARŞI TAVIR, İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DÖNEMİN TAKTİĞİNDEN AYRI ELE ALINAMAZ !

Objektif ve subjektif etmenler, bu konudaki taktiğimizi belirlemede gözönüne almamız gereken unsurlardır. Elbette ki, objektif-subjektif ilişkisinde tayinedici etken, objektif olanıdır. Ancak bir diğerini hesaba katmamazlık edemeyiz. Çünkü, ikisi arasında diyalektik bir ilişki vardır. Sadece objektif koşullara bakmak, subjektif öğeyi ve rolünü hesaba katmamak, koşulların kuyruğuna takılmak, ve elverişsiz ortamın boğucu rüzgarında hapsolarak kendiliğindenci bir yolda ölüme mahkum olmaktır. Biz biliyoruz ki, objektif koşullar irademiz dışında olmasına rağmen, onları dönüştürmede subjektif ögenin ciddi bir rolü vardır.

Aynı şekilde, tek yanlı subjektif ögeyi hesaba katmak, rolünü olduğundan fazla abartmak, her şeyi kendimize göre tesbit etmekte tek yanlılığa, ütopyacılığa götürür ki, bu da özünde kendiliğindenciliğin bir başka türüdür. Bu bakış açısınında sonu, iradeci yaklaşımından ötürü hüsrandır, umutsuzluktur.

Bu kısa açıklamadan sonra, taktiğimizi tesbit etmede bu iki öğenin ne anlama geldiğini açmaya çalışalım. Halk ve hakim sınıflar arasındaki çelişkinin durumu, irademiz dışında var olan objektif gelişmeler, devrimci durum, kitlelerin durumu, ruh hali, vb.. konuları ifade eden objektif durum nedir, nasıl seyrediyor ? Kısaca iktisadi ve siyasi buhran olarak adlandırabileceğimiz devrimci durum, bugün ülkemizde var olmasına rağmen, 12 Eylül öncesi döneme kıyasla daha alt seviyelerdedir. Yani ülkemizde devrim dalgası, geri çekilmiş, devrimci durum gerilemiştir. Biz içinde bulunduğumuz objektif durumu göz önünde bulundurarak taktiklerimizi belirlemek zorundayız. Bunlardan ötürü, bugünün objektif koşulları gereği, geri çekilmek gerekir. Yani bugünkü taktiğimiz geri çekilme taktiği olmalıdır.

Bugün seçimler konusunda takınacağımız tavır, gerek ülkemizin içinde bulunduğu objektif koşullar, gerekse bizim izlediğimiz taktik ve subjektif gücün durumu vb. gibi durumlar bir bütünsellik içinde ele alınınca, mesele gayet açık ve net olarak ortaya çıkacaktır.

Taktik tesbitinde genel olarak devrimci dalganın alçalma ve kabarmalarından hareket eden Stalin yoldaş şöyle der:

> **"Belirli bir süre içinde, parlamentoda, halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek: yalnızca anayasal parlamenter krallıklarda değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin özü budur."**
>
> Lenin

"Taktik, hareketin nisbeten kısa kabarma ve alçalma dönemlerinde, devrimin yükselme ya da gerileme döneminde proletaryanın davranış çizgisinin belirlenmesidir. Eski mücadele ve örgütlenme biçimlerinin ve eski sloganların yerine yenilerini koyarak, mücadele ve örgüt biçimleri ve sloganlar arasında uyum sağlayarak bu çizginin uygulanması için mücadele etmektir." (4)

Yukarıdaki kısa alıntıdan görülebileceği gibi, taktik, devrimci dalganın alçalma ve yükselmesine göre (tayin edici olarak) ele alınır. Genellikle devrimci dalganın yükseldiği dönemlerin taktiği, "ilerlemeci" ve taarruz taktiği olmalıdır. Devrimci alçalma koşullarında ise taktik, genellikle savunma, tedrici, temkinli olmak zorundadır. Yine bu konuda Stalin yoldaşın şu sözleri öğreticidir:

"Taktik kabarma ve alçalmalara göre değişir. Devrimin ilk aşaması boyunca (1903-1917) stratejik plan hiçbir değişikliğe uğramadığı halde, taktik, bu süre içinde bir çok kez değişti. 1903-1905 döneminde partinin taktiği saldırı taktiği idi. Çünkü dönem devrimci kabarma dönemi idi. Hareket yükseliyordu ve taktik bu gerçekten hareket etmek zorundaydı. Buna uygun olarak mücadele biçimleri de devrimciydi ve devrimci kabarmanın gereksinimlerine uygun düşüyordu. .... 1907-1912 döneminde parti, geri çekilme taktiğine geçmek zorunda kaldı; çünkü o zamanlar devrimci hareket gerilemişti, devrim alçalmıştı ve taktik, bu olguları hesaba katmak zorundaydı. Buna uygun olarak da, hem mücadele biçimleri, hem de örgütlenme biçimleri değişti. Dumayı boykot yerine, Dumaya katılma, parlamento dışı açık devrimci eylem yerine, Duma içinde eylemler ve çalışma, genel siyasal grevler yerine tek tek ekonomik grevler, ya da doğrudan doğruya hareketsizlik." (5)

Görüldüğü gibi taktik, objektif durumun izlediği gelişim seyrinin gündeme getirdiği değişikliklere bağlı olarak ele alınması gereken bir konudur. Söz konusu değişikliklere uygun taktikler, (stratejiye tabi olarak) belirlenmezse dönemin görevlerinin üstesinden gelinemez, devrime hazırlanılamaz, strateji başarıya ulaştırılamaz.

Çelişkinin evrenselliğini bilmek, her özgül süreçteki çelişkilerin özelliklerini ve onların nasıl seyrettiğini ve hangi halkadan yakalanılması, görevlerin nasıl ele alınması gerektiğini bilmeye yetmez. Bunun için sözkonusu özgül süreçteki durumun kavranması gerekir. Aksi halde o sürecin görevlerinin üstesinden gelmek, (o hesaba katılmadan) mümkün değildir.

Lenin yoldaş, tam da bu konuya şöyle işaret eder:

"Genel olarak devrimci olmak ve sosyalizm taraftarı ya da komünist olmak yetmez... Her belirli anda, bütün zinciri tutmak için ve bir sonraki halkaya geçişi hazırlayabilmek için bütün güçle kavranması gereken halkayı bulup çıkarmayı bilmek gerekir." (6)

Eğer yalnız başına herşey genelle, stratejiyle hallolabilseydi, bir kez konulduktan sonra hiçbir dolambaçlı zikzaklı yola başvurulmadan sorunun dümdüz sonuçlanması gerekirdi ki, bu diyalektiğe aykırıdır. Diyalektik ve tarihi materyalist dünya görüşü, hareketi salt dümdüz ileriye giden bir olgu olarak görmez. Dünya devrim tarihi ve hergün içinde olduğumuz, değiştirmeye çalıştığımız sosyal hayatın kendisi içinde sürdürülen faaliyet bunun sayısız örnekleriyle doludur. Aksini iddia etmek, yine Lenin'in deyimiyle:

"....Bugüne kadar ulaşılmamış ve keşfedilmemiş bir dağın çetin tırmanışında bazen zik-zaklar çizerek yürümeyi, bazen geri çekilmeyi, ilkten seçilen doğrultuyu bırakıp başka bir doğrultuyu önceden reddetmek gibi birşey değil mi ? Ve henüz hiç olgunluğa erişmemiş ve deneyimsiz kimseler (bu, gençliklerinden ötürü olsaydı gene neyse) gençler, belli bir dönem için bu tür saçmalıklardan söz etmeye zaten hazırdırlar." (7)

Tabi ki, her özel durum genelden, taktik stratejiden ayrı, soyut ele alınamaz. Böyle bir bakış açısı dar kafalı dönekcilerin işidir. ML'ler çelişmenin özelinde evrenselin, somut durumda genelin yattığını hiç bir zaman bilinçten çıkarmazlar. ML'ler taktiği stratejiye tabi olarak ele alırlar. Taktiği, stratejiyi başarıya ulaştırmanın bir aracı olarak görür, stratejiyi bir an olsun gözden uzak tutmazlar. Zaten taktik stratejinin hizmetinde, ona sıkı sıkıya bağlı olan bir silahtır. Temel olan stratejinin başarısı için taktik çok önemli bir yer tutar. Bu yerin önemi bir kez yadsındı mı, taktik önderlik sağlanmaz. Bu da, proletaryaya büyük zararlar verir.

Kısacası, ML bilim ve strateji ışığında somut durumların tahlili için büyük önem taşıyan taktik sorununa ancak dogmacılar karşı çıkabilirler. Her özgül sürecin somut gelişmelerini titizlikle incelemeliyiz. Aksini yapmak, geneli boş, soyut formüller haline dönüştürmektir. Bunun da götüreceği yer tek yanlılık ve yüzeysellik olacaktır.

Tüm bunlardan sonra, taktiğimizin neden geri çekilme olması gerektiği daha da açıklık kazanıyor. Burada seçimlerle ilgili bir tavırda, dönemin bu taktiğinin yeri nedir diye sorulabilir. Ancak seçimlerle ilgili tavır ve bu konuda izlenecek taktiğin kavranmasının, içinden geçilen dönemin sözkonusu taktiğiyle yakından ilişkisi vardır. Bunu nedenleriyle birlikte seçimlerde taktiğimizi işlerken kısaca koymaya çalışacağız.

Kavranması gereken diğer bir nokta şudur: "ilerlemeci, saldırı" taktiğinin, anarşistlerin taktiğiyle karıştırılmaması gerektiği gibi, geri çekilme taktiği de revizyonist oportünistlerin "kaçma", "tatil" taktiğiyle karıştırılmamalıdır.

Öyleyse bu taktiğin anlamı nedir ? Kısacası anlamı, güçleri toparlamak, var olanları pekiştirmek, ileriye atılmak için nefes almaktır. Daha ileri mevzilerde ve daha yüksek boyutlarda mücadeleye hazırlanmanın her sahada gereklerini yerine getirmektir. Kaçma değil, daha atılgan ve sözkonusu taktiğin görevleri doğrultusunda güçleri yoğunlaştırarak seferberlik sağlamaktır. Özellikle bu dönemde her türden ML düşmanlığına karşı ideolojik ve siyasi taarruz, her zamankinden daha yoğun propaganda ve ajitasyon faaliyeti hayati bir önem taşır.

Karşıtların özdeşliğinin ifadesi olarak, geri çekilmenin aynı zamanda saldırıyı, daha geri mücadele biçimlerinin aynı zamanda ileri olanlarını bağrında taşıdığını ve varılmak istenen boyuta geçişte taktiğin bilinç unsuru olarak tayinedici rolünü kavramalıyız.

Meseleleri görünümleriyle değil, özüyle değerlendiren ML'ler için tayinedici olan nokta hangi bakış açısından, ne için ve nasıl bir taktiğin izlendiğidir. Salt bazı sonuçlarıyla birşeyi ele almak meselenin özüsel açığa çıkmaz. Örneğin her silahlı mücadele yürüten ML olabilir mi ? Veya bugün bizim duşmanda da geri çekilme diyen oportünistlerin taktiği ML'midir ? Açıktır ki, hayır. Onların taktiğinin özü reform taktiğidir. Saldırıyı bilen bizler için geri çekilme taktiği devrimi muzaffer kılmak için ilerideki daha güçlü mücadelelere hazırlanmanın bir yoludur. Lenin yoldaşın şu sözleri dahiyanedir:

"Devrimci partiler, eğitimlerini tamamlamalıdırlar. Saldırmayı öğrendiler. Şimdi artık bu bilime, doğru bir geri çekilmenin nasıl yapılacağı bilimini eklenmesi gerektiği kavranmalıdır. Bir saldırı ve geri çekilmeyi doğru olarak uygulamayı öğrenmeden muzaffer olmanın olanaksızlığı kavranmalıdır, devrimci sınıf bunu kendi acı deneyleriyle kavrar." (8)

Geri çekilme bizim için bir muharebedir. Bugün geri çekilme taktiğinin anlamı ve bize yüklediği görevler, ahnan yaralarımızı sarmak, partimize düzen vermek ve güçleri yeniden düzenlemek, bugün acilen ihtiyaç duyulan örgütlenmelerle partinin ayaklarını sağlam olarak yere basmasını sağlamak ve

ileride bizi bekleyen çetin mücadele günlerine hazırlanmaktır.

Gerileyen devrimci dalga bugün yerinde saymıyor. İçten içe kaynayan bir volkan gibi, halihazırdaki kabuğu zorluyor. Gerileyen devrimci durumda ilerideki güçlü fırtınaların embriyonu olan kıpırdanışlar var. Bugün eskiye nazaran devrimci durumda yeniden yükseliş emareleri gözlemlenmelidir. Bu 12 Eylül öncesi devrimci durumun yükselişi seviyesinde değil, gerileme vaziyetindeki devrimci dalgada yeniden yükseliş belirtileri anlamındadır. Böylece şu veya bu ölçüde de olsa muhtemel olarak doğacak fırtınalara yön vermek açısından taktiğimizin anlamı daha da önemlidir.Objektif durumdaki değişikliğin yerini ilerlemeci taktiğe bırakacağı dönemlerde oportünist, revizyonistlerin kaçma taktiği dediğimiz anlayışları canlı hayat içinde daha net görülecektir. Onlar bugün "geri çekilmeden" bahsederken, esasta tatil faaliyetlerinin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışan teoriler yapıyorlar.

Şimdi de kısaca seçimler meselesine değinelim. Konuya girişte de bahsettiğimiz gibi, burjuva parlamentolarının, bırakalım cuntanın seçim komedisini, sözde en "demokratik" burjuva seçimlerinin proletaryanın öncüsü açısından anlamı açıktır. Fakat burdan çıkarak, o bizim için zaten bellidir, meşru değildir, sahtekarlık vs.. deyip, bunun içinde,aktif boykot diyebilirmiyiz? Cuntanın seçim oyununun sonucu bellidir diyerek geniş kitlelere sandık başına gitmemeleri için aktif boykot çağrısı yapabilirmiyiz ?

Burada sorun öncünün sandığa gidip, gitmemesi değildir. Onun için ne yapacağı, nasıl hareket edeceği, ne için mücadele ettiği vb. herşey açıktır. Burada eylem çağrısı yapılan ve kulak verilmesi istenen öncü değil, esası ileri kitleler olmak üzere geniş emekçi yığınlardır. Öyleyse sorunu partinin kendisi için değil, kitleler açısından ele almalıyız. Partinin kadroları, yapılacak her türlü çağrıya, verilecek her tür göreve zaten hazırdırlar. Parti için, kadroların iletilecek çağrılar temelinde hareket edip etmeyecekleri sorunu yoktur. Demek ki, sorunu öncünün kendisi içinde ele alamayız. Mesele, öncünün insiyatifinde ileri kitlelere dayanarak orta kitleleri seferber etmek, geri kitleleri ilerletmektir. Bunun için öncü,toplumun bütün katmanları içine hangi mesajla gitmelidir. İşin can alıcı noktası buradadır. Öyle olmasaydı, herşey baştan belliydi. Lenin şöyle der: *"Her duruma uyan bir reçete ya da ("hiç bir zaman uzlaşılmayacak !")* (her zaman boykot —İKK) *bir genel kural bulmaya çalışmak saçmadır. Her özel durumda doğru yolu bulabilmek için kafayı işletmek gerekir. Parti örgütünün ve adına layık parti önderlerinin varlığının nedenlerinden biri, uzun vadeli, kararlı ve çok yönlü bir çalışmayla sözkonusu olan sınıfın, düşünen bütün temsilcilerinin katıldığı bir çalışmayla, çapraşık siyasal sorunların doğru olarak ve zamanında çözüme bağlanması için gerekli bilgileri, deneyimleri ve üstelik gerekli siyasal seziş ve yeteneğini edinme zorunluluğudur."* (9)

Marksist-Leninistler; parlamento ve seçimler konusunu taktik bir sorun olarak ele alırlar. Bunun içindir ki, taktiklerini her dönemin somut koşulları ve subjektif güçlerin durumuyla ilişki içinde ele alırlar. Cunta seçimlerinin ne olup olmadığına ileride değineceğiz. Ancak şunu söylemek gerekir ki, parlamento, seçim karşısında takınılacak tavır; "eğer parlamento "burjuva demokratik" nitelikliyse katılınır, aksisi ise katılınmaz" şeklinde mutlak bir şarta bağlanamaz. Böyle olması halinde de herşeyin reçetesinin (mutlak) baştan sunulduğu anlamına gelir ki, bu somut durumu irdelemeyi redde götürür. Açıktır ki, yukarıda bahsettiğimiz şart mutlaklaştırılmamak kaydıyla parlamento ve seçimler konusundaki tavırda genellikle tayinedici düzeyde rol oynar.

Mao Zedung yoldaşın, Çin gibi emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı feodal faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü ülkelerle, bağımsız kapitalist ülkelerdeki parlamentolara ve mücadele biçimlerine yaklaşımı tayinedici öneme sahiptir. Fakat bundan, yarı-feodal, yarı-sömürgelerde seçimlere sürekli boykot, kapitalist ülkelerde katılma şeklinde *mutlak* bir kural sonucu çıkarılamaz. Pekala bazı somut durumlarda tersi olabilir. Bunu sözkonusu dönemdeki somut koşullar belirler. İşi mutlaklaştırmamalı, ancak sözkonusu ülkelerde genellikle izlenecek politikanında bu olacağını bilince çıkarmalıyız.

Çünkü, yarı-feodal, yarı-sömürge iktisadi, sosyal yapıya sahip olan ve bu yapıya üstte bir faşist diktatörlüğün tekabül ettiği ülkelerde, parlamento oldukça uydurmadır. Bu çok kaba aracı kullanarak kitleleri eğitmenin olanağı oldukça sınırlıdır. Oysa bu olanak kapitalist ülkelerde daha da elverişlilik arzetmektedir. Kısacası sorun konusundaki yaklaşımda, parlamentonun durumundan ötürü, genel olarak sözkonusu anlayış geçerli olmasına rağmen mutlak değildir. Kaldı ki, birşeyi mutlaklaştırmak ML felsefi anlayışla uygunsuzluktur. Daha genel söylersek, proletarya hiçbir mücadele biçimini reddetmez, ama herşeyi bir kalıp, şablon olarakta ele alamaz. Mücadele biçimleri objektiftir, bunlar iradi yaratılamaz, kafadaki biçim objektif olanın önüne konulamaz. Çok çeşitli olan mücadele biçimlerine parti egemen olmalı, onları sınıf mücadelesinin sahalarında ustaca uygulayarak amaca hizmet eden (temel olanına) bir şekilde hedefe yönlendirmelidir.

Seçimler konusunda koyacağımız tavır ve bunun mücadeleye dönüştürülmesinin somut biçimi; gelecek güçlü ve ileri boyutlardaki mücadelelere Partiyi hazırlamak ve hayatın her kesiminde mevzi kazanmak için her alanda silahlanmak için izlenilen geri çekilme taktiğinin ve bununda hizmet ettiği proletaryanın tüm süreç boyunca değişmeyen stratejisinin somut koşullarda (seçim dönemi) ne anlama geldiğiyle anlam kazanır. Sorun bu konuda harekete geçirilebilecek ve kazanılacak kitleleri mücadeleye çekmek için doğru anlayış çerçevesinde gerekli somut yolları gösterebilmektir. Seçimler konusu taktik bir konu olduğuna ve taktiği belirlemede içinde bulunulan objektif ve subjektif koşullar belirleyici olduğuna göre, durum biraz daha açıklık kazanmaktadır. Elbette taktik tesbit edilirken geri yığınların seviyesinde değil, ileri kitleler ve dayanılması gereken güçler esas alınmak üzere yığınlara yol göstericilik düzeyinde olunmalıdır.

Fakat kitlelerin egemen sınıflarla çelişmesinin düzeyini, gelişim yönünü, muhayyilelerini görmemezlikten gelemeyiz. Tavır belirlenirken bu yakalanması gereken önemli halkadır. Yukarılarda devrimci dalganın gerilediğinden bahsetmiştik. Halkla hakim sınıflar arası çelişmenin yumuşaması diye bir durumdan sözetmiyoruz. Ancak bugün kitlelerin ruh hali, daha ileri boyutlardaki mücadelelere yatkın değil. Diğer yandan subjektif ögelerin durumu ise açık. Çoğu devrimci, demokrat teşkilatlar ağır yenilgiler aldılar. Karşı-devrimin saldırılarından proletarya partiside ciddi darbeler, yaralar aldı. Genel olarak devrim ve karşı-devrim arasındaki güçler dengesinde devrimci güçler önemli mevziler kaybederken, karşı-devrim geçicide olsa ciddi başarılar kazandı. Kısacası, subjektif güç açısından devrim dezevantajlı. Durumun anahatlarıyla böyle seyrettiği bu dönemde seçimler konusunda aktif boykot taktiği subjektif olacaktır.

Bugün önemli ölçüde geniş emekçi yığınların cunta seçimlerine hoşnutsuzluğu vardır. Çok açık oynanan seçim senaryosundaki sahtekarlıkları halk kitlelerinin küçümsenmeyecek bir bölümü görüyor. Bundan da öte, aralarındaki çıkar çatışmalarından ötürü, seçimlerde "devre dışı" bırakılmış hakim sınıfların çeşitli kesimleride cunta seçimlerine karşı homurdanmalarını belirtiyorlar. Açıkcası, cuntanın dayanakları oldukça sallantılı, gelişkin bir teşhir olmuşluk içinde.

Başta halk kitleleri olmak üzere diğer katmanların bu tavrı, taktiğimizi belirlerken, hesaba katılmak zorundadır. Elbetteki, komünist partisi burada yığınların seviyesine düşmemeli, onların hoşnutsuzluğunun ilerisinde olarak, yön vermeli, hedefe ustaca yöneltmesini bilmelidir.

Cunta, bugün devrimin önündeki en önemli engeldir. Onu sarsmak, güçlerini dağıtmak için her araç ustaca kullanılmalıdır. Cuntaya vurulacak her darbe, ve ona attırılacak her geri adımın devrim açısından ve kitlelerin daha ileri mevzilerdeki mücadelelere hazırlanması, seferber edilmesi bakımından önemli bir yer tutmaktadır. Açıktırki, öncünün muhalefeti, cunta ve onun seçimleriyle sınırlı değildir. O, içinde bulunulan devrim sürecinin asgari hedefi olarak Demokratik Halk İktidarını önüne koymuş ve kitleleri bu hedef doğrultusunda ilerletmeye, mücadele etmeye çalışmaktadır. Bu anlamda, seçim konusunda onun için durum baştan bellidir. Ne var ki, bu hedefler doğrultusunda kitleleri harekete geçirmek,bugünkü objektif durum,kitlelerin mücadele,bilinç ve örgütlenme düzeyi, subjektif güçlerin durumu hesaba katılmaksızın ortaya konulamaz.

Gayet açıktır ki, halk kitlelerinin halihazırdaki muhalefetleri öncü seviyesinde değildir, olamazda. Görev onu yükseltmektir. Diğer yandan hakim sınıfların diğer kesimlerinin itirazıda cunta ve onun seçimleriyle sınırlıdır. Bunların etki alanındaki katmanlar da, cunta seçimlerine tereddütle bakmaktadırlar. Bu tereddüt, cuntanın sözkonusu partilere yönelttiği ünlü vetolar hikayesinden vb. gelmektedir. Bu kesim (en geniş kesimdir) tereddütlerine rağmen, cunta seçimlerinden umutlarınıda kesmiş değillerdir.

Durum böyle olduğuna göre, yığınların seviyesine düşmeden doğru devrimci bir taktikle kitleleri harekete geçirmek önemlidir. Bunu önemsememek, bizi devrime bir adım daha yaklaştırmak olan cuntaya geri adım attırma güçlerini bölme meselesine duyarsız davranmak demektir. Kitlelerin devrimdeki rolünü niyet ne olursa olsun, küçümsemek demektir. Lenin şöyle der:

"Proletaryanın öncüsü ideolojik bakımdan kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu olmasaydı, başarıya doğru birinci adımı atmak bile olanaksızlaşırdı. Bütün sınıf, büyük yığınlar öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe, ya da öncüye karşı hayırhah bir yansızlık tutumu benimseyerek karşı yanı desteklemeleri olanaklığı kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü savaşa sürmek yalnızca bir ahmaklık olmakla kalmaz, bir cinayet olur. Oysa bütün sınıfın, sermayenin ezdiği geniş emekçi yığınların gerçekten böyle bir tutumu benimseyebilmeleri için yalnızca ajitasyon yetmez. Bunun için, yığınların kendi öz siyasi deneyimleri gereklidir." (10)

Burada sorunun yalnızca öncüyle sınırlı olmadığı, çok doğru ve ileri hedefler ve öncünün siyasi deneyimlerini ifade eden ileri taktiğin yetmediği, kitlelerin siyasal deneyiminin önemli olduğu açığa çıkıyor.

Sorunu bu şekilde ortaya koyarken, ülkemizin durumu ve devriminin yolunu gözden ırak tutmamalıyız. Gelişmiş emperyalist kapitalist ülkeler ile, bizim gibi ülkeler arasındaki farklılıkları ve ayrım çizgilerini kaldırmamalıyız. Bugün ülkemizde "kitlelerden kopmayalım" vb. gibi çığırtkanlıklar yapan bir dizi siyasi hareket, ML bilim adına, kitle kuyrukçuluğuna kadar işi vardırmaktadır. Bir dönemlerin PDA'sının savunduğu ve bugün bir çok siyasi hareketinde sahip çıktığı bu paslı silahlardan olan aşamalı bilinçlendirme teorisi, yani önce kitleleri ML'yi öğreteceğiz, sonra savaşacağız gibi ve bugün "yanıp tutuşulan" genel ayaklanma vb. gibi teoriler ülke gerçeklerine gözlerini yuman ve kitle kuyrukçuluğunu boya ve cilalarla süsleyen anlayışlardır. ML'ler kitlelerden kopuk bir avuç öncüyle birşey yapılamayacağını her dönem vurguladılar ve fokocu "öncü savaş"cıların bu anlayışını mahkum ettikleri gibi, kitlelerle "bütünleşme" adına savunulan kitle kuyrukçuluğunuda mahkum ettiler. Ülkemizin devrim yolunun Halk Savaşı olduğunu ve bunun kırlardan şehirlere doğru gelişen bir rota izleyeceğini ve iktidarın parça parça alınacağını her dönem vurguladılar. Burada sorunu korken bu noktayı gözden ırak tutmayalım.

Yine Lenin'in; *"Uluslararası işçi sınıfı hareketinin bilinçli öncüsünün, yani KP'lerin, grupların ve eğilimlerin hemen önündeki hedef (çoğunlukla henüz uyuşuk, bilinçsiz, hergünkü yaşamlarına dalmış, harekетsiz, uykuda olan) geniş yığınları, bu yeni konuma* getirmektir. *Ya da daha doğrusu* yalnızca *partiyi* değil, *aynı zamanda yığınları da bu yeni konuma doğru ilerlemelerinde ve geçişlerinde yönetebilmektir. Birinci tarihsel hedefe (proletaryanın bilinçli öncüsünü, Sovyetler iktidarından ve işçi sınıfı diktatörlüğünden yana çekmek) ulaşılması, oportünizme ve sosyal-şovenizme karşı tam bir ideolojik zafer sağlanmadan nasıl olanaklı değildiyse, ikinci hedefe* yığınları *öncünün devrimde zaferini sağlamak için gerekli bu yeni konuma getirmeye, şu anın hedefine, sol doktrinciliği saf dışı etmeden, bunun yanılgılarını tam olarak çürütmeden ve etkisiz hale getirmeden ulaşılmaz."* (11) sözleri konuyu daha da netleştiriyor.

Kısacası, yığınların (temel olanı ileri ve orta kesimdir) durumunun nasıl seyrettiği bunu kitle kuyrukçuluğuna, koşulların uydusu olma durumuna düşmeden daha ileri seviyede bilinç yoluyla ilerletmeye çalışmada doğru taktiğin rolü ciddidir. Bunu dikkate almayan bir öncü görevini yerine getiremez.

Lenin'in deyimiyle; *".....en iyi öncüler bile, onbinlerce insanın bilincini, iradesini, tutkusunu, muhayyilesini ifade ederler."*

".....Bundan büyük önemi olan iki pratik sonuç çıkar: birincisi, devrimci sınıfı görevini yerine getirebilmesi için (bazen büyük risklere ve pek büyük tehlikelere göğüs gererek, siyasal iktidarı elde ettikten sonra, iktidara geçmeden önce tamamlamamış olduğu şeyi tamamlamak üzere) toplumsal eylemin istisnasız bütün *biçimlerine ve bütün yönlerine sahip çıkmasını bilmelidir..."* (12)

Burada kitlelerin ruh hali, nabzının yanısıra (ki ML'ler onunla sözkonusu düzeyde birleşmeyi değil, daha önde bilinç yoluyla nabzın atışını hızlandırma, ruh halini dönüştürme rolü oynamalıdırlar) toplumdaki eylemin istisnasız her biçimlisine duyarlı davranmak, sahip çıkmanın ne denli önem taşıdığı vurgulanıyor. Peki, bizim burdan çıkarmamız gereken ders nedir? Seçimler açısından ele alınırsa, hiç şüphesiz hali hazırdaki karşı çıkışa sahip çıkmak, isyancı eğilimle birleşmek, geri olanı ilerletmek için azami titizliği göstermektir. Aksi davranış ne denli "keskin" süslenirse süslensin, özünde "basit", "kolay" yoldur.

Bugünkü şartlarda, parlamentonun kulanılma anlamında ve kitleleri eğitmenin bir aracı olma noktasında, beş paralık bir rolünün olmadığı bizce açıktır. Bırakalım halk güçlerini, cunta dışındaki hakim sınıf kliklerinin dahi hareket sahası önemli oranda daraltılmış, bunların dahi seçime girmeleri önlenmiştir. Serbest örgütlenme onlar için dahi sınırlıdır. Ayrıca başlatılan seçim oyununda çalınan cunta davulu olduğu, katılan partilerin ise "şartlandırılmış Pavlov köpekleri gibi" generaller nezaretinde oynadıkları açıktır. Ve adına seçim denilen bu sahtekarlıkla generallerin kanlı yüzüne sivil bir kılıf geçirilmek istendiği vb. yine çok açık konulardır. Komünistler gayet net olarak burjuva devlet, parlamento, seçim, demokrasi tantanalarının ne olduğunu kendilerinin ne için mücadele ettiklerini, hedeflerinin neler olduğunu kitlelere götürmelidirler. Mesele bu bakış açısı temelinde yükselecek faaliyetin kitlelere maledilmesinde bugün izlenmesi gereken taktiktir. Elbetteki bu

taktik, genellikle ilerlemeci dönemin biçimi olan aktif boykot taktiği olamaz (ille her devrimci yükselişte aktif boykot izlenir veya her düşüşte pasif boykot, seçime katılma izlenir şeklinde bir mutlak şart yoktur. Pekala tersleride olabilir.)

İzah etmeye çalıştığımız tüm etmenlerden sonra, tavır elbetteki cunta seçimlerinin protestosu olmalıdır. Seçimlere karşı proletaryanın kitlelere çağrısı PASİF BOYKOTTUR....

Yazımızın birçok yerinde seçimler konusundaki tavrımızın günümüzün taktiği olan geri çekilme taktiğinden ayrı ele alınamayacağını ve alınmaması gerektiğini belirttik. Bugün kitlelerin ruh hali ileri ve militan mücadelelere yatkın değildir. Bizler bu durumu göz önünde bulundurmalı ve yapacağımız çağrıyı sadece ileri kitlelere göre ayarlamamalıyız. Kaldı ki, bugün yapacağımız aktif bir boykot çağrısı, ileri kitleler tarafından dahi hayata geçirilmesi zor olan bir şeydir. Böyle bir çağrı, propaganda ve ajitasyondan öte birşey olamayacaktır. Oysa bugün soruna daha mantıki yaklaşarak, geniş kitleleri harekete geçirebileceğimiz bir durumla karşı karşıyayız.

Bizim bugün pasif boykotun bir biçimi olarak savunduğumuz Boş Oy verme taktiğinin anlamı şudur.

Biz bugün kitlelere mutlaka sandık başına gidin ve Boş Oy atın diye bir çağrı yapmıyoruz. Cuntanın çeşitli cezai uygulamalarına rağmen, sandık başına gitmeyenler gitmemelidirler. Ama diğer yandan gerek henüz seçimlerin kurtuluş olmadığını kavrayamayan ve gereksede çeşitli baskı ve zorlamalarla sandık başına giden kitlelerin ise Boş Oy atmasını istiyoruz. Bilinmelidirki, atılan her Boş Oy cuntaya, sen de, senin seçimlerin de, senin kurdurduğun partiler de, hepsi boşunadır anlamına gelecektir.

CUNTA İLE DİĞER HAKİM SINIF KLİKLERİ ARASINDAKİ ÇELİŞME:

12 Eylül faşist cuntası, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının Amerikancı merkezci kliği tarafından tezgahlandı. Halk kitlelerinin devrimci mücadelesini bastırmak, efendileri ABD emperyalistlerinin savaş hazırlıklarının bölgede kendisine yüklediği görevleri harfiyen yerine getirmek, her alanda efendilerinin çıkarlarını sağlama almak ve siyasi temsilciliğini yaptığı merkezci kanadın daha da palazlanmasını etkinliğinin sağlanmasını yerine getirmek için gerçekleştirilen darbe, geçen dönem boyunca pratik olarak bu amaçlarını açıkca ortaya koydu.

Cuntanın temsil ettiği hakim sınıfların, Amerikancı merkezci kanadı ile, diğer hakim sınıf klikleri arasında çelişmeler vardır. (menfaat çatışması.) Başa gelir gelmez halk kitlelerine görülmedik bir zulüm ve sömürü furyası başlatan cunta (halka karşı saldırıda tüm ezenler birliktir. Halka karşı cunta hakim sınıfların tümünün menfaatlerini korumaktadır) diğer yandan da aralarındaki çıkar dalaşından ötürü hakim sınıfların diğer kliklerinede yöneldi. AP ve CHP'ye yaptırımları bundan ayrı değildir. "Siyasi partiler yasasıyla" birlikte bu kesimlere serbestçe hareket ve örgütlenme olanağı tanınmaması, peş peşe veto bombardımanıyla kurucu üyelerini tamamlayıp seçime girmelerine müsaade edilmemesi, bundan da öte, bazılarının kapatılması, yöneticilerine çeşitli yaptırımların uygulanması, kısacası fiilen kurdurttuğu MDP'sini hükümet etmek ve kendi oyun kuralları içerisinde göbek atan, uysalca davranan Ana Parti, HP gibileriyle demokrasi oyunu oynaması bunun en somut örneğidir. Onlar arasındaki menfaat döğüşü bizleri hiçte şaşırtmıyor. Çünkü hakim sınıflar yekpare bir bütün değildir. İşte cereyan eden sözkonusu gelişmenin kökü burada yatmaktadır. Cuntanın temsil ettiği Amerikancı komprador burjuvazi, toprak ağaların merkezci kesimi ülkemizde hakim sınıflar içinde palazlanmış olan en iri kesimi (Vehbi Koç, Eczacıbaşı, Koçmanlar, ve toprak ağaları, çiftlik beyleri) oluşturmaktadırlar. Cuntanın başa gelmesiyle birlikte hakim sınıflar arasında sözde sağlanan istikrar sadece görünümdeydi. Siyasi alanda ilk etapta kendini keskin şekilde dayatmayan hakim sınıflararası çelişki (süngü zoruyla bu görünüm veriliyordu, özünde çelişmeler, istikrarsızlık devam ediyordu) giderek şiddetlendi. Bugün daha da açığa çıkarak bu durum devam ediyor. Cunta seçimlerine sadece bu anlamda muhalefet eden diğer hakim sınıf kliklerinin sızlanmaları böylece daha iyi anlaşılmış oluyor. Bunun bilincinde olmalı. "Burjuva muhalefetten" medet uman anlayışlara karşı mücadele etmeliyiz.

"Genel olarak devrimci olmak ve sosyalizm taraftarı ya da komünist olmak yetmez.... Her belirli anda, bütün zinciri tutmak için ve bir sonraki halkaya geçişi hazırlayabilmek için bütün güçle kavranması gereken halkayı bulup çıkarmayı bilmek gerekir."

Lenin

CUNTA PARTİLERİNE
TEK OY YOK !
PARLAMENTO FAŞİZMİN
MASKESİDİR !

İşçiler, Emekçiler;

Cuntanın "demokrasi ve seçim" oyunu vahşi yüzüne sivil bir kılıf geçirme aracıdır. Adına "demokrasiye geçiş" denen bu düzmece oyunda bırakalım emekçi yığınları cunta dışındaki hakim sınıf kliklerine dahi tahammül edilmiyor. Sadece kendinin direkt oluşturduğu MDP ve yine kendi hükümetinde başbakan yardımcısı, başbakan müsteşarı gibi görevlerde olan Özel ve Calp'ın liderliğindeki Ana Parti, HP-ye oyuna soyunma görevi verilmiş.

Adına seçim denilen meydanda cunta hem kendisi çalıyor hem de icazetindeki partileri işaret parmağıyla oynatıyor. Oyunun kuralları, sınırları baştan çizili, ona itaat etmeyen hiç bir oyuncuya oynama fırsatı yok. Sözde oluşturulacak parlamentoya girecek adaylar, cunta onayıyla tesbit ediliyor. Cuntadan geçer oy almayan hiç kimseye seçilme olanağı yok. Böylece seçilecekler baştan belli. Metod kukla danışma meclisinin oluşumunda kullanılan aynı metod. Particilik oyunu cuntanın belirlediği kurallar çerçevesinde ve onun nezareti altında oynanıyor. Ondan da öte, kurallar içerisinde dışa taşmamak kaydıyla "bende oynamak istiyorum" diyen diğer hakim sınıf partilerine dahi oynayın izni verilmedi.

Cunta baştan parti ve aday tipinin ne olacağını belirledi. "Yeni politikacı ve parti tipi" dediği bu biçim, cuntanın kuklası olan biçimdir. Bu kalıp dışındaki hiç kimseye izin yok. Cunta şimdide kendisinin belirlediği adayları "seçin" diye halka dayatıyor. Bununda adına "demokrasi" diyor.

Bütün bunlar gösteriyor ki, cunta nezaretindeki "seçim, parlamento" oyunu, oldukça kaba ve düzmece bir sahtekarlıktır. Faşist cuntanın vahşi çehresini gizlemek için kullanılmak istenen bir örtüdür. Lakin bu örtü kolaylıkla görülebilecek kadar pespaye ve açıktır.

Cunta'nın bu soytarılığının "demokrasi" olarak yutturulmasına karşı mücadele edelim.

Halkımızın cunta partilerine verecek tek oyu olmamalıdır. Cunta partillerinin hiç birinin diğerinden farkı yoktur. Bunlardan herhangi birini tercih etmek ölümler içinden ölüm beğenmektir.

Devamı Syf: 7'de

TÜRKİYE HALKINA VE DÜNYA DEMOKRATİK KAMUOYUNA SESLENİYORUZ !

hangi koşul altında olursa olsun, MÜCADELEMİZ DEVAM EDECEK!

Biz; İstanbul'da Devrimci-Sol, TKP/ML, TDKP, TKP/ML Hareketi davalarında yargılanan ve askeri cezaevlerinde bulunan devrimci tutuklularız. Sizlere faşist cuntanın askeri ceza ve tutuk evlerinde yürüttüğü zulüm düzenini ve yakın zamanda gelişen olayları ve tavrımızı açıklamak istiyoruz.

Öncelikle şunu belirtelimki, 5 Temmuz 6 Ağustos tarihleri arasında 2000-i aşkın tutuklu ve hükümlünün İstanbul'da ve aynı zamanda diğer bir çok ildeki cezaevlerinde siyasi tutukluların katıldığı açlık grevi sırasında ve sonrasında gösterilen dayanışma, yürütülen aktif ve yürekli faaliyet cuntayı korkutmuş, dahası çılgına çevirmiştir.

Her türlü muhalifleri için sadece ölümü, işkenceyi ve cezaevlerini layık gören faşist cunta o günlerde gazete ve dergi kapatmak, kendi emirleri dışında kurulan partileri seçime sokmamak gibi karanlık ve sevimsiz işlerle uğraştıkları, bu nedenle oldukça büyük bir tepkiyle, nefretle karşılaştıkları için sıkışmışlardı. İşte tam da bu sırada başlayan, güçlenerek devam eden kitlesel bir direniş onlara yolun sonunu hatırlattı.

Başta cuntanın kanlı uygulamalarıyla hergün yüz yüze olan tutuklu aileleri olmak üzere, bir çok devrimci ve demokratın kararlı ve fedakarca çalışmalarıyla ilerici kamuoyunun içten ve değerli desteğiyle güçlenen devrimci direnişimiz, hem ülkemiz ve hemde dünyanın bir çok yerinde yankılanmış, gerçekleri bir kez daha gün ışığına çıkartmıştır. Aynı zamanda, hem ülkemizde, hem de dünyada emperyalizme ve faşizme karşı olan güçler arasında dayanışmayı güçlendirmiş, etkili eylemlerin düzenlenmesine aracılık etmiştir.

Tüm bu gelişmeler özellikle direniş günlerinde bizler için, yaşamları ağır bir tehdit altındayken bile umutla, inançla, kararlılıkla direnen binlerce devrimci için büyük bir güç kaynağı olmuştur. Bu güzel direniş günleri her zaman gururla anılacak ve daha güçlü direnişlere temel oluşturacaktır. Bizler böyle olmasını istiyoruz. Çünkü, direnmenin, faşizmi yere vurmak için mücadelenin gereğine inanıyoruz.

Faşist cunta ilk gününden bu yana daima saldıran zorba, kan dökücü ve demogojiyle taçlandırılmış bir politika izlemektedir. Bu tam da onun niteliğine uygundur. Ve faşist uygulamaların bir üst düzeyde tekrarıdır. Örnek olarak başta askeri cezaevleri olmak üzere tüm cezaevleri cuntanın faşist terörünün azgınca kol gezdiği yerler olmuştur.

Cuntacılar; ilericilerle, demokratlarla ve devrimcilerle doldurdukları cezaevlerini birer işkencehane haline getirirken, siyasi muhaliflerini nedamete zorlamayı, ihanete sürüklemeyi esas amaç olarak belirlemişlerdir. Tüm kurallar, yaptırımlar ve günlük hayat bu amaca hizmet edecek şekilde düzenlenmiştir. Devrimci-demokrat tutuklu kitlesini politika dışına iterek, ezerek, yıldırarak, bilinçsiz sürüler haline getirerek amacına ulaşmaya çalışmaktadır. Tutuklulara tek tip elbise giydirilmesi, askeri eğitim ve yaptırımlar, askeri marşlar, cuntaya siyasi bağlılık şeklinde ele alınan yemek duaları, zorunlu din, ahlak ve Atatürkçü eğitim adı altında faşist siyasi eğitim bu politikanın araçları olarak ele alınmaktadır. Tüm insanlık dışı baskılar, işkenceler ve yaptırımlar karşısında üzerimize düşen birinci görevimizin direnmek, faşizme boyun eğmemek olduğunun bilincindeyiz. Yükselen her direniş bayrağının, kararlılığın ve bilincin ürünü olduğu bilinmektedir. Cuntacılarda bu nedenle önümüzü karartmaya, bizi devrimci düşüncelerimizden kopartmaya hayati önem veriyorlar. Her adımda bize yol gösteren, bizi ve devrimci ruhumuzu ayakta tutan inancımız ve bilincimiz olmuştur. Karartılmasına ve köreltilmesine asla izin vermeyeceğiz. Yıllardır en azgın terörün estirildiği cezaevlerinde dahi bugün direnişler olmaktadır. Büyük, küçük, direniş olmayan cezaevi artık yoktur. Bir ara sendeleyenler yere düşenler de ayağa kalkmaya başlıyor. Gelişen olaylar fa-

majestelerinin iktidarı...

Baştarafı Syf: 1'de

Faşist diktatörlükten ve onun bugünkü şekli askeri faşist cunta'dan kurtuluşun tek yolu işçi sınıfı önderliğindeki Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin zaferiyle olacaktır. Bizim demokrasi alternatifimiz; ezilen geniş yığınlar için demokrasi ve emperyalist uşağı zalim sömürücüler için bir diktatörlük olan proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olan Demokratik Halk İktidarı olmalıdır.

Emekçi halkımız için emperyalist tahakkümden komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı olan faşist diktatörlükten kurtulmanın başka hiçbir yolu yoktur.

Cunta ve onun seçimlerini pasif boykotun bir biçimi olan boş oylarla protesto edelim, reddedelim.

Bizleri kurtuluşa götürecek Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin yol göstericisi kızıl fenerimiz TKP/ML'in sesine kulak verelim. Onun yükselttiği kurtuluş bayrağının saflarında mücadeleye atılalım.

DİPNOTLAR

1) Devlet ve İhtilal sf.63
2) Devlet ve İhtilal sf.116
3) Devlet ve İhtilal sf.109
4) Strateji ve Taktik sf.62
5) Strateji ve Taktik sf.63
6) Strateji ve Taktik sf.72 (Lenin'den aktaran Stalin; Lenin Cilt. 33 sf.88-89)
7) Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı. sf.75
8) Strateji ve Taktik sf.68 (Lenin'den aktaran Stalin; Cilt 31 sf.11-12
9) Sol Komünizm sf.73
10) Sol Komünizm sf.106
11) Sol Komünizm sf.107
12) Sol Komünizm sf.109-110

şistlerin yüreğine korku salıyor, onları telaşa itiyor. Şuursuzca saldırıyor, yeni yeni faşist uygulamaları ileri sürmek zorunda kalıyorlar. Eski silahları paslandı. Cuntacı faşistler yeni silahlar, yeni yollar aramak zorunda kalıyorlar.

NELER OLUYOR ?

"E tipi cezaevleri" ve 'uslanmayanlar için' hücre tipi cezaevleri diye isimlendirilerek lanse edilen yeni cezaevleri işte bu nedenle inşa edildi. Bunun ertesinde ülkenin hemen her tarafında siyasi tutuklu ve hükümlüler yeni cezaevlerine toplanmaya başlandı ve yeni baskı tedbirleri getirildi. Başında yine askeri yöneticilerin bulunduğu bu cezaevlerinde en temel ilke tek tip cezaevi elbisesi giyilmesi ve faşist eğitim yaptırılan derslere katılınması zorunluluğudur. Bu cezaevlerinde daha önce bir çok cezaevlerinde olduğu gibi siyasi tutuklular ve hükümlüler din eğitimi, ahlak ve yurttaşlık dersi ve Atatürkçü eğitim adı altında verilmeye çalışılan faşist propagandaya, siyasi eğitime katılmaya zorlanıyor. Yaptırımlara uymayı kabul etmeyenler öncelikle infaz yasasından yararlanacak tutukluluk süresinin 1/6'sının indirim hakkı kuralından yararlandırılmayarak cezalandırılıyor. Buna ek olarak a)— Hükümlü ve tutuklular aylarca süren hücre cezalarına çarptırılıyorlar. Bu süre içerisinde hiç bir şekilde havalandırılmaya çıkartılmıyor ve kimseyle görüştürülmüyorlar. Örneğin Malatya E tipi cezaevinde bu şekilde, içlerinde 12 Mart 1971 askeri darbesinden bu yana tutuklu bulunanlarında yer aldığı bir grup hükümlü altı ayı aşkın bir süre hücrelerinden hiç çıkartılmadılar. Ve halen Bartın, Çanakkale E tipi cezaevlerinde siyasi hükümlülere,benzer şekilde hücre cezaları uygulamasına devam ediliyor.

b)— Tutuklu ve hükümlüler tek tip elbise giymeyi reddettikleri için kendilerine asla giyecek elbise verilmiyor. Özel eşyalarına el konulduğu için de soğuk kış aylarında bile çıplak dolaşmak zorunda kalıyorlar.

c)— Yine aynı şekilde direnenlere görüş yasağı uygulanıyor. İzmir Buca ve Şirinyer cezaevlerinde 9 aydır, Bartın E tipi cezaevinde 8 aydır, Çanakkale E tipi cezaevinde 6 aydır yakınları ve avukatları ile görüşemeyen tutuklular var. Bu arkadaşlara haberleşme yasağı, gazete, kitap, dergi okuma yasağı gibi değişik yasaklarda uygulanmaktadır.

d)— Bir çok yerde, örneğin şu anda Çanakkale E tipi cezaevinde hücreye konanların yatakları ve battaniyeleri alınmakta ve aylarca çıplak ranzalar üzerinde yatmak zorunda bırakılmaktadırlar.

e)— Saçların sıfır numara traş edilmesi, sürekli dayak ve işkencede saydıklarımıza ilave edilmelidir.

f)— Yine aynı şekilde birkaç aydır süren bir uygulamayla askeri cezaevlerinde (şu anda İstanbul'daki askeri cezaevlerinde) tutukluların kağıt, kalem, defter ve kitapları toplandı. Metris askeri cezaevinde olduğu gibi bu uygulama yemek kaşıklarının da toplanmasına kadar uzanırken, Erzurum askeri cezaevinde kişisel eşyaların tümüne el konulması şeklinde sürmektedir. Her iki cezaevinde tutukluların radyo ve TV'leri toplanmıştır. (Sağmalcılar askeri cezaevinde bütün bu şeyler zaten hiç yoktu) Çok anlamsız gibi görünen bazı şeylerden (örneğin, kaşıkların toplanması, yemeğin elle yenmeğe zorlanması) moral bozucu, eziyet edici yanıyla yararlanmaya çalışan faşist cezaevi yöneticileri, tutukluların onurlarını kıran (örneğin tutukluların çoğu zaman sudan gerekçelerle soyundurularak aranması gibi) küçük düşürücü yollarla baskılarını çeşitlendirmektedirler.

g)— Kağıt, kalem vermeme, olanlara el koyma şeklindeki uygulama İstanbul'daki askeri cezaevlerinde yeni bir boyut kazanmıştır. Direniş sırasında başlayan ve sonrasında gelişen uygulama şöyle olmaktadır: Mahkemeye giden tutuklu aranırken üzerinde ve elindeki yazılı sorgu, savunma ve dilekçe metinleri görevlilerce alınmakta, denetleneceği söylenmektedir. İçeriğinin "denetlenmesi" işi her türden "yetkili" tarafından canının istediği gibi yorumlanmakta ve çoğu kere "mahkemeyle ilgili olmadığı", "siyasi amaçlı olduğu" için el konulmakta veya hakkında dava açılmak için savcılığa iade edilmektedir. Gelinen aşamada, artık savunma yapmanın, dilekçe vermenin olanağı kalmamıştır.

h)— Birkaç ay önce cuntanın adalet bakanının ağzından basına "uslanmayanlar", "ıflah olmayanlar" için yapıldığı ilan edilen hücre tipi cezaevlerinin ilki olan Sağmalcılar askeri cezaevi siyasi tutuklular için daha ne gibi yeni zorbalıkların hazırlandığının delilidir. Bu cezaevinin tamamı hücredir. Bu hücreler hiç bir şekilde temiz hava almamaktadır. Tutuklular tuvalet ve benzeri ihtiyaçlarını hücrelerinde gidirmek zorundadırlar.Tutuklular, tavana yakın bir yerde açılıp kapanmayan pencere yerine yapılan mazgal tipi açıklıklardan hiçbir şekilde hava ve ışık girmeyen hücrelerde bütün gününü geçirmek zorundadır. Sadece haftada bir saat olan havalandırma iki güne bölünerek yarımşar saat olarak yapılmaktadır. Bu tip cezaevlerinde tek tip elbise giyme zorunluluğu, kalem yasağı vs. gibi kuralların geçerli olduğunu kısaca belirtmek yeterli olur sanıyoruz.

Özel olarak inşa edilen hücre tipi "uslanmazlar" cezaevi için, hemen her cezaevinde çok önceden listeler hazırlanmış, buna göre ilk gruplar sevk edilmiş, diğerleri sıralarını beklemektedir. Faşist cuntacılar bu planlı uygulamalarından çok yönlü sonuçlar beklemektedir. Bugün ülkemizde devrimci siyasi tutukluların bulunduğu cezaevlerinde iki değişmez kural vardır. Biri ne kadar kesin ve şaşmazsa, diğeride aynı şekilde kesin ve değişmez olan kurallardan birincisi; faşizmin devrim güçlerini ezmek için azgın saldırı ve zorbalığının cezaevlerinde kol gezdiğidir. İkinci kural ise, bu saldırı ve zorbalığa karşı, devrimi ve onurunu savunan direnişin varlığı gelişen ve güçlenen ikinci yandır. Bunu görmek isteyen her göz kolaylıkla görebilir, sezebilir. Faşist terör ne kadar artsada bu onun zayıflığının, kofluğunun sonucudur ve korkusunun ürünüdür. Ama gelişen ve güçlenen direnişler, geleceğin, zaferlerin habercisidir.

CEZA VE TUTUKEVLERİNDE FAŞİST TERÖRE KARŞI DİRENİŞ YAYGINLAŞIYOR VE GÜÇLENİYOR !

8 Temmuz 1983'te İstanbul'daki askeri cezaevlerinde başlayan açlık grevi direnişinin ülkenin değişik yerlerindeki cezaevlerine de yansıması, oralardan destek bulması ve aynı taleplerle binlerce siyasi tutuklunun hemen direnişe katılmaları yeni bir durumdur. Bilindiği gibi, daha öncede bir çok direniş olmuş, açlık grevleri yapılmıştı. Bunlar çoğu zaman mevzi kalmış veya sürekli dayanışma eylemleriyle desteklenmişti. Bu defa ortaya farklı bir durum çıktı. İzmir Buca, İzmir Şirinyer, Çanakkale, Malatya, Bartın gibi cezaevlerinde tek tip elbise ve eğitime fiilen karşı koyma şeklinde süren direnişler İstanbul'daki açlık greviyle birleşmiş ve bu güçlü karşı koyuş Çorum, Erzurum, Diyarbakır, Mamak vb...'den de katılımlarla yaygınlaşarak ses vermiştir. Bu da göstermektedir ki, zamanla direniş yanlısı eğilimler güçlenmiş, yaygınlaşmış ve eyleme geçebilir bir düzeye gelmiştir. Yıllardır süren baskılar ve son zamanda artan terör geri tepmiş, zıttını yani direnişleri doğurmuştur. Bilindiği gibi son direniş tek tip elbise giyme zorunluluğunun kaldırılması, hücre tipi Sağmalcılar askeri cezaevi de dahil İstanbul cezaevlerinde yaşam koşullarının iyileştirilmesi talepleriyle başlamıştır. Haklı ve insancıl taleplerimiz, tutuklu yakınlarının aktif dayanışmasını harekete geçirmekle kalmamış, yurtiçinde ve yurtdışında ilerici kamuoyunun sempati ve desteğini de kazanarak uluslararası ör-

gütlerin, sendikaların, aydınların, hukukçuların faşist cuntaya karşı tavır almasına ve tutukluların insanca yaşama haklarını savunmalarına dayanak olmuştur. Böylesine yaygın destek gören açlık grevi direnişi karşısında faşist cunta saldırgan bir tavır alarak, cezaevi koşullarında iyileştirme yapılması yönündeki talepleri kabule yanaşmamıştır. Direniş'in başlangıç günlerinde tutuklu yakınlarını ve kamuoyunu yanıltmak için bazı yetkililer sorunların çözüleceği vaadinde bulunurken, gelişen olaylar ve güçlenen direniş sonucu soğukkanlılığını kaybederek salt sınıf kiniyle saldırganlaşmıştır. Henüz açlık grevi devam ederken direnişi destekleyen yetkililerle gruplar halinde görüşmeye giden yakınlarımız gözaltına alınmış, hemen hepsi ileri yaşta ve içlerinde bir çok hasta olmasına rağmen siyasi polis tarafından sorguya çekilirken maddi ve manevi işkence görmüştür. Tutuklu yakınlarını yıldırmak için yapılan bu saldırılardan birinde yüzü aşkın yakınımız gözaltına alınarak polis merkezine götürülmüştür. Hemen hemen her cezaevinde henüz açlık grevi bitmeden başlayan yeni bir uygulamayla cezaevi yöneticileri tarafından, kazanılmış haklara saldırılmaya başlanılmıştır. Askeri disiplin yönetmelikleri yeniden uygulatılmaya çalışılmaktadır. Özellikle İstanbul Metris'te ve Erzurum'daki askeri cezaevlerinde saldırılar üst boyuta çıkmıştır. (Bu bildiri kaleme alınırken 4 Ağustos'ta süresiz açlık grevi başladığı ve devam ettiği biliniyordu.) Bu cezaevlerindeki arkadaşlarımız hergün cuntacı faşistlerin azgın saldırı ve işkencelerini göğüslemek zorunda kalmaktadırlar.

METRİS'TE AZGINLAŞAN FAŞİST TERÖRÜ DURDURALIM !

8 Temmuz'da İstanbul'daki askeri cezaevlerinde başlayan direniş Metris askeri cezaevinde 2 Ağustos Salı günü sona erdi. Direniş sırasında da son derece saldırgan bir tavır izleyen cezaevi yönetimi, direniş sonrasında daha da azgınlaştı. Sağlık koşulları iyice kötüleşen tutukluların bu durumundan yararlanarak alabilecekleri kadar yol alma sevdasına kapıldılar. Yaklaşık 1450 tutuklunun bulunduğu Metris Askeri cezaevine faşist cunta her zaman özel bir önem vermiştir. Kitlesel yoğunluğuyla, cezaevinin özel yapısıyla ilk açıldığı günden (Mayıs 1981) beri direniş yuvası olmasıyla kendine verilen bu önemi haketmişti. Siyasi tutukluları Metris'te ezebilecekleri, teslim alabilecekleri hayallerini 2 yıldır gerçekleştiremeyenlerin bu sevdalarının kökü eskiye dayanmaktadır. Bu nedenle direniş sonrasında saldırıları arttırdılar ve sürekli kıldılar. Faşistler 7 Ağustos 1983 Pazar günü sabah saat 06'da saldırıya geçtiler. Görünüşte arama yapıyorlardı. Fakat bu bir arama değil, tam bir tahrif ve talan oldu. Koğuşlardan havalandırmaya çıkarılan tutukluların boşaltıldığı koğuşlarda tüm yataklar parçalandı. Koğuşların ortasına döküldü. Ranzalar söküldü. O güne kadar kullandıkları dolap, masa ve sandalyeler koğuşlardan alındı. Hatta yemek kaşıkları dahi götürüldü. Tutuklular yemeklerini elle yemek zorunda bırakıldılar. Birçok kişisel eşya da ayrıca tahrip edildi veya tutukluların elinden alındı. Bu aramadan sonra cezaevinde yeni bir kural getirildi. Hangi nedenle olursa olsun koğuş kapısından dışarı çıkan bir tutuklu, çıplak olarak aranacaktı. Arama, tamamen soyulan tutuklunun makatının içine bakılarak yapılıyordu. Öyleki, tutuklu havalandırmaya çıkmak, avukat görüşüne gidebilmek, yakınlarıyla görüşebilmek için, mahkemeye gidebilmek için bu uygulamayı kabul etmek zorundadır. Aksi halde bunların hiçbirinden yararlanamayacak ayrıca işkence görecektir. Bu uygulamanın güvenlikle veya benzeri bir gerekçeyle hiçbir ilgisi yoktur. Tutuklulara hakaret etmek, onları küçük düşürmek, gururlarını rencide etmek ve morallerini bozmaktır. Şu anda bu yaptırıma uymayan devrimci siyasi tutuklular, yakınları ve avukatlarıyla görüşememekte, havalandırmaya ve hastalanınca revire çıkamamaktadırlar. Mahkemeye gidememektedirler. Bu uygulama sonucu mahkemelere çıkamayan tutukluların savunma hakları fiilen ortadan kalkmıştır. Çünkü yeni usül yasalarına göre "mahkemeye gelmedi" şeklinde yorumlanarak, yargılama giyabında sürmekte ve yine giyabında karar verilebilmektedir. Böylece sadece yargıçların ve savcının bulunduğu bir salonda mahkemeler sürebilmekte hatta karar verilebilmektedir. Bu duruma avukatların müdahaleleri mümkün olmamaktadır. Zira ısrarlı davranan avukatlar hakkında soruşturma açılarak, yeni çıkan yasalara dayanılarak, avukatlık mesleğini soruşturma süresince yürütmesi engellenmektedir. Yine Metris askeri cezaevinde öteden beri yürütülen bir uygulamayla, tutuklulara kalem, kağıt, defter verilmemektedir. Kitapların tümüne el konmuştur. Tutukluların okuyabilmesi için cezaevine kitap ve dergi ile Cumhuriyet ve Milliyet gazetesi alınmamaktadır, yasaktır. Haberleşme, dilekçe hakkı kullandırılmamaktadır. Tutuklulara ait olan tüm radyo ve televizyonlara cezaevi yönetimi el koymuştur. Cezaevi yöneticileri istediklerini gerçekleştirebilmek için her an dayak ve işkenceye başvurmaktadır. Dayak ve işkence günlük hayatın bir parçası haline gelmiştir. Ayrıca toplu açlık grevi direnişi ertesinde Kabakoz askeri cezaevinde direnişe katılan devrimci, siyasi tutukluların tümü Metris'e nakledilmiş ve ilk girişlerinde ağır şekilde işkence görmüşlerdir. Aynı şekilde 25 Ağustos 1983 günü toplu Dev-Sol davasında bazı sanıkların kendilerini aratmadıkları için mahkemeye getirilmediklerine dair Metris cezaevi yönetiminin bir yazı getirmesi üzerine, savcının istemiyle mahkeme, zorla getirilmeleri kararını almış ve bir süre sonra cezaevi içinde olan mahkeme salonuna yedikleri dayak sonucu kanlar içinde kalan arkadaşlarımız sürüklenerek getirilmişlerdir. Bu yolla,işkence mahkeme kararlarıyla yapılarak meşrulaştırılmakta ve cezaevinin içindeki gerçek durum da çarpıtılmaktadır. Gerçeklerin gizlenmesine, cezaevindeki işkencelerin üzerinin örtülmesi ve meşrulaştırılması çabalarına mahkemeler de doğrudan aracı olmaktadır. Bütün bunlara karşın devrimciler Metris cezaevinde yiğitçe direnmektedirler. Hergün sabahtan akşama kadar süren operasyonlara, işkenceye karşı, devrimciler kararlı sloganlar atarak cevap vermektedir. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Nazi Kamplarımı,Tutukevi mi ?" Sloganları Metris'in kalın duvarlarını aşarak dalga dalga yayılmaktadır. Devrimci siyasi tutukluların bu yüreklilik sesleri ülkemizde ve dünyadaki anti-faşistlerin desteğiyle güçlendirilmelidir. Her ilerici, demokrat, devrimci her iyi niyetli insan her aydın, insan haklarını savunan her örgüt, parti, kurum ve kuruluş Türkiye'de insan onurunun çiğnenmesine, insan haklarının ayaklar altına alınmasına, cezaevlerindeki insanlık dışı uygulama ve planlara karşı çıkmalıdırlar. Faşist cuntanın "demokrasiye geçiş" demogojisinin ne menem bir şey olduğu ve baştan aşağı yalan olduğu herşeyle ortaya çıkmıştır. Cunta faşist terörden, insan haklarını ayaklar altına almaktan vazgeçmeyecektir. Bunu ancak başta Türkiye halkının mücadelesi ve onun yanında yer alan dünya kamuoyunun uluslararası dayanışması, desteği ve cunta üzerindeki baskısı sağlayabilir. İşkence olayları gibi insan haklarını ayaklar altına alan olaylar cezaevindeki faşist uygulamalar ve bunlara karşı tutuklu ve hükümlülerin direnişlerinin Türkiye halkı ve ilerici kamuoyu tarafından duyulmasını, gerçeklerin herkes tarafından öğrenilmesini, faşist cunta ağır sansür ve cezalandırmalarla engellemeye çalışıyor. Gerçeklerin öğrenilmesinden, yaptıklarının ortaya serilmesinden korkuyor.

Devamı Syf: 18'de

BELGE:

Faşist cunta ve uşaklarının çeşitli araçlarla, devrimcilerin "mücadeleden vazgeçtikleri", "pişman oldukları" vb. türünden yalan ve demogojilerle halkın devrimcilere ve komünistlere karşı olan güvenini sarsmaya çalışmaktadırlar. Bu belge nerede okunursa okunsun, mücadelenin bitmediğini, bitmeyeceğini ve bu konuda yoldaşlarımızın takındıkları tavrı belirten bir belge olduğu için önemlidir.

Partimizin bayrağını, işkencehanelerde, cezaevlerinde ve mahkemelerde yüksekte tutan yoldaşlarımızı yalnız bırakmayalım, mücadelelerini hayatın her alanında var gücümüzle destekleyelim.

YÜREKLERİ HALK SEVGİSİYLE DOLU KAHRAMANLARIMIZI SELAMLIYORUZ !

DURUŞMA TUTANAĞI

Mah. Esas 1982/677 **Sahife: 228**

BAŞKAN: YAŞAR CENGİZ 944/44
ÜYE : NURİ MURAT 16308
ÜYE : Hak. Ka. Üçgm. NECDET CELKAN 979/9
SAVCI : ABDULKADİR YAVUZ
KATİP : OYA ÖZEN

Belli gün ve saatte celse açıldı. Yoklama yapıldı. Duruşmaya başlanıldı.

Bugün tahkikatı icra edilecek olan eylemle daha evvel tahkikatı başlanan ve devam eden diğer bir kısım eylemlerin sanıkları bulunan Mehmet Dal, Ahmet Saydan, Ahmet Sel, Hasan Hüseyin Çatalkaya, Halil Gündoğan, Binali Şahin, Adil Şahin, Ali Akkaya, İbrahim Kaygulu, Murat Şaşkal, Ali Mirzaoğlu, Haydar Koç ile Mehmet Yıldız geldiler.

Tutuksuz sanık Cevat Çakmak gelmedi. Keza bir kısım sanıklar vekili av. Osman Erbil ile av. Hasan Girit'in geldikleri görüldü. Açık duruşmaya devam olundu.

12 NOLU EYLEMİN TAHKİKATINA DEVAM OLUNDU:

Yapılan yoklamada bu celse mahkemede bulundurulmaları istenen sanıklar Mustafa Yıldırım ve Zeynel Yıldırım'ın geldikleri diğer Mehmet Özçalıkuşu ile mağdur Hasan Yıldırım'ın gelmediği anlaşılmakla gelen şahitlerin dinlenmesine geçildi.

Bütün sanıklar bu sırada tutuklu sanıklardan Halil Gündoğan söz alarak, *bugün 12 Eylül 1983. Faşist cuntanın yönetimi devraldığı yılın 3. senesi, bir çok yurtsever ve devrimci bu dönemde katledilmiştir. Onların anısına bir dakika sükuta davet ediyorum demesi üzerine sanık Halil Gündoğan'ın oturması istendi ve sükünet etmesi istenmesine rağmen,*

Bütün sanıklar ayağa kalkarak (Sanık Ali Mirzaoğlu hariç) *sağ ellerini yumruk yapıp ihtara uymadıkları ve işçi sınıfını ve onun gücünü temsil eden sağ kollarını kaldırarak hep birden* (sanık Ali Mirzaoğlu hariç) *KAHROLSUN FAŞİZM diyerek KAHROLSUN FAŞİST CUNTA sloganlarını bir kaç defa söyledikten sonra sükünetle yerlerine oturdukları görüldü. Ve ayrıca konuyla ilgili bir dilekçelerinin olduğunu bildirerek bilahare tetkik edilip incelemek üzere evrak dosyaya kondu.*

Bütün sanıklar (sanık Ali Mirzaoğlu hariç) *bu durumu protesto etmek için bugün sorgu vermeyeceklerini bildirdiler.*

Duruşmaya devam olundu.

Şahit: Mustafa Yıldırım

Ali oğ. 1927 doğ. Çağlayan, Gürsel mah. Şişli'ye bağlı semtte oturur. Sanıkları tanımaz. Mani hali yok. Yemini icra ettirildi.

Tanık Mustafa Yıldırım'dan olay soruldu:

..... 1. şubeden beni çağırdılar. Ve 5 kişiyi getirip duvara dizdiler. Bunların gözleri bağlı vaziyette idi. Ben benzer 2 kişiyi orada seçtim. Onların suçu kabul edip etmediklerini bilmiyorum dedi.

Ben teşhis ettiğim zaman diğer sanıklar yoklardı. Onların durumunu bilmiyorum demesi üzerine,

Şahitten şimdi huzurda bulunan 15 kişinin içerisinde o tarihte teşhis ettiği şahısları göstermesi istendi.

Bütün sanıklar başlarını öne eğerek elleriyle yüzlerini kapattılar ve teşhisi yaptırmadılar.

Sanıklara ellerini yüzlerinden çekmeleri zira gelen şahidin teşhis işlemini yapacağı aksi halde durumun mahkeme başkanının marifetiyle kuvveyi cebriye imaline yetkili olan zabıtaya emir verilmek suretiyle bu teşhis işleminin yaptırılacağı hususu kendilerine tekrak tekrar hatırlatılarak bir olaya sebebiyet vermemeleri kendilerinden istendi.

Ayrıca hazır olan sanık avukatlarına da gerekli nasihatın müvekkillerine yapmalarında huzurda önerildi.

Bir kısım sanıklar vekili av. Hasan Girit söz aldı:

Yürütmüş olduğumuz kamu görevi niteliğindeki savunma görevi tanıkları yargılama sırasında hukukunun korunması yönündedir. Huzurda olan müvekkilimiz sanıklar bir takım nedenler iletmişlerdir. Bu nedenler de mahkemeye bildirilmiş durumdadır. Görüleceği gibi bu durum doğrudan doğruya müvekkilimiz sanıkları ilgilendiren bir durumdur. Bu anlamda müvekkillerimizin savunma görevimizin tamamen dışında olan bu konuda uyarılması yada onların davranışlarına müdahale bizim savunma görevimizin dışında kalmaktadır. Biz savunma mesleğimizden kişiler olarak dosyada mevcut birşeyler ve belgeler ışığında hukukun genel ilkelerini, hukuk genel ilkeleri ve özel yasal yorumları gözeterek savunma görevimizi aşmaktadır. Sanık müvekkillerimizin durumu, savunma görevimizin dışında tamamen kendilerini ilgilendiren bir durumu ortaya koyduğundan duruma müdahale edemiyoruz dedi.

Bir kısım sanık avukatı Kemal Yılmaz'dan soruldu:

Ben savunma makamı olarak daha evvelde tavrımı ortaya koydum. Sorgu vermemeleri her zaman için aleyhindedir ve sorgu vermeleri ise lehindedir.

Ben şahsen şahit madem gelmişken sanıkları görmesi için yüzlerini sanıklarca kapatılmamasını arzu ediyorum dedi. Bu konuda zora başvurulmasın ve güzellikle duruşma devam etsin bunu isteriz dedi.

Bir kısım sanıklar vekili av. Osman Erbil'den soruldu:

Mahkeme heyetinin savunma avukatlarına bu konudaki talebine karşılık benim savunma görevimi aşmaktadır. Bu hu-

susta bir şey diyemeyeceğim yargılamanın yürümesi amacındayız dedi.

As. Savcıdan mütalaası soruldu:

Yargılama sırasında tanığın eyleme karışan sanıkları teşhisinin yaptırılması için gerekli yasal ve usulü işlemlerin yerine getirilerek teşhis işleminin yaptırılması mütalaa olunur dedi.

Duruşmaya devam olundu:

Bir kısım sanıklar vekilleri söz aldı: Teşhis için celp edilen Mustafa Yıldırım'a teşhisten önce bazı sorularım olacak dedi.

Söze devamla dosyada mevcut bu şahitin imzasına muktedir teşhis tutanağı oldukça gerekçeli halbuki yukarıda ifadede bulunan şahit sadece iki şahsı dükkana girerken gördüğünü aradan 1 sene geçtikten sonra zabıtaya çağrıldıktan sonra benzettiği 2 şahsı seçtiğini söylediğine göre bu husus sorulsun dedi.

Şahitten soruldu: Orada 5 kişiyi duvara dizmişlerdi. Gözleri bağlıydı. İlk defa 3 kişi seçtim. Sonra 2 kişi ayırdım ve onlara benzettim dedi.

Aradan uzun seneler geçti. Benim şu anda teşhis etmem mümkün değildir. Bütün hepsi birbirlerine benziyorlar dedi.

Tekrar soruldu: Ben sanıkların suçlarını kabul edip etmediklerini bilmiyorum dedi.

Şahitten tekrar soruldu: Bizim karşımıza çıkarılan sanıkların yüzleri tamamen kapalı idi. Sanıklarda hiç bir darp izi yoktu ve dövülme gibi bir durumları yoktu dedi.

Şahit Mustafa Yıdırım'ın olay sırasında görmüş olduğu sanıklardan Ahmet Saydam'ı teşhis ettiğini bildiren 29.4.1981 tarihli ifadeli teşhis zabıt varakası okundu.

Şahitten Soruldu: İfadem doğrudur. Yalnız burada ifade teşhis zaptında Ahmet Saydam hakkındaki teşhisim ..... ben buna benzettiğimi söylemiştim. Bu hususu tekrarlıyorum. Zira olay tarihinde soygunu yapanlardan birisi ona benziyordu.

15 sanığın içinden sanık Ahmet Saydam'a seslenilerek ayağa kalkması istendi. Sanık Ahmet Saydam ayağa kalktı.

Şahitten yemini hatırlatılarak soruldu:

Aradan uzun zaman geçti o tarihteki şahıs bunun olduğunu kesin olarak söyleyemem dedi ve sakallarında çıkmış vaziyette dedi.

Mehmet Dal'ın ayağa kalkması istendi.

Şahitten soruldu: Ben bu şahısı hiç görmedim dedi.

H.Hüseyin Çatalkaya'ya ayağa kalkması istendi.

Şahitten soruldu: Ben bu şahıslarda benzetemiyorum dedi. Ben şahsen şahısları bana gösterdiklerinde ben benzetmiştim. Şimdi bunların olup olmadıklarını bilemiyeceğim dedi.

Sanık Ahmet Sel'e ayağa kalkması istendi.

Şahitten soruldu: Ben bu sanığı tanımam dedi, görmedim dedi.

Bu sırada Hasan Hüseyin Çatalkaya söze devamla: size biraz evvel anlattığım şekilde insanlık dışı işkenceler yapılmakta ve her seferinde dövülmekteyiz. Döneceğimizde de dövüleceğiz dedi ve ayağa kalkarak ayağındaki bazı yara izlerini gösterdi. Hasan Hüseyin söze devamla biz esasında mahkemeye karşı değiliz. Biz insanlık dışı davranışları protesto ediyoruz dedi.

.....

Sanık İbrahim Kaygulu'dan soruldu:

Ben şu anda sorgu vermiyeceğim, gerekçesinide biraz evvel belirtmiştim.

Duruşmaya devam olundu.

Sanık İbrahim Kaygulu vekili av. Serhat Bucak söz aldı:

Daha evvel müvekkilim bu eylem hakkındaki beyanını sorgulama sırasında vermişti. Şimdi kendisi daha önce 12. Eylül harekatını protesto etmek için arkadaşlarıyla almış oldukları gerekçesinide 12.9.1983 tarihli dilekçeleriyle mahkemeye bildirdiklerinden dolayı bizde şu durum muyacenesinde bir şey diyemiyoruz. Bu bakımdan ikrar ve itirafına havi olduğu iddia edilen biraz evvelki ifadeleride kabul etmiyoruz dedi.

.....

As. Savcıdan mütalaası soruldu:

Bugünkü duruşma sırasında duruşmaya katıldıkları tutanakta isimleri geçen sanıkların toplu olarak devleti ve hükümetin manevi şahsiyetini yıkmak amacıyla fiil ve söz alarak suç işledikleri ve bu hususun mahkeme tutanağına geçmiş olması hesabiyle ve ayrıca mahkeme tutanağında aynı sanıklar tarafından verildiği isimleri yazılı sanıklar: vermiş oldukları dilekçelerinde de içeriği bakımından devletin ve hükümetin manevi şahsiyetini tahrik edici söz ve ifadeler bulunması hesabiyle gerek oturum tutanağının ve gerekse sanıklar tarafından verilen dilekçelerin suretlerinin çıkartılarak kovuşturmaya esas olmak üzere suç duyurusunda bulunulmasına, gerek huzurda gerekse yokluklarında tahliye isteminde bulunan sanıkların tahliye taleplerinin reddi ile diğer tutuklu sanıklarında tutukluluk hallerinin devamı yargılama aşamasında gerekli eksikliklerinin giderilmesi talep ve mütalaa olunur.

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

1-12 Nolu eylemin mağduru bulunan Hasan Yıldırım'ın olay tarihinde olay mahallinde olmayıp memleketinde olduğu anlaşıldığından celp ve dinlenmesi neticeye herhangi bir tezir icra etmiyeceği cihetle celbinden sarfınazar edilmesine, bu hususta verilen evvelki ara kararın kaldırılmasına, ve mağdurun hazırlıktaki ifadesinin okunması ile iktifa edilmesine,

2-12 Nolu eylemin şahitlerinden Sanık Ahmet Saydam'ın teşhis eden Mehmet Özçalıkuşunun sarih adresinin tesbiti için bir kerede TRT kanalıyla ilanat yapılmasına ve şahidin duruşmanın bırakıldığı 26.9.1983 günü Metris duruşma salonunda Saat 10.00'da hazır bulundurulması hususunda ilanat yapılmasına, buna rağmen adresi tesbit edilemezse hazırlıkta alınan ifadelerinin okunması ile iktifa edilmesinin bilahare düşünülmesine,

3-16 Nolu eylemin mağdurları bulunan Sabahattin Tuna ve Necati Yılmaz'ın duruşmaya gelmedikleri cihetle adı geçenlerin bu eylemin bırakıldığı 10.10.1983 pazartesi günü saat 10.00'da İst. Metris duruşma salonunda hazır bulundurulmaları için acele kaydıyla as. savcılığa müzekkere yazılmasına,

4— Gene 16 Nolu eylemin şahitlerinden olan ve İnci gazinosununda sahibesi bulunan Güngör Uç (İnci) isimli bu patronunda şahit adresinin tespit edilerek duruşmanın bırakıldığı 10.10.1983 günü Metris ..... saat 10.00'da hazır bulun.....

18— Sanıklar Mehmet Dal, Ahmet Saydam, Ahmet Sel, Hasan Hüseyin Çatalkaya, Halil Gündoğan, Binali Şahin, Adil Şahin, Ali Akkaya, İbrahim Kaygulu, Murat Şaşkal, Haydar Koç ve Mehmet Yıldış duruşmaya getirildiklerinde bir ara 12 nolu eylemin tahkikatına devam olunacağı sırada sanık Halil Gündoğan söz alarak (Bugün 12 eylül 1983. Faşist cuntanın yönetimi devraldığı yılın 3. senesi. Birçok yurtsever ve devrimci bu dönemde katledilmiştir. Onların anısına herkesi 1 dakika sükuta davet ediyorum.) Oturması ve süküneti ihlal etmemesini bildirilmesine rağmen, duruşmada hazır bulunan sanık Ali Mirzaoğlu hariç diğer sanıklar (Mehmet Dal, Ahmet Saydam, Ahmet Sel, Murat Şaşkal, HaydarKoç, Mehmet Yıldız) hep bir ağızdan ayakta sağ ellerini yumruk yapıp yapılan ihtarata uymadıkları, (İŞÇİ SINIFININ VE ONUN GÜCÜNÜ TEMSİL EDEN SAĞ KOLLARINI KALDIRARAK HEP BİRDEN SANİK ALİ MİRZAOĞLU HARİÇ KAHROLSUN FAŞİZM, KAHROLSUN FAŞİST CUNTA SLOGANLARINI BAĞIRARAK BİR ÇOK DEFALAR SÖYLEDİKTEN SONRA YERLERİNE OTURDUKLARI—) aynca Halil Gündoğan, Adil Şahin ve Murat Şaşkal imzalı 12.9.1983 günlü Kahrolsun Faşist Cunta sözcükleriyle biten ve mevcut yöne-

Devamı Syf: 25'de

Bu bildiri aşağıdaki Marksist-Leninist parti ve örgütlerin temsilcileri tarafından Roma'da yapılan bir toplantı sonunda hazırlanmıştır.

CPI/ML-RC
Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist Yeniden Örgütlenme Komitesi

RCP/USA
ABD-Devrimci Komünist Partisi

TKP/ML
Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist

(Her üç örgüt de, 1980 Sonbaharında yapılan 1. Enternasyonal Konferans'ın yayınladığı Ortak Açıklama'yı imzalamış olan örgütler arasındadır.)

Fransa'nın Çad'daki son "Afrika seferberliği" —ki bu Cezayir savaşının bitiminden bu yana Fransa'nın en büyük askeri operasyonudur— Fransa'nın ve onun dünyadaki rolünün gerçek niteliğini ve bugün uluslararası durumda çelişkilerin keskinleşmesinin çarpıcı bir ifadesini sergilemektedir.

Bir süredir Fransa, kendini sözümona "yeni dünya iktisadi düzeni"nden yana ve ABD ve Sovyetler Birliği'nin "süpergüç hegemonyasına" karşı ilan etmişti. 1981'de François Mitterand'ın iktidara gelmesiyle birlikte, yeni "sosyalist" hükümet bir yandan bu sahtekarca beyanları yoğunlaştırırken, diğer yandan masumane bir tarzda "Atlantik İttifakı" diye adlandırılan, emperyalist kanemicilerin Batı bloğu içinde kendisini daha da köklü bir şekilde mevzilendirmiştir. Geçmiş hunharlıkları ile nam salmış sömürge piyadeleri ve komandoların Çad'a gönderilmesinin beraberinde, "barışı koruma" ve "bağımsız bir devletin bütünlüğünü koruma" maskesi altında bol keseden koparılan ikiyüzlülük ve palavraların velvelesine rağmen, Fransız emperyalizminin, Afrika ve diğer yerlerde milyonlar tarafından gayet iyi tanınan kanlı pençesi apaçık meydandadır.

Fransa uzun zamandan beri Çad ve Afrika'daki eski sömürgeleri üzerinde, keyfine göre hükümet devirip hükümet oluşturduğu, askeri üsler kurduğu ve, tabii, yerli halkın kanını emdiği araziyi kendine ait kutsal mal telâkki etmektedir. Zaire ve Orta Afrika Cumhuriyetin'de yaptıkları bir yana, Çad'da bundan önce iki kez doğrudan doğruya asker çıkarmıştı. Ne varki bu kez, mesele Çad'da Fransa'nın basit bir jandarma görevini yerine getirmesinden ibaret değil — AWACS'ların seferber edilmesi, Zaire ordusunun devreye sokulması, Washington ve Moskova'nın karşılıklı kılıç-kalkan şakırdatması Çad'daki çatışmanın (emperyalistlerin kendi ifadesiyle) "enternasyonalleşmesi"ne şahitlik etmektedir. Bugünkü savaş Çad'da rakip hakim sınıf klikleri arasında bir iktidar dalaşması sorunu olmaktan çok, rakip emperyalist blokların dünya çapında dalaşmasının bir parçasıdır. Bundan ötürü ki, Afrika'daki

emelleri Rus sosyal-emperyalistleri tarafından cesaretlendirilip finanse edilen Kaddafi'nin emperyalist imtiyazları için oluşturduğu tehlikeye karşı Fransa'nın bu denli bir azgınlıkla tepki göstermesi şaşırtıcı değildir.

Çad'ı bir savaş alanına ve dünyanın en yoksullaştırılmışları arasında yer alan halkını bu savaş için cephaneye dönüştüren rakip emperyalist imparatorluklar (ABD ve Fransa'nın yer aldığı Batılı emperyalistler bloğu ile sosyal-emperyalist blok) arasındaki çatışmadır. Aynı zamanda Çad'daki çatışma Batı ve Doğu emperyalist blokları arasındaki bu rekabetin üçüncü bir dünya savaşına yol açma tehlikesinin de bir göstergesidir.

Çad'ın "meşru hükümetini" savunma adına dört bir yandan yükselen ikiyüzlü beyanlara rağmen, ne N'cemena'daki günün Hissene Habre rejimi, ne de Gukuni Veddeye'nin rakip "hükümeti"nin "meşruluk" iddiasının, şu veya bu büyük emperyalist güçlerden her ikisininde silah ve para almış olmaları dışında, herhangi bir meşru yanı yoktur. Le Monde gazetesine verdiği son röportajda François Mitterand'ın kendisi de bunu itiraf etmekte ve Çad yabancı(yani, Fransız olmayan) müdahaleye maruz kalmadığı müddetçe, Habre ve Veddeye arasındaki çıkar mücadelesinin neticesinin esasta kendisini fazla ilgilendirmediğini beyan etti. Mitterand ve Fransız emperyalizmi için önemli olan Fransız imparatorluğunun Afrika'da muhafaza ve genişletilmesidir; ki bu, içinde bulunulan uluslararası durumda, ABD'nin başını çektiği bloğun bir parçası olarak gerçekleştirilebilir.

1981'de Libya askerlerinin Çad'dan geri çektirilmesini sağlıyacak ölçüde Fransa'nın bölgedeki çıkarları için oldukça elverişli bir tavır takınmış olan Gukuni Veddeye'yi alaşağı edilmesini finanse ettiğinden ötürü ABD'yi "Çad problemi"nden belli ölçüde sorumlu tuttuğunu belirtmiş olmak amacıyla, Mitterand Fransız ordusunun Çad'a seferber edilmesinin hemen ardından, Fransa'yı bu işe zorlamakla itham ettiği ABD'ye karşı göstermelik bir demogoji saldırısı başlattı. Fransa kendi "geleneksel" etki alanı olan yerlerden ABD'ye yeni arazi kaybetmemeye de dikkat etmektedir.

Fransız Afrikası diye adlandırılan bölgede pek az doğrudan sermaye yatırımı olan ABD için esas mesele Rus sosyal-emperyalistleri ve onun gözdesi Kaddafi ile siyasi mevzi dalaşmasıdır. "Kaddafi'ye bir ders vermek" açısından, Çad'daki savaş ABD'ye büyük bir fırsat sağlamış oldu, bu maksatla ABD, Fransa'nın Falkland krizinde İngiltere'nin davrandığı gibi davranması için elinden gelen yardımı ve zorlamayı esirgemedi. Fransa, imparatorluğunu RSE tarafından desteklenen müdahalelere karşı koruma ihtiyacına tam bir uygunluk içinde, "hem sopa hemde hemde ucundaki havuç" taktiğini kullanarak Kaddafi'yi mümkünse Sedat misali RSE yörüngesinden koparmayı ve en azından kısmi de olsa Libya'yı batı ve güneyden çeviren Fransız etki alanı içine çekmeyi ümidediyor. Amaç ister Kaddafi'yi ezmek, ister dizginlemek olsun, her halükarda Kaddafi'nin Fransız Afrikası'na burnunu sokmasına, hele bunu RSE tarafından finanse edilerek ve onun çıkarlarına hizmet edecek şekilde yapmasına izin verilemeyeceği konusunda ABD ve Fransa tüm bir görüşbirliği içindedir. Nitekim, Fransa ve ABD'nin Afrika'daki çıkarları ve rolleri hakkındaki farklılıklara rağmen, her ikisinin de daha önemli ve ortak çıkarları olarak gördükleri —Batı'yı ve onun yağma alanlarını ortak rakipleri RSE'ye karşı koruma— için elele hareket ettiler.

Çad seferberliği Fransız "Komünist" Partisi (PCF) ve onun Mitterand hükümetindeki bakanları için utandırıcı ve teşhir edici oldu. Bu, P"C"F'nin Fransız emperyalizmine karşı olmasından ötürü değildir —P"C"F Fransa'nın nükleer programı, "savunma" harcamaları, vb. desteklemeye devam etmektedir—; tersine P"C"F Fransız emperyalizminin çıkarının (ve kendilerinin de hakim sınıf içine dahil olma emellerinin) en iyi Doğu bloğu ile ittifak içinde gerçekleşebileceğine inanmaktadır. Dolayısıyla P"C"F'nin revizyonist liderleri bir yandan Çad'daki olaylardan "rahatsız" olduklarını itiraf ederken, diğer yandan dikkatleri ABD'nin Fransa'yı "zorlaması" ve "işine karışması" üzerinde yoğunlaştırarak, Çad seferberliğine, Fransız emperyalizminin gerçek çıkarlarının değil, böyle zorlamaların sebep olduğuna inandıklarını duyurmaya çalıştılar.

ABD emperyalizmine karşı yürütülen böylesi bir propaganda, Fransız burjuvazisinin çıkarlarına iki önemli açıdan gerçekten hizmet etmektedir: birincisi, dikkatleri bilfiil Çad'da ateş hattına mevzilenmiş olan ve esas olarak kendi emperyalist çıkarları için hareket eden Fransız emperyalizminden uzağa kaydırmakta; ikincisi, Fransız burjuva çevrelerinde yaygın olan, ABD'nin Fransız Afrikası'na el atmasını engellemenin yolu Fransa'nın bizzat bu bölgede güç göstermesidir şeklindeki siyaseti güçlendirmektedir. İlginç olan *Le Monde* gazetesinin aynen bu temelde Fransa'nın müdahalesi için gayretli bir kamuoyu yaratma kampanyası yürütmüş olmasıdır— eğer biz yapmazsak, Amerikalılar yapacak, anlamında. P"C"F ve Fransa'daki resmi "sol"'un hiçbir zaman yapmaya yanaşmadığı, Fransız emperyalizmini teşhir etmektir. Böylece "tartışma" bir sahtekarlık haline gelmekte, Fransız emperyalizmi ve onu Çad'a seferber eden ve dünya çapında bir emperyalist kapışmaya doğru güdümleyen gerçek emperyalist çıkarlarına karşı çıkmak yerine, sorun bu çıkarların en iyi nasıl korunup muhafaza edileceği sorununa dönüştürülmektedir.

Şimdiki durumda Çad halkı, ne yazık ki, kendileri etrafında kendi hayatları pahasına sürdürülen ciddi bir hegemonya mücadelesinde kurban olarak kullanılma durumundadır. Fakat emperyalistleri birbirlerini boğazlamaya kışkırtan çelişkilerin dört bir yandan kızışması aynı zamanda halkları dünyanın çeşitli yerlerinde mücadeleye sevketmekte ve gelecekte böylesi mücadelelerin başka yerlerde de patlak vermesinin şartlarını yaratmaktadır. Çad emperyalistler arasındaki bir savaş meydanından, Doğulu ve Batılı her cins emperyalist yağmacıya karşı halkın gerçek bir kurtuluşu için savaş meydanına dönüştürülebilir.

Çad'daki savaş Fransa'da da mücadele için elverişli şartlar oluşturmaktadır. Hem "sol" hemde sağ kanat tüm burjuva güçlerin sahtekarlık ve demogojilerine rağmen, Fransız emperyalizmi, onun bugünkü "sosyalist" hükümetinin niteliğini, P"C"F'nin karşı-devrimci rolünü gözler önüne sermek ve proletaryanın gerçek çıkarlarını ortaya koymak için şartlar elverişlidir. Proletaryanın çıkarı yeni-sömürgeci bir seferberliğin faturası ve çıkmazından sakınmak değil, emperyalizmin mağdurlaştırdığı halklar ile yanyana ortak emperyalist düşmana karşı savaşmaktır. Yani, Fransız emperyalizmine ölümcül darbeyi indirecek, yerkürede her türden emperyalizm ve gericiliği yokedip dünya çapında sınıfsız, komünist, toplumun yolunu açacak enternasyonal hareketin bir parçası olacak devrimci hareketi oluşturmak için hamle yapmaktır. Bu yolda ilerlemek Fransa ve Çad'da devrimcilerin önlerine çıkan sınav ve fırsatların boyutlarına eş bir cesaret ve azimle harekete geçmelerini gerekli kılmaktadır.

Büyük Ekim Devriminin Öğretileri Yolumuzu Aydınlatıyor!

Bu yıl, 25 Ekim (7 Kasım) 1917'de Bolşevik Partisi önderliğinde ayaklanan Rusya'nın emekçi kitlelerinin iktidarı ele almalarının 66. yıldönümüdür. Bu mücadele, uzun, çetin, sabırlı ve kararlı mücadeleler sonucu proletaryanın, Paris Komünü deneyinden sonra dünyada ilk defa iktidarı ele geçirdiği muazzam bir zaferdir.

Avrupa'nın iktisadi bakımdan en geri ülkelerinden biri durumunda bulunan Çarlık Rusya'sında, 1917 Şubat'ında işçiler ve köylüler, Birinci Dünya Savaşı'nın acımasızca devam ettiği böylesi şartlarda, gerek savaşın getirdiği açlık, yıkım ve katliam ve gereksede Rusya'nın girdiği savaşta, savaşın bütün yükünü omuzlarında taşıyan geniş emekçi kitlelere, Rusya'nın içinde bulunduğu koşullardan dolayı gelen kıtlık ve yıkım, artık dayanılmaz bir hal almış, ve geniş halk kitlelerinin kin ve nefretle dolmasına yol açmıştı. Emperyalist burjuvazinin vatan-millet palavralarıyla cepheye sürülen emekçi kitleler, artık savaşmak istemiyorlardı. Savaş yerine "barış-özgürlük-ekmek-toprak" istiyorlardı. Savaşın acımasızca devam etmesi ve içinde bulundukları zor koşullara artık tahammül edemeyen emekçi kitleler, "barış-özgürlük-ekmek-toprak" talepleri ile Çarlığa karşı ayaklandılar. Bu ayaklanmada Bolşevik Partisi önemli bir rol oynadı.

Geniş emekçi kitlelerin katılımıyla gerçekleşen ayaklanma sonucunda Çarlık yıkıldı. Böylesine muazzam bir harekette Bolşevik Partisi önemli bir rol oynamasına ve yine bu ayaklanmada proletarya ve emekçi kitleler nice fedakarlık ve kahramanlık örnekleri vermelerine rağmen, proletarya iktidarı ele geçiremedi. Bu dönemde bir yanda emperyalist burjuvazinin önderliğinde geçici bir hükümet, diğer yanda ise işçilerin-köylülerin ve askerlerin iktidar organı olan işçi-köylü-asker Sovyetlerinin bulunduğu, bir ikili iktidar ortaya çıktı. Bu durumu Lenin şöyle izah ediyordu:

"Devrimimizin bir iktidar ikiliği *yaratmış bulunmak gibi büyük bir özgünlüğü var. Önemi herşeyden önce kavranması gereken bir olgu bu: onu anlamadan ileri gitmek olanaksız. Eski "formül"leri, örneğin Bolşevizmin eski formüllerini tamamlayıp düzeltmesini bilmek gerek; çünkü onlar her ne kadar genellikle doğru çıkmışlarsada, somut uygulamaları farklı* olmuştur. *Bir iktidar ikiliğini eskiden* kimse *ne düşünür nede düşünebilirdi.*

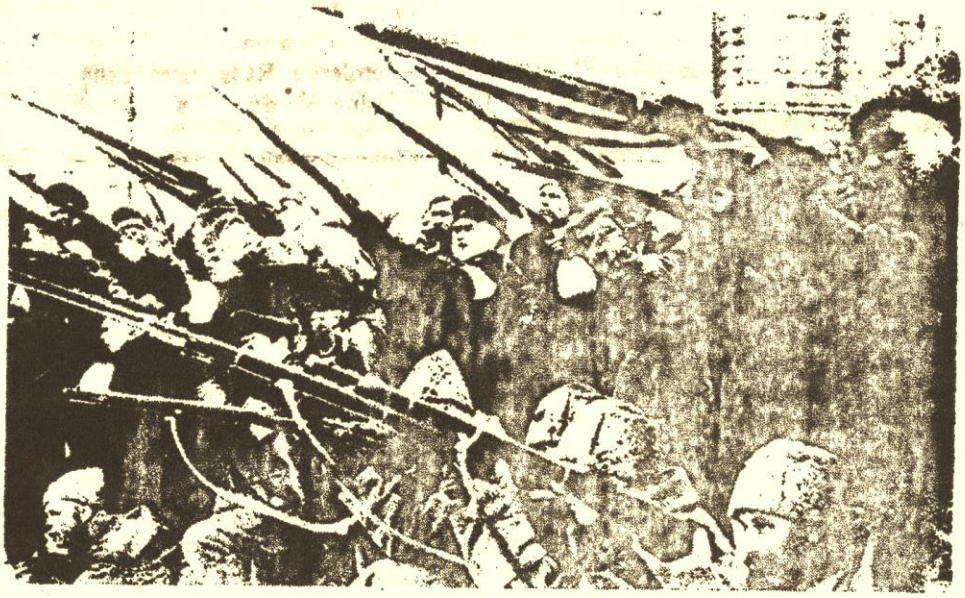

İktidar ikiliği neye dayanıyor? Geçici hükümetin, burjuvazi *hükümetinin yanında henüz güçsüz, tohum durumunda, ama gene de gerçek ve söz götürmez ve büyüyen* bir varlığı olan bir başka hükümetin: *işçi ve asker vekilleri Sovyetlerin kurulmuş bulunmasına."* (1)

Kurulan işçi-köylü-asker Sovyetlerinin içinde küçük burjuvazinin menfaatlerini savunan "Sosyalist-Devrimciler" ile "Menşevikler" bulunmaktaydılar. Şubat devriminin yenilgisini değerlendiren Lenin, yenilginin nedenlerini Bolşevik Partisinin izlediği politikada görmüyordu. "Taktiğimiz doğruydu" diyor; ve esas meseleyi şöyle izah ediyordu: Birincisi, güçler dengesi sorunu ve yetersiz olması, ikincisi ise; bir küçük-burjuva ülkesi olan Rusya'da küçük burjuvazinin geniş kitleleri etkilemesi, hatta Bolşevik Partisi saflarındaki birçok unsuru dahi etkilemesi sorununda görüyordu. Bundan dolayı ülkede yürütülecek mücadelede, "Sosyalist Devrimciler" ile "Menşeviklerin" etkinliklerinin kırılması gerektiğini, bunların ancak böyle bir politikayla, emperyalist hükümeti devirebileceklerini belirtiyordu. Bu konuda Stalin şöyle der:

"Ve bu olaylar, yalnızca Bolşevik stratejisinin doğruluğunu kanıtladılar. Çünkü Sosyalist-Devrimcileri ve Menşevikleri tecrit etmeden, emperyalistlerin hükümetini devirmek olanaksızdı; oysa, bu hükümeti devirmeden savaştan kopmak olanaksızdı. Sosyalist devrimcilerin ve Menşeviklerin tecrit edilmesi politikası tek doğru politika olarak görüldü."

"Böylece, Ekimin hazırlanmasında yönetimin temel çizgisi olarak Menşevik ve Sosyalist-Devrimci partilerin tecrit edilmesi Bolşeviklerin taktiğinin ikinci özelliğidir." (2)

Önlerine koydukları bu tespitten hareket eden Bolşevikler, Halk yığınla-

rının "barış-özgürlük-ekmek-toprak" taleplerine kulak veriyor ve bu taleplerden hareketle, geniş emekçi kitlelerini örgütlüyorlardı. 13 Nisan günü sayıları yüzbinleri bulan geniş kitleler, Pedrograd'da büyük bir gösteri düzenlediler. Gösteriye katılan kitleler, "Kahrolsun Emperyalist Savaş", "Kahrolsun Gerici Hükümet", "Bütün İktidar Sovyetlere" vb. şiarlar haykırarak burjuvazinin yüreğine korku saldılar.

Temelleri iyice sarsılan emperyalist burjuvazinin bu zor durumunu farkeden hain Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler hemen burjuvazinin imdadına yetiştiler, yardım ellerini uzattılar. "Devrim" adına burjuvazinin temsilcileriyle ortak bir hükümet oluşturuldu ve başkanlığınada Sosyalist-Devrimciler ve Menşeviklerin temsilcisi Kerenski getirildi.

Geniş halk yığınlarını mücadeleden vazgeçirmek isteyen burjuvazinin "işte devrim oldu" şeklindeki adi demogojilerinin yanı sıra, "Devrim" adına hareket ettiklerini söyleyen Sosyalist-devrimciler ve Menşevikler de "Devrim yaptık, o halde, görevimiz ülkemizi ve devrimimizi korumaktır. Bunun için de savaşmalıyız", şeklinde burjuvazinin ağzından konuşup, demogoji yapmaktan geri kalmadılar.

Emperyalistlerin menfaatleri için savaşmak istemeyen geniş halk yığınları, silahlarını gerici hükümetin subaylarına çeviriyor ve cephede yer yer de isyan ediyorlardı. Emekçi kitlelerin bu istemlerine karşılık, Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler savaşa devam edilmesini istiyorlardı. Bu durum her geçen gün geniş kitlelerle aralarında büyük uçurumlar doğuruyordu. Sosyalist-Devrimciler ve Menşevikler kısa bir sürede geniş kitlelerden teşhir ve tecrit

dar. Buna karşılık kitlelerin sesine kulak veren ve onların istemlerine el uzatan Bolşevikler ise, her geçen gün güçleniyor ve geniş yığınları etrafında örgütlüyorlardı.

Temmuz ayında savaştan çıkmak isteyen kitlelerin katıldığı ve sayısı (400 000) Dörtyüzbin kişiyi bulan büyük bir gösteri düzenlendi. "Geçici hükümet" bu gösteriye silahla saldırdı ve gösteriyi dağıttı. Şubat 1917'den bu yana, serbest olarak faaliyet yürüten Bolşevik Partisini yasakladı.

Ülkede gelişen mücadeleyi yok etmek, işçi sınıfının öncü örgütünü yok etmek için, azgınca yoğun çabalar yürüten geçici hükümetin bütün uğraşları bir sonuç vermedi. Veremezdi de, çünkü, legal ve illegal çalışmayı ustaca bileştirebilmesini bilen, geniş tecrübe ve deneyime sahip olan Bolşevik Partisi atacağı her adımı hesaplayarak atıyordu. Burjuvazide artık, mevcut yasalar çerçevesinde bu mücadeleyi önleyemeyeceğini anlamıştı. Daha koyu ve baskıcı bir rejime geçmek istiyordu. Bunun içinde Çarlık döneminin "ünlü" generallerinden Kornilov'u devreye soktular. Kornilov önderliğinde bir darbe düzenlendi. Darbeye karşı Bolşevikler ve geniş emekçi kitleler kahramanca savaştılar. Darbe başarıya ulaşamadı ve bastırıldı. Darbenin bastırılması sonucunda, geçici hükümet gücünü iyici yitirirken, Bolşevikler daha da güçlendiler.

1917 Ekim devriminin arifesine gelindiği dönemlerde Rusya'daki gelişmeler böylesine bir durum arzediyordu. Bir yandan kitlelerden iyice teşhir ve tecrit olmuş Sosyalist-devrimciler ve Menşevikler'inde içinde bulunduğu geçici hükümet, diğer yanda ise, kitlelerle bütünleşen ve onların desteğini alan Bolşevik Partisi. Ülkenin içinde bulunduğu durumu ve güçler dengesini iyi hesaplayan Bolşevikler uzun zamandan beri hazırlığını yaptıkları ayaklanma kararını aldılar. Partinin aldığı bu karara itiraz eden oportünistler, karara karşı çıkmaları bir yana, ayaklanmanın tarihini burjuvaziye açıklayacak kadar edileştiler. Bolşeviklerin ayaklanacakları haberini alan hükümet kuvvetleri, 25 Ekim (7 Kasım) sabahı Bolşevik Parti merkezine saldırı başlattı. Önceden hazırlıklı olan Bolşevikler bu saldırılara karşı koydular ve ayaklanmayı başlattılar. Kısa bir zaman içinde Petrograd dahil birçok önemli yeri ele geçirdiler. Kitlelerin muazzam seli karşısında tutunamayan hükümet kuvvetleri kışlık saraya çekilmek zorunda kaldılar. Kışlık sarayı da kısa zamanda kuşatan kitleler,sarayı da ele geçirdiler. Geçici hükümeti tutukladılar. Kerenski ise kadın kılığına girerek kaçmayı başarabildi. 1917 Ekim'inin 25'ini 26'ya bağlayan gece Bolşevikler iktidarı ele geçirmiş oldular.

EKİM DEVRİMİ İNSANLIK TARİHİNİN DÖNÜM NOKTASIDIR

Ekim Devrimi'nin dördüncü yıldönümü ile ilgili olarak yaptığı konuşmasında Lenin şöyle diyordu: *"Biz başlangıç yaptık. Ne zaman hangi tarih ve zamanda, hangi ulus proletaryasının bu süreci bitireceği önemli değildir. Önemli olan buzun kırılmış olmasıdır. Yol açıktır, yön gösterilmiştir."*(3)

Gerçekten de Ekim Devrimi Marks'ın *"insanlığın tarih öncesi"* dediği çağın sonuna geldiğini müjdeliyordu. İnsanın insan tarafından sömürülmesine dayanan binlerce yıllık bu tarih ve onun akışı ilk defa Ekim Devrimi ile temellerinden sarsılıyordu. Ekim Devrimi kendinden önceki bütün devrimlerden daha köklüydü. Çünkü daha önceki bütün devrimler ne kadar büyük değişikliklere yol açarlarsa açsınlar, hepsinin değişmeyen ortak özellikleri bir sömürücüler sınıfının yerini bir başka sömürücüler sınıfının alması ve bu durumda da, devlet aygıtının yalnızca sömürücü sınıflar arasında el değiştirmeden öteye birşey olmadığıydı. Oysa Ekim Devrimi, tarihte ilk kez işçi sınıfı önderliğinde toplumun geniş emekçi kitlelerin sömürücü azınlık üzerinde diktatörlüğünü kurmasıydı. Mevcut burjuva devlet mekanizmasının yıkılarak, yerine yenisinin inşa edilmesiydi. Buzu kıran Ekim Devrimi, Emperyalizm ve proleter devrimleri çağını açıyor ve dünya devrim stratejisinin, proleter dünya devrimi olduğunu gösteriyordu.

EKİM DEVRİMİNİN ULUSLARARASI NİTELİĞİ

Buzu kıran ve proleter devrimleri çağını açan böylesine önemli bir olay olan Ekim devrimi, dünyada muazzam yankılar uyandırarak, dünya proletaryasına ve ezilen halklarına cesaret ve ilham kaynağı olmuştu. Ekim devrimi "ulusal çerçeve içinde" bir devrim değil, uluslararası çapta, dünya çapında bir devrimdi. Bu devrim, dünya proletaryasına ve ezilen halklarına cesaret verip onlara yol gösterici olurken, emperyalizm ve her türlü gericiliğin de yüreğine korku salan bir zafer olmuştu. Stalin yoldaş Ekim devriminin onuncu yıldönümü için yaptığı konuşmasında, Ekim devriminin uluslararası niteliği hakkında şöyle diyordu:

"Ekim devrimi yalnız "ulusal çerçeve içinde" bir devrim değildir. O her şeyden önce uluslararası çapta dünya çapında bir devrimdir. Çünkü dünya tarihinde eski kapitalist dünyadan yeni sosyalist dünyaya doğru in-

sanlık tarafından meydana getirilmiş köklü bir dönemeci kaydetmektedir..."

".....İşte bu yüzden Ekim devriminin zaferi *insanlık tarihinde köklü bir dönemeci, dünya kapitalizminin tarihsel karakterinde köklü bir dönemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşama tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeci kaydetmektedir."*

"Ekim devriminin uluslararası çapta dünya çapında bir devrim olmasının nedeni budur." (4)

EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİ:

Birinci olarak; Ekim devrimi emperyalizm ve proleter devrimleri çağını açarak, proleter dünya devrimi çağını başlattı. Lenin daha 19. yüzyıl sonlarından başlayarak, demokratik devrime artık burjuvazinin önderlik edemeyeceğini, burjuvazinin gericileştiğini ve devrimci barutunu yitirdiğini, bu görevin de artık işçi sınıfının omuzuna düştüğünü belirtmişti. Ekim devrimi, bu tezin doğruluğunu kanıtlayarak artık proleterya önderliğinde yürütülmediği taktirde, hiç bir devrimin kalıcı zafer elde edemeyeceğini gözler önüne serdi.

İkinci olarak: Ekim devrimi dünyada ilk proletarya diktatörlüğünün kuruluşunu sağlayarak, dünya çapında var olan başlıca üç çelişkiye, dördüncü bir çelişki olan sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki çelişkiyi ekledi. (Biz proletaryanın iktidara geldiği birçok ülkenin bugün burjuva diktatörlüklerine dönüştüğünü, en son olarak da, AEP'nin ele geçirilmesiyle dünyada proletarya diktatörlüğüyle yönetilen bir ülkenin kalmadığını, bundan dolayı da, durumun 1917 Ekim Devrimi öncesi döneme benzediğini belirtiyoruz. Bundan dolayı bugün dünyada emperyalist sistem ile sosyalist sistem arasındaki çelişkinin ortadan kalktığını belirtiyoruz.) Böylece sosyalist sistem, tarihte ilk kez emperyalist sistemin karşısına dikiliyor ve dünya ekonomisi iki karşıt sisteme bölünüyordu.

Üçüncü olarak: *"eskiden devrimin bir tek ülkede başarıya ulaşması olanaksız sayılmaktaydı. Çünkü burjuvaziyi yenmek için bütün ileri ülkelerin, hiç değilse bu ülkelerin çoğunluğunun proletaryasının ortak eyleminin gerekli olduğuna inanılıyordu. Şimdi bu görüş artık gerçeğe uymamaktadır. Şimdi devrimin birtek ülkede zaferini olanak dahilinde görmek gerekir. Çünkü, emperyalizm koşulları içinde çeşitli kapitalist ülkelerin biribirine eşit olmayan sıçramalı gelişmesi; emperyalizmin bağrında kaçınılmaz savaşlara neden olan felaketli çelişkilerin gelişmesi, bütün bunlar proletaryanın tek tek ülkelerde zaferini yalnız olanaklı değil, hatta zorunlu kılmaktadır."*(5)

Dördüncü olarak: Ekim Devrimi bir yandan yarım kalan demokratik devrimin görevlerini, en büyük bir kararlılıkla kısa bir süre içinde tamamlarken, diğer yandan demokratik devrimi, sosyalist Devrime dönüştürülüyordu. Böylece Lenin'in *"kesintisiz ve aşamalı devrim"* teorisi, yani işçi sınıfı önderliğindeki Demokratik Devrimin, Sosyalist Devrime dönüştürülmesi gerektiği, pratikte kanıtlanmış oluyordu.

Beşinci olarak:. Ekim Devrimi, demokratik devrimini henüz tamamlamamış ülkelerde, köylülüğün devrimci rolünü açıkca ortaya koydu. Ve yoksul köylülüğün, işçi sınıfının en yakın müttefiki olduğunu gösterdi. Rusya'da işçi sınıfı Demokratik Devrimi tüm köylülüğün ve burjuvazinin bir bölümü ile birlikte çarlığa karşı, sosyalist devrimi ise yoksul köylülük ile birlikte, zengin köylülerin de dahil olduğu kapitalizmin temsilcilerine karşı başardı. Ekim Devrimi, köylülüğün devrimci rolünün kavranması ve devrimin dostları ve düşmanları sorununa ışık tuttu.

Altıncı olarak: Ekim Devrimi, çok açık ve net bir şekilde bir kez daha gösterdi ki, sömürücü sınıflar hiçbir zaman kendiliklerinden gönül rızahğıyla iktidarı proletaryaya vermiyeceklerdir. Her devrimin temel sorunu, iktidar sorunudur. Proletarya iktidarı ele geçirmek için mutlaka şiddete başvurmak zorundadır.

Yedinci olarak: Ekim Devrimi, zor yoluyla iktidarı ele geçiren proletaryanın, mevcut burjuva devlet cihazını olduğu gibi kullanamıyacağını, burjuva devlet cihazını parçalayıp, onun yerine yeni tipte bir devlet cihazı olan proletarya diktatörlüğü olacağını kanıtladı.

Dünya'da böylesine muazzam yankılar uyandıran, dünya proletaryasına ve ezilen halklarına önemli dersler sunan Ekim Devriminin öğretilerini daha da sıralıyabiliriz. Bu önemli dersler emperyalizm ve proleter devrimleri çağında bütün ülkelerin proletaryasına yol gösterici oldu. Emperyalist zincirin zayıf halkalarını yakalayan ve Marksist-Leninist öğretiyi ülkelerinin somut koşullarıyla birleştiren birçok ülke proletaryası ve ezilen halkları, sömürücü sınıfları alaşağı ederek özü proletarya diktatörlüğü olan, Demokratik Halk İktidarı kurdular. Bugünde yine bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları yüce Lenin önderliğinde buzun kırılmasıyla açılan yolda ilerlemektedirler. Ve bu süreç mutlaka bitirilecek, sınıfsız, sömürüsüz bir dünya olan Komünizm mutlaka kurulacaktır.

EKİM DEVRİMİ VE SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE BUGÜNKÜ DURUM

Bugün dünyanın her yanında komünistler Ekim Devrimi'ni büyük bir coşkuyla anmaktadırlar. Ekim Devrimi ve onun öğretileri ışığında hareket eden, çeşitli komünist partileri, sarsılmaz bir inanç ve azimle yollarına devam etmektedirler. Ama Ekim Devrimine sahip çıkan ve onu anan yalnızca biz komünistlermiyiz? Elbette değil. Bugün kendisine "komünist" diyen, sosyalfaşistlerden tutunda, birçok üç-dünyacı revizyonist, Troçkist ve oportünist teşkilat ve partilerin hemen hepsi, Ekim Devrimine "sahip" çıktıklarını, Ekim Devriminin öğretilerine "sadık" kaldıklarını ve "savunduklarını" iddia etmekten hiç de geri durmamaktadırlar.

Bu burjuvaların ve onlara dolaylı şekilde hizmet edenlerin bu ve benzeri iddialarının amacı, proletarya saflarında kafa bulandırmaktır. Ekim Devrimine sahip çıkıyoruz adı altında onun can alıcı önemli derslerini ve öğretilerini çarpıtıp, revize edip, içini boşaltarak onu herkesin savunabileceği ve kullanabileceği değersiz sözler haline getirmeye çalışıyorlar. Bu durumun bilincinde olan biz komünistler, bu tür anti-Marksist-Leninist akımlara karşı amansız bir mücadele yürütmek, Marksizm-Leninizmi tavizsiz ve kararlılıkla savunmak zorundayız. Bu bizim tarihi görevimizdir.

Ekim Devrimini gerçekleştirerek, dünyada, Paris Komünü'nden sonra ilk defa, proletarya diktatörlüğünü kuran Bolşevikler, yenilen ama yok olmayan direnen ve direnmeye devam edecek olan, burjuvazinin, eski kaybettiği cennetine dönebilmek için, yeni metod ve kılıklarla eskisine oranla daha da artan bir çabayla mücadele edeceklerini, bunun için bunlara karşı uyanık olunması gerektiğini her dönem önemle vurguladılar.

Bu söylenen lafta kalmadı, hayat bunu pratikte de kanıtladı. Bolşevikler hem iktidardan alaşağı edilen ve emperyalistlerden aldığı destekle genç sovyet iktidarına karşı azgınca saldırı yönelten burjuvaziye, hemde parti içine palazlanan yeni tipte burjuvaziye ve her türlü sapmaya karşı amansız bir mücadele yürüttüler. Lenin'in ölümünden sonra bu görevi yürüten Stalin, tüm saldırıları geri püskürterek sosyalizmin inşasını uzun yıllar başarıyla sürdürdü.

2. Dünya savaşı yıllarında Hitler faşizmine karşı savaşta, savaşın esas yükünü Sovyetler Birliği çekti. Hitler faşizmine karşı mücadele yürüten birçok

Devamı Syf: 27'de

Dersim'de basılıp dağıtılan bu bildiriyi aynen yayınlıyoruz :

İHBARCININ AKİBETİ !

EMEKÇİ DERSİM HALKI !

Türk hakim sınıfı komprador patron-ağalar gelişen devrimci mücadeleyi bastırmak için ellerinden gelen her türlü engelleme yöntemlerine baş vurmaktadırlar. Biz burada bu yöntemlerden sadece örgütledikleri ajan-muhbir ağına değinip bunların hakim sınıflara sağladığı yarar, devrimci mücadeleye ise verdiği zarar ve partimizin bu devrimci kanına giren iblis sürüsüne karşı tavrını çeşitli bildiri ve bültenlerimizde açıkladığımız gibi bu bildiride de siz yoksul halkımıza bildiriyoruz. Ayrıca 1983 Temmuz ayının son haftasında PÜLÜMÜR KIRMIZI KÖPRÜ Nahiyesinin Mezra köyünde oturmakta olan muhbir Ali Ekber DEMİRBİLEK'i cezalandırma gerekçelerini açıklıyoruz.

Yıllardan beri, bir vampir gibi halkımızın kanını emerek saltanatını sürdüren komprador patron-ağalar, kârlarına kâr katmak ve yaşamlarını daha uzun ömürlü kılmak için gelişen devrimci mücadeleye önderlik eden kesimi ve en yakın destek veren yığınları faşizm baskısı yöntemleriyle tehdit etmektedirler. Tehditinde ötesinde, her türlü insanlık dışı uygulamalarda bulunmaktadırlar. Bütün bu baskılarlada başarı sağlayamayan hakim sınıflar; bu seferde halk içinde kendilerine uşaklık yapabilecek üç beş kuruşa satılan, devrimcileri ihbarlayabilecek niteliksiz insanları satın alarak kullanmaktadırlar. Bu yolu kullanarakta yıllardır arayıp bulamadıkları komünistleri, devrimcileri, yurtseverleri rahatlıkla yakalayabilmektedirler. Uyguladıkları taktiklerden en başarılı ve en masrafsız olarak bilinen bu yöntemi başarıyla sürdürebilmek için yoksul halkın ekonomik nedenlerden dolayı muhtaç oldukları maddi geliride göz önünde bulundurarak, vardıkları her yörede aranan yoldaşlarımızı ve devrimcileri tek tek isimlendirerek falan kişiyi ihbarlayana 1 milyon para vereceğiz demektedirler. Bunu yapmaklada, bilinç seviyesi düşük olan, geleceği için devrimcileri yalnız bir o muhbirleyen yoksul kişi için değil, tüm yoksul dar gelirli baskı ve tehdit altında yaşayan halkın kurtuluş mücadelesinin feneri olduğunu kavrayıp geleceğini göremiyen bir dizi yoksul insanıda etkileyebilmektedirler. Elbetteki ajan ve muhbirlik yapan sadece bu düzenden baskı gören yoksul insanlar değildir. Aynı zamanda faşist komprador patron-ağa devletinin uygulamalarını meşru sayan siyasi düşüncesi ve ekonomik durumuylada devlet yanlısı olan muhbir ve ajanlar vardır. Ve bu niteliksiz insanlar asıl olarak ajan ve muhbir şebekesini halk içinde örgütleyen, örgütlenmesine önderlik eden kişilerdir. Görüldüğü gibi bunlar kendi saltanatları uğruna uğraş vermektedirler.

Ya siz kandırılmış niteliksiz insanlar ?

Evet biz söyleyelim, sizde kendi kurtuluşunuzu vurmaktasınız. Çünkü sizin vurdurttuğunuz, yakalattığınız her ilerici, yurtsever, demokrat, devrimci ve Komünist kişi; alın teriyle çalışıp emeğinin karşılığını alamayan işçinin, köylünün, dar gelirli memurun, esnafın ve zanaatçının kurtuluşu için uğraş vermektedirler. İşte görünen odur ki, kendi elinizle kendi kurtuluşunuzu ve dolayısıyla kendinizi vurmaktasınız. Yakalattığınız veya vurdurttuğunuz her ilericinin kaybıyla, mücadele alanında bir gerilemeyi beraberinde getirmektesiniz. Ama şunu unutmayınki, hiç bir zaman bu verilen kayıplarla devrimci mücadele durmadı ve de durmayacaktır.

İşte; ihbar sonucu yakalanarak Diyarbakır işkencehanelerinde Ser verip, Sır vermeyen Önder İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş, İşte; ihbar sonucu şehit düşen ALİ HAYDAR YILDIZ, VEYSEL UYAR, M.ŞEFİK KARAAĞAÇ, METİN KARATAŞ, HÜSEYİN GÖZLÜ ve daha saymadığımız nice yoldaşlarımız ihbar sonucu katledilmelerine rağmen, mücadelemiz engellenebildi mi ? Her geçen gün ilerleyen tarih bize gösterdi ki, belli gerilemeler kaydetmesine rağmen, halkımızın haklı davasını savunan yüzlerce, binlerce gelişen nesil, bir kaybolanın yerini doldurdu vede doldurmaya devam etmektedir. Baskı, sömürü, zulüm var oldukça, karşı çıkışlarda var olmaya devam edecektir. Bu tarihin kaçınılmaz bir yasasıdır.

ÇİLEKEŞ DERSİM HALKI !

Nasıl ki, Dersim 37-38'de milisler örgütleyerek kardeşi kardeşe vurdurtup, kellesi ile oynadılar. Nasıl ki, gebe kadınların karnındaki masum çocukları süngülediler, nasıl ki, silahlarınızı toplayıp samanlıklarda üzerine gazyağı dökerek yaktılarsa, işte bugün tamda geçmişi bize hatırlatmaktadır. Geçmişte yine içimizden çıkarmış oldukları milisler vasıtasıyla, başarı sağladılarsa; bugünde bu görevi yine Dersim halkı içinde kazanıp örgütledikleri muhbir ve ajan şebekesi vasıtasıyla başarı sağlamaya çalışmaktadırlar.

Bunlara karşı uyanık olup dost-akraba-tanıdık demeden, bu üç-beş kuruşa satılmış insanları açığa çıkarıp cezalandıralım. Ajan ve muhbirlerin her biri vücudumuza sızmış bir tifo mikrobu gibidir. Mikroplardan vücudu arındırmak için aşı yapmak zorundayız. Ajan ve muhbirlerden arınmak içinde bu nitelikleri köyümüzde, çevremizde, ilçemizde, ilimizde açığa çıkarıp suçuna göre cezai işlemleri uygulayalım. Evet uygulayalımki, ajan ve muhbirlerden arınmaya doğru ilerleyelim.

Pülümür Kırmızı Köprü halkının içinde tifo mikrobunun temsilcisi olan Ali Ekber DEMİRBİLEK, Temmuz 1983'ün son haftasında, alandan sorumlu parti teşkilatımız tarafından ölümle cezalandırılmıştır. Cezalandırma gerekçesi ihbarcılıktır. İhbarlarıyla birlikte karşı-devrim propagandası yapmaktanda geri kalmamaktadır. En son çok somut bir ihbarıyla da bugüne kadar gizlediği adi niteliğini açığa vurdu. İhbar olayı şöyle gelişmiştir:

Yoldaşlarımız uzun bir yol yürüdükten sonra, bu niteliksiz ihbarcının evine varmışlardır. Kapısını çalarak konaklamak istemişlersede, kapıyı açmayınca yoldaşlarımız ekmek istemişler. Buna karşılık evdekiler tam bir koroyla "köpek eti yiyin, bizim size verecek ekmeğimiz yok" demişler. Yoldaşlarımız bu eve önceden uğramadıkları için, bunu bir noktada bilinçsizliklerine yorumlayarak tavırlarının doğru olmadığını, gün gelecekki kendilerininde bu dava uğruna savaşabileceklerini belirterek evinin önünü terk ederek yollarına devam etmişlerdir. Ev sahibi Ali Ekber DEMİRBİLEK'te Kırmızı Köprü jandarma karakolunun yolunu tutmuş. Fakat yoldaşlarımız bundan habersizdirler. İhbarı alan Kırmızı Köprü jandarma karakolu hemen Ovacık, Tunceli ve Pülümür merkezine bildirerek ihbarcının belirtmiş olduğu yöne güçlerini yığarak yoldaşlarımızı yakalamaya çalışmışlarsada, yoldaşlarımız kendilerini kamufle edebilmişlerdir. İhbarcının belirtmiş olduğu Kırmızı Köprü'den Ovacık yönüne doğru gittiler ihbarına göre çevre kuşatılıp yöre halkına psikolojik baskı uygula-

yıp dayak atmışlardır. Ayrıca çevrenin önemli geçiş noktalarına pusu kurmuşlarsada, yoldaşlarımızın akılcı davranışından dolayı pusuda da başarılı olamamışlardır. Ayrıca bu ailenin yakın çevresi ve ailesi 37-38 Dersim isyanı döneminde milislik mesleğinde en başarılı aile olarak yörede tanınır. Bu unsurun amcası Bese Meme muhbirlik mesleğinde devam etmektedir. Bu mesleğinden geri durmazsa sonunun ne olacağını kendisi düşünmelidir. Üç dört yıl öncesinde ise yine aile çevresi olarak Dev-Yol'cuların teksir ve teksir malzemesi, silahlarını Kırmızıköprü jandarma karakoluna teslim etmişlerdir. Karşı-devrim propagandasına hiç ara vermeyen bu insanlar devrimci durumun önemli ölçüde kabarma gösterdiği dönemde ise maske olarak karşı-devrimci Aydınlık siyasetini kullanarak propagandasını devam ettirmişlerdir. Alışkanlıklarını sürdürmekte kararlı olan Ali Ekber Demirbilek'i gerillalarımız beyninden kurşunlayarak gebertmişlerdir. Gebertmişler diyoruz, çünkü, bu tip adi insanlar gerçek insan olarak sayılamazlar.

Alandaki parti teşkilatımızın yörede tespit ettiği buna benzer vede daha aktif çalışan ajan ve ihbarcılara sesleniyoruz. Gelip parti teşkilatımıza teslim olun. Partimizin bu kararına uymazsanız sonunuz kötü olacaktır. Siz ey ajan ve muhbir şebekesinin mensupları; keza bugün açığa çıkmasanızda yarın sınıf mücadelesi geliştikce sizleri açığa çıkarıp daha ağır cezalara çarptıracağımızı unutmayın !

*HİÇBİR AJAN VE MUHBİR CEZASIZ KALMAYACAKTIR !

*KAHROLSUN FAŞİST CUNTA VE ONUN ÇÖMEZLERİ !

*YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZ !

*YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO !

TKP/ML Alt Gerilla Bölgesi
Parti Komitesi
Ağustos 1983

...mücadelemiz devam edecek

Baş tarafı Syf: 7'de

Tüm ilerici kişi ve kuruluşları cezaevlerindeki gerçeklerin duyulması için çaba göstermeye çağırıyoruz.Bizler Türkiye cezaevlerindeki siyasi tutuklu ve hükümlüler geçmişten beri ve son olarak da 8 Temmuz 6 Ağustos tarihleri arasındaki açlık grevi direnişimiz sırasında dünya kamuoyunun sıcak ilgi ve desteğini gördük.Bu destek ve ilgi, bize en zor koşullar altında büyük bir moral ve güç verdi.Bu yakın destek ve ilgilerinden ötürü herkese ve bütün kuruluşlara en sıcak duygularımızla teşekkürlerimizi iletiyoruz.Faşist cuntanın cezaevlerini içişleri bakanlığına bağlamasına ve seçimden sonraki döneme hazırlık amaçlarını da güderek,cezaevlerini sindirmek niyetiyle azgın saldırılarını daha da yoğunlaştırdığı cezaevlerinde dayak, işkence ve tüm insanlık dışı uygulamalarının alabildiğine arttığı ve tüm ülkedeki cezaevlerine yaygınlaştırıldığı şu günlerde bu desteğin süreceğini umuyor ve bekliyoruz.Türkiye'de cezaevlerinde direnişler şu anda da sürmektedir.Kitlesel açlık grevinin sona ermesi direnişin sonu değildir.Direnişler, bugün sadece biçim değiştirmiştir. Mücadele devam ediyor.Destek ve dayanışma da devam etmelidir.Faşizmin cezaevlerindeki terörü her yolla açığa çıkartılmalıdır.İşkenceciler teşhir edilmeli,lanetlenmelidir.Faşist cuntaya ve hempalarına yaptıklarının yanlarına kâr kalmayacağı öğretilmelidir.Azgınlaşarak süren son saldırı kampanyası püskürtülmelidir.Açlık grevi sırasında son derce başarılı ve güçlü faaliyetleri örgütleyen "Dayanışma Komiteleri" faaliyetlerini sürekli kılmalı ve kalıcı uzun vaadeli bir programa sahip olmalıdır.Gün geçtikçe artan teröre ve işkencelere cevap verebilecek, saldırganları püskürtebilecek daha güçlü direnişler örgütlemeliyiz.Biz İstanbul cezaevlerinde bulunan Devrimci-Sol, TKP/ML, TDKP, TKP/ML Hareketi davalarında yargılanan tutuklu ve hükümlüler, tüm dünya kamuoyunu, tüm ilericileri, tüm aydınları, insan haklarına sahip çıkan tüm kuruluşları, cezaevlerindeki siyasi tutuklu ve hükümlüleri desteklemeye ve Türkiye halklarının faşizme karşı mücadelesiyle dayanışmaya çağırıyoruz.Faşist cunta yeni tuzaklar hazırlıyor, yeni yeni saldırı kampanyaları düzenliyor, tüm iğrençliğiyle saldırıyor. Cezaevlerinin köhne duvarları yine kanlara bulanıyor, avlular yine haykırışlarla yankılanıyor, yine direniş türküleri söyleniyor faşist süngüler gölgesinde.Bugünde cezaevlerinde daha güçlü ve yaygın direnişlerin mayalandığını görmek isteyen herkes görebilir.Çünkü, saldırıya uğrayanlar, onurları ayaklar altına alınmak istenenler, bugüne kadar onurlarını çiğnetmeyen, bunda ölümüne kararlı olan binlerce devrimci tutukludur.Bugünden sonra da asla onurumuzdan taviz vermeyeceğimizi dostlarımızın ve düşmanlarımızın bilmesini isteriz.Asla boyun eğmeyeceğiz. Bugün daha kararlıyız, daha inançlıyız, daha güçlüyüz.Sonunda biri boyun eğecek se, bu boyun eğenler mutlaka faşistler olacaktır.Tüm anti-faşist kişileri, örgüt ve partileri, insan haklarını savunan kurum ve kuruluşları Türkiye cezaevlerindeki gelişmeleri yakından izlemeye, faşist saldırganları püskürtmek için mücadeleye çağırıyoruz.

Devrimci-Sol, TKP/ML,
TDKP, TKP/ML Hareketi
Ağustos 1983

Türkiye Komünist Partisi
Marksist-Leninist
(TKP/ML)
Merkez Komitesinin
6 KASIM SEÇİMLERİYLE
İLGİLİ
GÖRÜŞÜ VE TAVRI

ÇIKTI !

oku, oku't !

Değerli Okuyucular;

Aşağıda yayınladığımız bu yazı ..... 1982 tarihinde yapılan II. MK 3. toplantısında MK tarafından PKK hakkında varılan görüştür. II. MK 3. toplantı raporunda da yer alan bu yazıyı aynen yayınlıyoruz. Yazı okunurken dikkat edilecek nokta, yazının kabul edildiği tarih olmalıdır. Yazının onayından bu yana geçen süre içinde PKK'nın durumu ve gelinen bugünkü aşamadaki durumu ayrıca ele alınıp değerlendirilmesi gereken bir husustur. PKK'nın bugünkü durumu hakkındaki değerlendirmemizi önümüzdeki sayılarda ele alacağız.

Yazı Kurulu

PKK'nın değerlendirilmesi

12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğüyle beraber, ülkemiz sol hareketi ağır darbeler yiyip, kayıplar vererek geçici yenilgiye uğradı. Ancak bu yenilginin üstünden çok geçmeden 74-75 yıllarından itibaren ekonomik buhranın derinleşmesiyle beraber halkımızın hızlı bir biçimde, politize olma sürecine paralel olarak, sol örgütlenmeler de toparlanıp yeniden örgütlenmeye başladılar.

Ancak, bu yoğunluklar belli ölçülerde toparlanıp örgütlenirken, ilerleyen bilinçle beraber, uluslararası durumda varolan kümelenmeye bağlı olarak bölünmeler, parçalanmalar, yeni bir çizgi ve yeniden saflaşmalar, ortaya çıkıyordu.

Genel olarak halkın politikleşmesindeki kabarış, Kürdistan'da da görülüyor ve Kürdistan'da da politikleşme ve ulusal bilinç kabarma ve yükselme gösteriyordu.

Bu oluşumların bir sonucu olarak belirttiğimiz gibi yeniden saflaşma ve gruplaşma olgusu ortaya çıkıyordu. Genel çizgi ve ayrışmaların dışında, ulusal soruna yaklaşımda da kaba hattıyla iki farklı anlayış biçimlendi. Biçimlenip ortaya çıkan bu olgu , Kürt milliyetçi, revizyonist, modern-revizyonist akımlarca "Kürt solu", "Türk solu" biçiminde görülüp, gösterilmeye çalışıldı. Bu akımların "Türk solu", "Kü olu' olarak tanımlanmasını ana hattıyla açıklamaya çalışırsak, "Kürt solu" olarak tanımlanan gruplar, Kürdistan'ın Türkiye'nin bir sömürgesi olduğu ve Kürdistan'daki devrimin niteliğinin ulusal yönünün ön planda olduğu, bu nedenle temel ve esas görevinin Kürdistan'ın bağımsızlığının savunulması olduğunu, bunun sağlanabilmesi içinde Kürdistan proleteryasının ayrı örgütlenmesini savunan anlayışta birleşenlerdir.

İçinde Marksist-Leninistlerinde yer aldığı ve "Türk solu" olarak tanımlanan grupların savunduğu anlayış da, bundan tam farklı olan Kürdistan'ın Türkiye'nin bir sömürgesi olmadığı, baskı altında ezilen bağımlı bir ulus olduğu ve değişik millet ve milliyetlerden proleteryanın ayrı örgütlenmelerinin anti-Marksist olduğu ve birlikte örgütlenmeleri gerektiği şeklindedir.

Elbette mutlak ayrılıkçı, milliyetçi akımların "Türk solu" olarak tanımlanan, son katogoride belirttiğimiz örgütlenmelerde bu konuda da homojen bir yapıya benzer düşüncelere sahip değillerdir. Bu tanımlama içerisinde ML'lerinde yer almalarına ve ulusal soruna, Marksist açıdan yaklaşmalarına rağmen, sosyal-şoven, oportünist, revizyonist gruplarda dahildi. Mesela Kurtuluş gibi gruplardan bazıları, ML'lerden farklı olarak, Kürdistan'ın sömürge olduğu ve her çok uluslu devlette sömürge proleteryasının ayrı örgütlenmesinin mutlak olmayacağı, ülkemiz özelinde de değişik millet ve milliyetlerden proleteryanın birlikte örgütlenmesi gerektiğini savunmaktadırlar.

Söylemek istediklerimizi özetlemeye çalışırsak, Kürdistan'ın sömürge olduğunu, bu tezden hareketle de, Kürdistan proletaryasının ayrı örgütlenmesini savunan çeşitli gruplar, kendilerinin tanımlamalarıyla, "Kürt solu" olarak gösterilen, ve bizim tanımlamamızla Kürt küçük-burjuva, milli burjuva, yurtsever, ve modern revizyonist gruplardır.

Kürt ulusal hareketinin tarihi çok eskilere dayanır. Tarihsel süreç içerisinde, toprak ağalarının önderliğinde dönem dönem ortaya çıkan ayaklanma ve isyanları dışta tutarak, Kürdistan'daki ulusal bilinç ve uyanış ülkemiz genelinde solun gelişip serpilmesine bağlı olarak, o ölçüde gelişip boy vermiştir.

12 Mart dönemi öncesi DDKO (Devrimci Doğu Kültür Ocakları) oluşturulmuştur. DDKO'yu oluşturanlar ve bünyesinde topladığı kitle, esas olarak Kürt öğrenci-aydın gençlik kesimiydi. DDKO oluşturulduğu ve oluşturulduktan sonraki dönemde de belirginleşmiş politik bir yapılanmaya sahip olmadı. Ve Kürt olma unsuru etrafında birleşilmiş, ezilen ulus milliyetçiliği biçiminde şekilsiz demokratik bir Kürt kitle teşkilatından öteye varamadı.

12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlük döneminde DDKO'da diğer devrimci demokratik kitle teşkilatları gibi kapatıldı. Yönetici ve üyeleri tutuklanıp, hapsedildiler.

12 Mart'tan sonra, Kürt öğrenci-aydın gençliğide yeniden örgütlenme ve kitle teşkilatları oluşturma doğrultusunda faaliyet içerisine girdiler. Bu faaliyetlerin bir sonucu olarak DDKO'ya benzer teşkilat ve/ile DDKO'nun devamcılığı biçiminde olan DDKD'yi (Devrimci Doğu Kültür Dernekleri) oluşturdular. DDKD'ninde özünde DDKO'dan nicel olarak artmış olan bilinç unsuru dışında hiç bir farkı yoktu.

Süreç içerisinde gelişen bilinçle beraber ve buna bağlı olarak uluslararası durumun kavranmaya başlanmasının uç vermesi sonucu, şekilsiz kitle teşkilatı DDKD içerisinde de görüş ayrılıklarının derinlemesine neden oldu ve DDKD içerisinde de bir çok grup ortaya çıktı.

Bu ayrışma ve saflaşmada uluslararası durumda var olan olgu temelinde gelişiyor ve uluslararası durumda ortaya çıkan yeni durum ve saflaşmaya bağlı olarak yeniden ayrışma ve kümelenme ortaya çıkıyor, yeni yeni gruplar oluşuyordu.

Daha önce UKO olarak tanımlanan ve bugün PKK (Kürdistan İşçi Partisi) olarak bilinen siyasal yoğunluk da o dönemde oluşturuldu. PKK'nın ortaya çıkışı uluslararası durumdaki gelişmeler ve ülkemizdeki sınıf mücadelesinin evriminin ortaya çıkardığı objektif durumun yol açtığı yeni yeni ayrışmaların bir sonucuydu.

Sonraları PKK olarak tanımlanan grup dar bir çevre tarafından oluşturulmuş, ezilen ulus milliyetçiliği temelinde orta-yol bir örgütlenme biçimindedir. Politik olarak yetkinleşmemiş olmasına rağmen, ana hattıyla şunları savunmaktadır:

—Kürdistan, emperyalistler ve Türk, İran, Suriye ve Irak sömürgecileri tara-

fından zorla bölünüp, parçalanarak paylaşılmıştır.

—Kuzey Kürdistan Türkiye'nin sömürgesidir.

—Kürdistan'ın iktisadi biçimlenişi yarı feodaldir.

—Kürdistan sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahiptir.

—Kürdistan devriminin temel ve asıl görevi ulusal bağımsızlığın sağlanmasıdır.

—Türk solunun tümü sosyal-şovendir.

—Kürdistan'ın bir sömürge olması ve Kürdistan devriminin temel görevlerinin ulusal bağımsızlığın sağlanması olduğundan, Kürdistan proleteryasının ayrı örgütlenmesi zorunludur.

—SB'de ve buna bağlı olarak bir dizi halk demokrasisi olan ülkede Stalin'den sonra kapitalizmin restore edildiği doğru değildir.

—SSCB'de Stalin'den sonra iktidara gelen Kruşçev-Brejnev grupları revizyonisttirler. Ancak revizyonistler alt yapıda sosyalist ekonomiyi dönüşüme uğratamamışlardır. Yani SSCB'de ve bir dizi eski halk demokrasisi olan ülkelerdeki ekonomi sosyalisttir, sosyalist ekonomi varlığını sürdürmektedir. Ancak politikada bazı revizyonist anlayışlar vardır.

PKK bu görüşlerinin yanı sıra Kürdistan devriminin silahlı mücadeleden geçeceğini savunuyor ve aktivist bir konumda bulunuyordu.

Bu çizgi temelinde oluturulan PKK, kendisini Kürdistan'da uluslararası komünist hareketin çizgisinin savunucusu olduğunu iddia eden Kawa'da dahil, bütün yurtsever-milliyetçi, modern-revizyonist tüm gruplardan (ML'leri dışta tutarsak) aktif mücadeleye girişti. Bir dizi ajan, gerici, faşist ve karşı-devrimci cezalandırdı. Bu bize göre PKK'nın olumlu yönüydü.

Ancak PKK bu olumlu mücadelesi yanında yanlış anlayışlarda geliştirmiştir. PKK aşiretçi-feodal ağalara dayanarak diğer bazı aşiretçi-feodal unsurlara karşı mücadele geliştirmeye çalışarak, aşiretler arası çelişkileri derinleştirerek halk arasına düşmanlık tohumları ekmiştir. PKK politik raporlarında Siverek somutundaki bu sakat anlayışı aşmış görünmekte, fakat buna kaynaklık eden genel anlayışını kavramaktan uzak bulunmaktadır.

PKK'nın olumsuz yönü, önemli hahatalarından biride diğer devrimci teşkilatlara karşı tahammülsüz davranması ve grupların taraflarından birçok unsuru katletmesidir.

PKK yanlış anlayışından ötürü, diğer devrimci teşkilatlara karşı saldırılarını yoğunlaştırıp, sistemleştirmiş ve bir dizi devrimci, demokrat, yurtsever insanı karşı-devrimci yöntemlerle katletmiştir. Bu hafife alınamayacak bir olgudur. PKK bu davranış biçimini daha da geliştirerek devrimci teşkilatların taraftarlarına yönelik katliamlar düzenlemiştir.

PKK bu tavırları karşısında, defalarca uyarılıp eleştirilmesine rağmen, aynı ve benzer davranışlarını sürdürmüş, hatalarını kabullenmemede katı davranmıştır. Bugün bu hatalarına yaklaşımı o dönemden farklı olmasına rağmen, hala sorunun özüne inip onu kavramaktan uzak görünmektedir.

Politik raporda şunlar söylenmektedir: "Sosyal-şovenlere, reformist, küçük-burjuva milliyetçilerine karşı verilen mücadelede, onların kutsal ittifaklar kurup, şiddet temelinde bize saldırılarına, bu konuda her türlü tahriki yapmalarına, devrimci yöntemleri tümüyle dıştalamalarına karşılık, biz onların ideolojik mücadeleyi rayından çıkarıp şiddet temelinde bir mücadele haline getirme oyunlarına gelmemeliydik, zorunlu savunmalar dışında, misilleme biçimindeki bir anlayışa bile yer verilmemeli, bazı yörelerde gelişen bu anlayışı önlemeliydik. Hareketin genelde böyle bir saptaması olmasa bile, mahalli düzeyde gelişen bu anlayışlar mücadelemize zarar vermiştir. (Politik Rapor, Syf; 116)

Görüldüğü gibi, PKK karşı-devrimci eylemlerine, reformist ve sosyal-şoven olarak tanımladığı grupların provakasyon eylemlerinin sebep olduğunu ve onların oyunlarına geldiğini söylemektedir. Oysa PKK'nın kendisi provakatif eylemler düzenlemiş ve diğer devrimci teşkilatlarla silahlı çatışmalara girmiştir. PKK hala bu gerçeği kabul etmemekte direnmektedir. Aktardığımız paragrafın son kısmında PKK-nın ruh hali yansımaktadır. Misilleme biçimindeki bir anlayışa dahi yer verilmemeli, bazı yörelerde gelişen bu anlayışı önlemeliydik, demekte ve genelde böyle bir anlayışı olmamasına rağmen, mahalli düzeyde bu tür anlayışların geliştiğini kabul etmektedir. Ama bununda kaynağına inmemekte ve mantıksal sonuçlarına vardırmamaktadır. Kaldı ki, bu tür anlayışların mahalli düzeyde ortaya çıktığı söylenmektedir. Oysa, onun mahalli düzeyde ortaya çıktığını söylediği anlayış değil, anlayışın hayatla bütünleşmesidir. PKK ise bu anlayışa sahiptir. O her alanda bu anlayışın pratikte bütünleşemediğinden bunu söylüyorsa yanılıyor. Zira bir anlayışın her alanda ve yörede pratikte bütünleşmesi mümkün olmaz.

Birincisi; anlayışla bu anlayışın pratikte bütünleşmesi aynı şeylerdir. Diğeri ise, böyle bir saptamamız yoktur diyerek, sorunu geçiştirmeye çalışmasıdır. Saptama ile anlayış aynı değildir. PKK karşı-devrimci eylemlerini sahte gerekçelerle savunmaya çalışmıştır. Böyle bir saptaması olduğunu söylememiştir, ama anlayış olarak geliştirmiştir. Elbette bu, saptamanın sonucu olarak değil, ama kendiliğindencilik biçiminde ortaya çıkmış, gelişmiş ve PKK'ya mal olmuştur. Kaldıki, PKK'nın varoluşu da kendiliğindenciliğe dayanır.

PKK diğer devrimci teşkilatlara karşı sekter, saldırgan tavır almış ve bu grupların taraftarlarından bir çok unsur katledilmiştir. Tabi ki PKK'nın bu yanlış ve saldırgan tavırlarını geliştirmesine, mesela, HK gibi oportünist, sosyal-şoven gruplarında etkisi olmuştur diyoruz, çünkü sözünü ettiğimiz gruplar PKK'na karşı doğru devrimci bir tavır alacaklarına, sistemleştirmeselerde ve PKK kadar yaygınlaştırmasalarda, onunla aynı paralelde benzer tavır alışlara girdiler. Ve PKK'yı bir ajan örgütü olarak tanımlayıp çıktılar. Böylece PKK, HK, DHB vb. grupları arasında bizim karşı-devrimci eylemler olarak tanımladığımız, girişimler süreklilik göstererek adeta bir kan davası haline getirildi.

Şunu hemen belirtelim ki, PKK'nın bu karşı-devrimci girişimlerini yaygınlaştırması onun *sakat ittifaklar* anlayışından kaynaklanmaktadır. Belirleyici önemde olan budur. Belirttiğimiz oportünist grupların yanlış tavır alışları PKK'nın bu karşı-devrimci eylemlerini sistemleştirmesinde belirleyici değil, etkileyici rol oynamıştır. Yani karşı-devrimci eylemlerin temeli PKK'nın yanlış ve o denlide tehlikeli *ittifaklar* anlayışından kaynaklanmıştır.

Oportünist, sosyal-şoven gruplar birbiri ardına tek tek karşı-devrimci eylemlere bakarak, PKK'yı ajan, örgütü olarak tanımlayıp çıktılar. O dönemde bizde yaygınlaşan bu eğilimlere karşı göğüs geremedik, ve daha PKK'yı yeterince kavramadan ajan örgütü olduğunu söyledik. Elbetteki yanlış anlayışın sonucuydu. Bunun doğrusu ve olması gereken PKK'yı yeterince kavradıktan, onu tek tek karşı-devrimci eylemlerine bakarak değil, bütünlük içerisinde politik çizgisine ve politik çizgisinin pratikle bütünleşmesine bakarak bir yargıya varmak olmalıydı.

PKK AJAN ÖRGÜTMÜYDÜ ?

PKK'nın ajan örgütü olarak tanımlanması yanlıştı. Çünkü bu tanımlamaya kaynaklık eden düşünce şöyleydi: PKK'nın içinde ajanlar vardır. Hatta yönetim organında bile ajanlar bulunmaktadır. Örgütlediği ve dayandığı kesim, işsiz, serseri, başıboş lümpenlerdir. Hakim sınıflar PKK'yı Kürdistan'da devrimci muhalefeti bastırmada bir araç olarak kullanmak için

örgütlemişlerdir. Nitekim o bu yöndeki faaliyetlerini icra etmekte, bu teşkilatlarını katletmektedir. PKK'yı ajan örgütü olarak tanımlamaya kaynak olan düşünce buydu.

PKK'nın içerisinde tek tek ajanların olabilmesi mümkündür. Ama bu gösterilerek, onun hakim sınıflar tarafından örgütlenmiş bir ajan örgütü olduğu söylenemez, zira PKK bu nitelikte bir ajan örgütü olsaydı, merkezi otoriteye ve onunla bütünlenmiş yerel otoritelere, ajan, ihbarcı, faşist, karşı-devrimci unsurlara karşı mücadele geliştirmezdi. Ve merkezine, yalnız devrimci teşkilatlara karşı mücadeleyi merkezine koyardı. PKK'nın pratiği bunu kanıtlamaktadır. Ama dediğimiz gibi, diğer devrimci teşkilatlara karşı sekter, saldırgan tavırlar geliştirerek bu teşkilatların taraftarlarından bir dizi unsur katletmiştir. Bu belli oranda yaygınlık göstermesine ve karşı-devrimci eylemler olarak görülmesine rağmen, PKK'nın ajan örgütü olarak tanımlanmasına yetmemekte, yetersiz kalmaktadır. Ayrıca biz bu anlayıştan yola çıkarsak, bir dizi devrimci teşkilat içinde ajan örgütüdür deyip çıkabiliriz işin içinden. Bunun için de uzun boylu düşünmemize gerek kalmaz. Keza diğer devrimci teşkilatlarada ajanlar sızmış ve bunlar zaman zamanda açığa çıkmışlardır. Mesela HK, Mesela, Dev-Yol vb. gibi ve bu teşkilatların mensuplarından bir çok unsur katledilmiştir. Biz bu teşkilatların bu tür girişimlerinide karşı-devrimci eylemler olarak tanımlıyoruz. Ama bu teşkilatlara ajan örgütüdür diyemiyoruz. Çünkü böyle bir anlayış sakattır, yanlıştır. Parçayı görüp bütünü görmeme anlayışıdır. PKK'nın ajan örgütlenmesi olarak tanımlanması sözünü ettiğimiz devrimci teşkilatlardan daha fazla karşı-devrimci eylemlerde ve girişimlerde bulunmasıdır. PKK'nın hakim sınıflarca örgütlendiği iddiasıda mantık dışıdır, kanıtlanmaktan uzaktır. PKK'nın pratiği de bunun böyle olmadığını göstermektedir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, karşı-devrimci eylemlere kaynaklık eden, PKK'nın anti-Marksist ittifaklar anlayışıdır. Karşı-devrimci eylemler açısından diğer devrimci teşkilatlara ilişkin yönü, yani bu teşkilatların yanlış tavır alışları ve bu anlamda PKK üzerinde olumsuz etkilenmeler oluşturmalarını bir yana bırakırsak, PKK'nın yanlış anlayışları temel teşkil etmektedir. Ve esas olanda budur. Mesela, o sosyal-şoven, reformist, revizyonist, küçük-burjuva milliyetçi örgütlenmeler olarak görüp gösterdiği ve kendisi dışındaki tüm grupların Kürdistan'daki etkilerinin kırılmadan Kürdistan devriminin başarıya ulaşamıyacağını, bununda ancak şiddet yöntemiyle kırılabileceğini savunmaktadır.

İşte PKK'nın karşı-devrimci eylemlerine temel keşkil eden bu anlayıştır. Tabiiki böyle anlayışa sahip bir siyasal yoğunluk, savunduğu tezler doğrultusunda pratik adımlar atacaktır. Yapılan tesbit havada kalmaması için pratikle bütünleşmek zorundadır.

PKK'nın bu anlayışına "Türk solu" diye tanımladığı gruplarla beraber "Kürt solu" olarak gördüğü gruplarda dahildir. Yani kendi dışındaki grupları ezilmesi gereken, Kürdistan devrimi önündeki engel güçler olarak görmektedir. Söylediğimiz gibi, PKK'nın sakat anlayışı burada yatmaktadır. Çünkü, bu anlayışın doğal bir sonucu olarak kendisi dışındaki tüm grupları hedeflemesi ve onları silahlı şiddet yöntemiyle aşma anlayışı diğer gruplara karşı sekter ve saldırgan olmayı beraberinde getirir.

Bu böyle olmasına rağmen, PKK bu anlayışını sistemleştirmemiştir. Yani bu anlayışını açık, kesin ve berrak olarak savunamamıştır. Sözünü ettiğimiz anlayış PKK'nın bazı yayınlarında da yansımış, sözlü tartışmalarda ise savunulmamış, öyle olmadığı yanlış yorumlandığı söylenilmiştir. PKK bu anlayışını sistemleştiremediği halde, diğer devrimci teşkilatların taraftarlarına yönelik karşı-devrimci girişimlerine kaynaklık eden budur ve fakat bu olgudan ötürüde, onun karşı-devrimci, ajan örgütü olarak tanımlanması gerekmez.

Yukarıda kısaca anlatmaya çalıştığımız gibi, PKK'nın sistemleşmemiş bu anlayışı ve de tek tek karşı-devrimci eylemlerinden ötürü, onu bir ajan örgütü olarak tanımlamak yanlıştır. Yine vurgulamaya çalıştığımız gibi, bir siyasal yoğunluğun değerlendirilmesinin tek tek eylemlere bakılarak yapılması parçayı bütünden koparan anti-diyalektik, materyalist bakış açısıdır. Esasta bir siyasal yoğunluk değerlendirilirken, onun tek tek eylemlerine bakarak değil, politik çizgisine ve bu politik çizgisinin hayatla bütünleşen, birleşenine bakmak gerekir.

Başta da belirttiğimiz gibi, PKK ezilen ulus milliyetçisi orta yol bir örgütlenmedir. Modern revizyonizmle, yani Rus sosyal-emperyalizmi ile uzlaşma eğilimi taşıması onun tutarlı anti-emperyalist olmadığını gösterir. Ama onunla bütünleşmediği ve yetersizde olsa ona tavır aldığı için tutarlı olmasada anti-emperyalist bir konumda bulunmaktadır.

Kaldı ki, proleterya partisi dışındaki tüm Marksizme ters akım ve yoğunluklarda tutarlı anti-emperyalist değillerdir. Buna Rus sosyal-emperyalizmine tavır alan gruplarda dahildir. Tutarlı anti-emperyalist olmanın kıstası, Rus sosyal-emperyalizmine tavır alma değildir. Çağımızda tutarlı anti-emperyalist olma özelliğini yalnızca proleterya taşır. Proleterya dışındaki tüm sınıf ve katmanlar bu tavrı gösteremezler ve emperyalizmle uzlaşma eğilimleri taşırlar.

Küçük ve milli-burjuvazinin gelişmesi, emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm tarafından engellenir. Gelişmesinin engellendiğini ve baskı altında olduğunu hisseden küçük ve milli-burjuvazi sisteme karşı tavır alır. Öte yandan ise proleteryanın mücadelesinden korkar. Çünkü, proleterya son tahlilde kendisinide hedefleyecek ve sınıfsal varlığı tehlikeye girecektir. Gelişmesini engelleyen sınıf ve güçlere karşı mücadelesinde bu sınıf ve güçlerin verebilecekleri bir takım tavizler sonucu uzlaşabilir ve uzlaşırlar.

Sözünü ettiğimiz sınıflar iktidar olma durumlarını da uzun süre bağımsız sürdüremezler. Mali sermaye koşullarında bu mümkün değildir. Böyle durumlarda, kısa sürede ya emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm tarafından alaşağı edilirler yada süreç içerisinde palazlanıp, kompradorlaşarak yozlaşıp, emperyalizmin uşağı durumuna gelirler.

Çağımızın temel özelliklerinden biri de her yerde yığınların artan bir önemde Marksizme yaklaşması ve ona yönelme olgusudur. Bu nedenle ara sınıf ve tabakaların siyasal alandaki yoğunluklarında yığınlar üzerinde etkinlik sağlayabilmek için Marksizmi savunduklarını iddia etmektedirler ve tabiiki bu gruplar Marksizmi savunmamakta, anti-Marksist bir konumda bulunmaktadır.

Bu gruplar ML olarak görülemezler, ama ML olmadıkları içinde karşı-devrimci olarak tanımlanamazlar. Çağımızda siyasal yoğunlukların ilerici, devrimci (ML değil) olabilmelerindeki tayin edici unsur, bu yoğunlukların tarihsel gelişme karşısındaki tavır alışlarıdır. Bu genel bir doğrudur. Marksizmin ulusal hareketlere karşıda bakış açısı budur.

Çağımızda tek tek ülkeler bağımsız varlıklarını yitirerek, emperyalist dünya sisteminin halkaları durumuna gelmişlerdir. Bu nedenle daha önce milli mesele tek tek ülkelerin iç sorunu olurken, çağımızda bunun sınırları genişlemiş ve emperyalist sistemin bir sorunu haline gelmiştir. Bunun içinde ezilen ulusun burjuvazisi kendi pazarını ele geçirebilmesi ve kendi pazarını kendisinin sömürebilmesi içinde hakim ulusun, hakim sınıflarını ve emperyalizmi hedeflemek zorundadır.

Devamı Syf: 23'de

ÖLÜME GİDERKEN DEVRİM ONURUNU KORUYANLAR !

Yeni Asır gazetesi 8.8.1983

Üç idamlık ölümü değil;"Marsık"ı düşünüyor

12 Eylül öncesinin eylemcilerinden üç TİKKO'cu cezaevindeki hücrelerinde "ölümü" değil, "Marşık" adını verdikleri kedilerinin geleceğini düşünüyor. 1978'de TİKKO'nun bölge sorumlusu Orhan Bakır'ın kaçırılması olayına adı karışan, Sedat Yılmazsoy, Feridun Berki ile Muzaffer Öztürk, sıkıyönetim askeri mahkemesinde idam cezasına çarptırıldı ve karar Yargıtay'ca da onaylandı. Yılmazsoy, Berki ve Öztürk, gece ile gündüzün ancak gardiyan ve jandarmaların nöbet değişimi sırasında anlaşıldığı, güneş ışığı görmeyen "özel bölüm"deki hücrelerinden havalandırmaya "Marsık'la" birlikte çıkıyorlar. Cezaevinde doğan tekir cinsi kedi özel bölümdeki hücrede idamlıklarla birlikte kalıyor ve "Avlu"da özgürlüğüne kavuştuğu an bile üç gencin kucağında olmayı yeğliyor. Dahası, Marsık "piraşa"yı çok seviyor. TİKKO'cu "İnanın, infazı düşünmüyoruz. Biz ölürsek Marsık'ı kime emanet ederiz, derdimiz o" diyorlar. Eylemlerindeki acımasızlığa karşılık küçük bir kediye gösterilen sevgi ve şefkat, cezaevi dünyasında insanların geçirdikleri değişimin ve duygusallığın en büyük kanıtı.

Partimiz TKP/ML, kuruluşundan günümüze, sınıf mücadelelerinin en ön saflarında yerini alabilmek, kan emici komprador patron-ağa devletini yıkmak için can bedeli bir mücadele yürütmüştür. Partimiz sürdürdüğü bu şanlı sınıf savaşımında, en değerli önderlerini, militan üye ve sempatizanlarını şehit verdi. Binlercesi faşizmin işkence tezgahlarından geçti, zindanlara tıkıldı. Yüzlercesi bugün idamla yargılanmaktalar. Uzun, çetin, zorlu sınıf savaşında zaferler elde edene dek, daha binlerce üyesini, savaşçısını ve sempatizanını şehit verecektir. Düşen her devrim savaşçısının yeri yenileriyle doldurulacak, onlar, yüzler binler boy verip filizlenecektir.

Bugün askeri faşist cuntanın yüzlerce Parti üyemize, militanımıza idam cezaları istemesi, bazı yoldaşlarımızın idam kararlarının yargıtayca onaylanması, faşizmin paravan kolu "Danışma Meclisi"nde sıra beklemesi hiçte şaşırtıcı değildir. Onlar, yıkılış sancıları yaşayan, gün geçtikçe çöküşe giden karanlık düzenlerini sürdürebilmek için, tabiki idam sehpalarını kuracaklar, işkence çarklarını en acımasızca işletecekler, zindanlarını tıkabasa devrimcilerle, yurtseverlerle, komünistlerle dolduracaklar, Ama nafile ! Zulmün kol gezdiği her yerde, isyan bayrakları kalkıyor ve kalkacaktır. Faşizme, faşist diktatörlüğe karşı onur diretenlerin sesi giderek yükselecek,önünde durulamaz bir sel olacaktır.

İşte bugün, idam sehpalarında başları dimdik devrimi haykırarak ölenlerimiz oluyorsa ve bu hergün onlarca çoğalıyorsa, gelecek yarınlara umut haberidir. Düşman sınıflar, işkencehanelerde, darağaçlarında, karanlık zindanlarda, yenilginin en koyusunu tadıyorsa, sınıf mücadelesinin her alanda en acımasızca devam ettiğini gösteriyor bizlere. Devrimin simgelenen direniş destanı artık hiçbir eli kanlı zorba yönetimle lekelenemez. Buna onların ve efendileri emperyalistlerin gücü yetmez. Bugün ölüm fermanı okumasına rağmen "ölümü gülerek karşılayanlarımız" var. "Ölümü gülerek"karşılayanlarımıza bu şevki veren, onları yenilmez kılan savundukları Marksizm-Leninizm bilimi ve de herşeyin yaratıcısı olan emekçi halkımızdır. Hiçbir kişisel menfaat gözetmeden devrimi gerçekleştirmeyi, halkının kurtuluşu için bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve yüce komünizm kavgasına sarılan tüm devrim neferleri canlarını bu uğurda severek feda etmeyide bileceklerdir.

Tam da bu noktada, bizlere tavır ve davranışlarıyla yenilmezliğin örneği, üç yoldaşımız, bugün adım adım idam sehpasına hazırlanıyorlar. Faşizm acizliğini, yıkılışını önlemek için, komünizm savaşçılarını darağacında sallandırmaya hız verdi. Onları bedenen yok etmek arzusundadır. Peki komünizm savaşçısı yoldaşların idam korkuluğuna karşı tavırları nedir ? İsterseniz yorumsuz olarak burjuva basının söylediklerini önce aktaralım. "Üç TİKKO'cu inanın, infazı düşünmüyoruz. Biz ölürsek Marsık'ı kime emanet ederiz" diye açıklamada bulunmaktadırlar.

Herşeyden önce, yoldaşlarımızın devrime, sosyalizme ve komünizme inançlarında hiçbirşey kaybetmediklerini kendileri, kendi basınlarında açıklayarak kanıtlamaktalar. İkincisi, SEDAT YILMAZSOY, FERİDUN BERKİN ve MUZAFFER ÖZTÜRK yoldaşlar neşe ve gülümsemeleriyle ölüme meydan okuduklarını anlatıyorlar. O gülümseyiş ki halka bağlılık,devrime. bağlılık, partiye bağlılıkta umutla doludur. Onursuzlaşmaya onur dayatmayı bize öğreten, devrim mücadelemiz devam ettikçe yolumuzu aydınlatan direniş meşalesi olarak yaşayacaklardır.

Üzerinde durmamız gereken diğer bir sorun ise; "acımasızlık", "sevgi ve şefkat" meselesidir. Öncelikle şunu söyleyelimki; iki düşman sınıf arasındaki ölüm-kalım savaşında duygusallığa yer yoktur. Komünistler ve devrim yanlısı güçler bilirlerki, kendilerini ezen, sömüren, katleden, en vahşi işkenceleri uygulayan emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede acımasız olunmalıdır. Düşmanımız komprador patron-ağa devletini yıkmada tek garantili yol, yalnızca ve yalnızca, karşıdevrimci şiddete karşı, devrimci şiddettir. Aksi halde proletarya ve emekçi halk devrimi gerçekleştirmede, kendi halk düzenlerini kurmada asla ve asla başarı elde edemezler. Partimiz TKP/ML ve onun savaşçıları, sınıf düş-

Devamı Syf: 23'de

...devrimin onurunu koruyanlar

Baştarafı Syf: 22'de

manlarına karşı acımasızdır ve yaptığı eylemlerde halkın, devrimin ve sosyalizmin gerçekleşmesi uğrunda amansızdır. Biz komünistlerin "sevgi ve şefkat" sorununa gelince; sevgi ve şefkati kimlere karşı taşımaktayız ? Bu gayet açıktır. Bizim sevgi ve şefkatimiz emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve onun kukla uşak yönetimlerine karşı mücadele eden, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilen emekçi halkadır. Ve yine bizim gerçek sevgi ve şefkatimiz zulüm, sömürü, talan dünyasına karşı elde silah cephelerde, demokrasi, bağımsızlık, sosyalizm ve komünizm uğruna mücadele yürütenleredir. Bu sevgi ve şefkat öyle bir duyguyla doludurki, sömürücü zalim beyler, ağalar, siz bunu anlayamazsınız. O sevgi ve şefkatki, halkın gerçek yaşamlarıyla, duygularıyla dopdoludur. Size karşı ise, bizlerin hiçmi hiç, sevgi ve şefkatimiz yoktur ve asla olmayacaktır. Çünkü sizler, sevgi ve şefkate düşman olan birer cani barbarlarsınız. Sizler, sevgi ve şefkatten yine o kadar uzak birer canisiniz ki, emekçi halkı kanına, iliğine kadar en gaddarca sömürmektesiniz. Siz, sömürüye, zulme, katliama sevgi ve şefkat beslemekte, onunla yaşamınızı sürdürmektesiniz. İşte bu nedenle, halkın, devrimcilerin ve de komünistlerin sevgi ve şefkatine o kadarda düşmansınız. Ama, yine sizler, sevgi ve şefkat sözlerini çıkarlarınız için o pis salyalı ağızlarınızdan düşürmeyecek kadar alçak ve iğrençsiniz.

SEDAT YILMAZSOY, FERİDUN İHSAN BERKİN ve MUZAFFER ÖZTÜRK yoldaşların canlı, taptaze gülüşleriyle yarattıkları sevgi ve şefkat, faşizme, faşist diktatörlüğe, eli kanlı işkencecilere, darağacına, yılgınlığa, ihanete birer korkuyu simgelemektedir. O sevgi ve şefkat ki, tüm inançsızlıkları, yalpalamaları yerle bir etmekte, devrimci ve komünist inancın yenilmezliğini bir kere daha göstermektedir. O sevgi ve şefkat ki, ölüme giderken, yarına umut yaratan anlamlar vermektedir. Biz komünistlerin sevgi ve şefkati işte böylesine değerlerle, anlam ve duygularla dopdoludur. Bize bu umut ve şevki veren Marksizm-Leninizm biliminin yenilmezliğidir. Onu, hiç bir karşı-devrimci saldırı yok edemez. Zafer insanlığın kurtuluş yolunu gösteren Marksizmin-Leninizmin ve onun her alanda savunucularının olacaktır.

PKK...

Baştarafı Syf: 19'da

Ezilen ulusun ulusal burjuvazisi gasp edilmiş pazarını (milli baskının kaynağında bu oluşturur) ele geçirmek,kendi pazarını kendisi sömürebilmek için, hakim ulus burjuvazisine ve onun uluslararası dayandığı güçlere karşı tavır almak zorundadır.Böylece ulusal burjuvazısı önderliğindeki ulusal harekette hakim ulus burjuvazisine ve emperyalizme darbe vurur, ve onu geriletir.Ve proletaryanin uluslararası ortak düşmanına darbe vurduğu için, onun geçici müttefiği olur.Bununla beraber aynı zamanda ulusal baskı ve eşitsizliklere karşı mücadele ettiğinden emperyalizm ve gericilikle uzlaşma eğilimi göstersede, bu özelliğinden ötürü, demokratik muhteva taşır.Proletarya ezilen ulusun hareketlerinin bu yönünü desteklemek zorundadır.PKK hareketide bu nitelikte bir örgütlenmedir.O uzlaşma eğilimi taşısada, sosyal-emperyalizmin bilinçli uşaklığını üstlenmemiş, temsil ettiği sınıfı Kürdistan pazarı üzerinde kendisinin söz sahibi olabilmesi için ve de ulusal baskı, ulusal eşitsizliğin giderilmesi için hakim sınıflara ve emperyalizme karşı mücadele etmekte ve bunları geriletmektedir.

Ama, mesela bir DDKD, Özgürlük Yolu vb. kesinlikle bu özellikleri gösteremezler.Onlar her ne kadar emperyalizm ve 'Türk sömürgeciliğine' karşı mücadele ettiklerini söyleselerde, özünde emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele etmemekte, RSE'nin bilinçli uşaklığını üstlendiklerinden, onun çıkarlarını savunmaktadırlar.Yani emperyalizmi geriletmeleri yerine, ona güç kazandırmaktadırlar.Bu hareketlerin hiç bir ilerici yanı yoktur ve karşı-devrimci örgütlenmeleri oluştururlar.

PKK belirttiğimiz özelliklerinden ötürü, devrimci milliyetçi bir örgütlenmedir.Bizim karşı-devrimci olarak tanımladığımız dönemde de böyle bir örgütlenmeydi. Biz bu tanımlamayı yaparken, oportünizmin estirdiği rüzgara göğüs geremedik.Ve öze inmeden biçim üzerinde durduk.Ve hatta tek tek karşı-devrimci eylemlerine bakarak yaptık.Bunda bugün YDH (Yurtdışı Hizibi) nezdinde temsil edilen, o dönemde, partimizde ikinci çizgi temsilcisi oportünizminde etkisi oldu.

Bugünkü PKK olumsuz yönde ilerlemekte, gelişme yönü olumsuz görülmektedir.12 Eylül askeri faşist cunta ile birlikte devrimci teşkilatların ağır darbeler yemesi ve PKK'da önemli bir gücünü yitirmesi sonucudur ki, onun halkımıza güveni sarsılmakta ve RSE'ne yamanma eğilimleri gelişmektedir.

Son dönemlerde PKK, dış destek arama eğilimlerini daha da geliştirerek Türkiye devrimi için RSE'ni tayin edici bir yere oturtmaya çalışmaktadır. Bu çok tehlikeli ve PKK açısından olumsuz bir gelişmedir. PKK'nın RSE'ne karşı tavrı değişmekte onu proletaryanın ileri bir kazanımı, dünya devriminin temel bir gücü ve Türkiye devriminin vaz geçilmez bir ögesi olarak görme yönünde ve tehlikeli bir alanda ilerlemektedir.

Rus sosyal-emperyalistleri,bugün hala sosyalizm maskesi kullanmakta, dünya proletaryası ve ezilen halklarını aldatmaya çalışmaktadır.Rus sosyal-emperyalistlerinin dünya proletaryası ve ezilen halkları aldatmak için yüzüne taktığı sosyalizm maskesinden başka sosyalizmle hiç bir benzer yanı yoktur. Rus sosyal-emperyalistleri günümüzde iki büyük emperyalist güçten birini oluşturmakta.ABD ve diğer emperyalistlerle sürekli dalaşmakta, rekabet etmekte ve nüfuz alanlarını genişletmek için kıyasıya bir çekişme ve sürtüşme içerisinde bulunmaktadır.Kendi pazarlarını yitirmemek, yeni yeni pazarlar ele geçirebilmek için askeri darbeler düzenlemekte, tehdit ve şantaj ve provakasyon ortamı yaratarak başka ülkeleri doğrudan işgal etmektedir.

Başta ABD ve diğer emperyalistlerin denetiminde olan ülkemizi ele geçirmek için sürekli ve çok yönlü faaliyet göstermekte uşak örgütlenmeler oluşturarak bunları finanse etmekte ve fırsat kollamaktadır.

Rus sosyal-emperyalistleri dünya ve Türkiye devriminin müttefi değil, hedeflerinden bir kesimini oluşturur.Proletarya devrimci sınıf mücadelesini muzaffer kılabilmek için, öncelikle kendi gücüne ve yakın müttefiklerine dayanmak zorundadır.Tayinedici ve belirleyici olan budur.Elbetteki işçi sınıfı uluslararası müttefikleri ile de dayanışma içerisinde olmalı, uluslararası yardım ve destek belirleyici değil ama etkileyici rol oynar.Fakat uluslararası yardım ve destek kesinlikle emperyalizmin ve gericiliğin hiç bir kesiminden beklenemez.Böyle olursa emperyalizm ve gericiliğe karşı mücadele adına emperyalizme ve gericiliğin bazı kesimlerine payanda olunur.

PKK'nın son dönemlerde gelişen Rus sosyal-emperyalistlerine payanda olma eğilimlerine dikkat çekilmeli ve bu yönüne karşı mücadele edilmelidir. PKK bu olumsuz durumuna rağmen, hala Rus sosyal-emperyalizminin doğrudan uşaklığını üstlenmiş durumda değildir ve hala / ulusal eşitsizliğe darbe vurmakta, onu geriletmekte ve bu nedenle demokratik muhteva taşımaktadır.Bu nedenle PKK bugün karşı-devrimci değil, devrimci, ezilen ulus milliyetçisi bir örgütlenmedir.

PARTİMİZ TKP/ML'İ DESTEKLEYELİM !

İşçiler, Köylüler, Emekçi Halkımız !

Nice fedakarlıkları göğüslemiş, nice yiğitleri devrim yolunda feda etmiş, nice direniş destanları yaratmış, düşmanın en azılı baskı ve zorbalıklarına karşı yılmadan mücadeleyi sürdüren Partimiz TKP/ML size sesleniyor ! O'nun sesine kulak verin.

Bu ses; İşkencehanelerde ser verip sır vermeyen Önder İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın, Başkan SÜLEYMAN CİHAN'ın temsil ettiği sestir !

Bu ses; Halkımızla omuz omuza yürüyen ve yol gösteren, Türkiye proletaryasının öncü gücünün sesidir !

Bu ses; ABD emperyalistlerinin uşağı faşist cuntanın katliam, işkence ve kahpeliklerine karşı yılmadan mücadeleyi devam ettirenlerin sesidir ! O'nu iyi dinleyin...!

KARDEŞLER;

Emperyalizmin uşağı, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının zalim temsilcisi tarafından 14 yoldaşı ile birlikte katledilen MUSTAFA SUPHİ'nin TKP'sinden sonra Türkiye proletaryası önderliksiz kaldı.Türkiye proletaryası Partisine ancak Ocak 1972 yılında İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın önderliğinde kurulan TKP/ML ile tekrar kavuştu. TKP/ML'in kuruluşu Türkiye proletaryası ve halkı için aydınlığa giden yolda bir ışık, sömürü ve zulme karşı halkımızın kılavuzu, emperyalist uşakları için bir "baş belası" oldu.

Halkımızın bilgisi dahilinde olduğu gibi, Partimiz kuruluşundan hemen sonra, 12 Mart askeri faşizmine karşı dişe diş bir mücadeleye girişmiş, bu onurlu yolda önder İBRAHİM KAYPAKKAYA'ları, MERAL'leri, ALİ HAYDAR'ları, A. MUHARREM'leri şehit vermiştir. Bu mücadelede bazı hatalarda işleyen Partimiz, hataları altında boğulmamış, gücünü toplayıp yaralarını sarmış, yeniden düşmanın karşısında halkın mücadelesinin en ön saflarında yürümüştür. Bu onurlu mücadelede M.Z. ŞERİT'leri, CEMİL OKA'ları, İSMAİL HANOĞLU'ları, ORHAN BAKIR'ları, SÜLEYMAN CİHAN'ları, VEYSEL UYAR'ları, ALİ UÇAR'ları..... burada sayamadığımız, halkımızın bağrından çıkmış nice yiğit komünist ve devrimcileri şehit vermiştir. Partimiz bölgemiz somutunda mücadeleyi aralıksız sürdürmüş ve halkımızın baş belası durumuna gelen onlarca ajan ve muhbirin beynini dağıtmıştır.

HALKIMIZ !

Ülkemizde devleti ellerinde bulunduran emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, içinde bulundukları ekonomik ve siyasi krizlerin yükünü, emekçi halkımıza yüklüyor. Bu uşaklar, halkımızın sırtında bir kene gibi yaşıyorlar. Bu zalimliklerini ve sömürülerini en gaddar biçimde 12 Eylül 1980'de gerçekleştirdikleri cuntayla sürdürüyorlar. Faşist cunta ve başındaki generaller çetesi, en yeminli uşaklarıyla işçilerin, köylülerin, emekçi halkımızın ekonomik haklarını gaspetmiş, siyasi haklarının kırıntıları dahi ortadan kaldırılmıştır. Faşist cunta 1982 Anayasasıyla halka zorla onaylattığı yeni kanunlarla halkımıza daha uzun karanlık yıllar getirmiştir. Büyük bir gürültü ve demogojiyle "demokrasiye geçiş" propagandası yapan cunta, 1983 parlamento seçimleriyle faşist yüzünü maskelemeye çalışıyor. Ancak tüm çabalarına rağmen oluşturulan "demokrasi ve parlamento", ayıbını örten bir incir yaprağı görevini bile görememektedir. İşçilere, köylülere, tüm halka siyasal hakların yanında basit taleplerin savunma hakkının dahi kısıtlandığı gibi, emperyalist uşaklarının belli kesimlerine dahi belli engeller çıkartılmaktadır. Cunta'nın açık faşist yüzü halkımız tarafından gün geçtikçe daha iyi görülmeye başlaması cuntacıların "sivil" maske kullanmalarını zorladı. Ancak bu "sivil" maskede sökmeyecek; halkımızın mücadelesi karşısında yıkılıp gideceği günler pek uzun değildir. Bağımsızlık ve demokrasi önünde engel olanlar yıkılacaktır.

Tüm emekçiler; emperyalizmin uşağı olan düşmanlarımız efendilerinden aldıkları maddi yardımlarla, halktan zorla topladıkları vergilerle örgütlü güçlerini güçlendiriyorlar. Halka karşı bir vurucu gücü temsil eden ordusunu, polisini, Mit'ini daha çok modernleştiriyorlar. Asalakça beslenen bu silahlı güçlerin teçhizatının esasını emperyalist efendilerinden ve uşakları kompradorlardan, büyük toprak ağalarından temin etmektedirler. Bu silahlı güçler aynı zamanda emperyalistlerin yan kolları görevinide görüyorlar.

Gözü dönmüşcesine halka saldıran cunta, çeşitli yerlerde zorla kamyonlarca buğday, milyonlarca TL topladı. Muhtarlıklara ve öğretmenlere zorla verdiği makbuzlarla yardım toplamayı mecburi duruma getirdi. Fabrikadaki işçinin maaşından, memurun maaşından kendilerine sorulmadan para kesildi. Bütçelerini doldurmak için bir it sürüsü gibi kara yollarına dökülen, ellerinde maliye bakanlığının makbuzlarıyla keyfince para alan "trafik" polisi herkesin gözü önündedir. Tüm bu zalimliklerine rağmen cunta, halktan istediği maddi desteği alamadı. Halkımızın hangi gücü destekleyeceği açıktır. O güç; halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini yürüten güçtür.

ÇİLEKEŞ VE FEDAKAR HALKIMIZ !

Emperyalizmin uşağı iktidarı devirmek için ciddi hazırlıkların olduğu ve olması gerektiği bir gerçektir. Düşmanın silahlı güçlerine karşı teçhizatlanmak mutlaka gereklidir. Ağır kayıpların verildiği, nice komünist devrimci ve yurtseverlerin zindanlarda yardım beklediği bir gerçektir. Halkımıza düşen bir görev, halk düşmanlarına karşı mücadeleyi görev olarak kabul eden bu doğrultuda mücadele edenleri, düşmana karşı şanlı mücadele destanları yaratıp zindanlara girenlere elini uzatan devrimci teşkilatları desteklemektir. İşte Türkiye proletaryasının partisi TKP/ML bu görevleri yerine getirmek için yardım kampanyası açmıştır. Hasat mevsiminde açtığımız bu yardım kampanyasını en fedakar biçimde desteklemek, tüm devrimci demokrat ve yurtseverlerin görevi olmalıdır. Komünist Partimiz bu ağır sorumlulukları yerine getirmede esas gücünü halkımızdan almaktadır. Halkımızın desteği ölçüsünde mücadelede başarı kazanacaktır.

Yardım kampanyasında, halkımızın verdiği maddi yardımlarla hazırlıklarımız daha kısa sürecek, halk düşmanlarının beyni daha erken dağıtılacak ve devletin temellerine yerleştireceğimiz bombalar daha erken patlayacaktır.

HEP BİRLİKTE EN İLERİ FEDAKARLIĞIMIZLA PARTİMİZ TKP/ML'İ DESTEKLEYELİM!

* YARDIM KAMPANYASINA KATILALIM !

*YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TİKKO !

*KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !

* KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

*YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE HALK DEMOKRASİSİ MÜCADELEMİZ !

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist
1 Nolu Gerilla Bölgesi
Parti Bölge Komitesi
Ağustos 1983

12 EYLÜL 1980 -ARALIK 1982 ARASI FAŞİST CUNTANIN DERSİM İN , HOZAT, OVACIK, PERTEK, VE ÇEMİŞGEZEK İLÇELERİNDE KÜRT KÖYLÜLERİNE UYGULADIĞI ZULÜM !

GEÇEN SAYIDAN DEVAM:

başlatmışlardır. Köylerde belli evlerde ve arazinin belli yerlerinde karakol ve pusu kurulmuştur. Köylülerin davarı kestirilmiş, hakarete uğratılmış ve dayak atılmıştır. Çemişgezek, Uskeğ, Akkirek, Tekkeli, Eğnik, Hozat'ın Ormanyolu muhtarı ve Bozan mezrası ile Aliboğazı mezrasında 20'nin üstünde köylü, kadın-erkek göz altına alınarak en adi hakaretler yapılarak işkenceye çekilmişlerdir. Bazı devrimci yoldaşların ailelerine özel baskı ve işkence yapılarak, gözaltına alınmışlardır. 20-yi aşkın köylü günlerce dağ taş gezdirilmiştir. Gözaltına alınan köylüler bir aya yakın gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakılmışlardır. Çemişgezek ilçesinde işkenceye alınan Tekkeli köyünden birisi, işkence sonucu bacağı kangren olma tehlikesi geçirmiştir. Bu baskı, işkence ve gözaltına almalarda düşmanın amacına ulaşmasına yetmemiştir.

5 Aralık 1982 tarihinde yine bir öldürme olayını bahane eden düşman, Çemişgezek, Hozat, Ovacık ve Tunceli komando alayından gelen güçlerle, Hozat'ın Karsel, Amutka, Samoşi, Ormanyolu, Koskazluca, Kurukaymak, Gızori, Mıksor, Ovacık, Elgazi, Halitpınar, Bilgeç, Bırdo, Kakber, Bektaşuşağı, Hülükuşağı, Bozikuşağı, Büyükköy, Arslan doğmuş köyleri bir haftayı geçkin aranıp taranmıştır. Köylülere en aşağılık biçimde davranılıp, köylelerin davarları kesilmiş, 30'u aşkın köylü dağ taş gezdirilip kendi yükleri taşıttırılmıştır. Köyler çeşitli biçimde ölümle tehdit edilmiş; bu operasyon sırasında Hozat'ın Koskazluca köyünden bir genç köylüyü kayadan atmakla tehdit etmişlerdir. Yine Hozat'ın Ormanyolu köyünden köylülere yat kalk talimleri yaptırılmıştır. Bu operasyon sırasında ona yakın köylü göz altına alınmıştır. Bunlardan bir kaç tanesi iki haftaya yakın işkencehanelerde kalmışlardır. Hozat'ın Ormanyolu ve Kurtkömü mezralarında hayvanların yemi, ot ve kuru yaprak yakılmıştır.

Aliboğazın da dört gün ve Kurtkömünde bir hafta müddet tanıyarak evlerini terk etmeleri söylenmiş ve terk etmedikleri takdirde gelip yaktıktan sonra kendilerinide gözaltına alacaklarını söylemişlerdir. Böylece faşist Türk ordusu, faşist yasalarda ayaklar altına alarak, hiç bir kanuni gerekçe olmadığı halde köylüleri evlerinden, arazisinden uzaklaştırmak istiyor. Bu faşist ordu köylüleri göçe zorlama, ayrı ayrı mezraları, köyleri birleştirme ve öylece denetim kurma dersini, Vietnam'da milyonlarca insanın canına kıyan ABD emperyalist ordusundan ve ordaki kukla ordudan almıştır. Faşist Türk ordusunun bu baskı ve oyunlarında sökmeyecektir.

DERSİM'İN BU KESİMİNDEKİ AJAN VE MUHBİR AĞININ FAALİYETİ VE ONLARA KARŞI TAVIR:

Sömürücü sınıflar kendi köhnemiş saltanatlarını devam ettirmek için, halkın kanını iliğine kadar daha fazla emmek için, açık resmi güçlerinin yanısıra, gizli güçlerinide örgütlemeden geri kalmıyorlar. Bu teşkilatları vasıtasıyla sömürü ve zulüm üzerine kurulu düzenlerinin yasalarını tanımayanları yakalayıp yargılamaktadırlar. Onlar bu faaliyetlerini tüm kurum ve kuruluşlarda her alanda sürdürüyorlar.

Alanımızda da bu ajan ve muhbir ağı faaliyetini güçlü bir biçimde sürdürüyor. Onların yaptıkları ihbarlarla yok-

Devamı Syf: 26'da

mahkeme tutanağı

Başlarafı Syf: 10'da

timi tahkir ve tezyif sözcüklerini taşıyan dilekçeyide mahkemeye verdikleri ve duruşmada hükümete ve mevcut yönetime hakeret ettikleri cihetle haklarında komutanlığa acele kaydıyla suç duyurusunda bulunulmasına ve yazılacak müzekkereye sanıkların müştereken ... sladıkları dilekçe ile hadiseye sebebiyet veren duruşma tutanağının ilgili sahifesinin fotokopisinin de çıkartılarak evraklara eklenmesine,

19— Duruşmanın bu sebeplerle 26.9.1983 Pazartesi günü saat 10.00'da yapılmasına oy birliği ile karar verildi.

12.9.1983

BAŞKAN	ÜYE	ÜYE	KATİP
İmza	İmza	İmza	İmza

Baştarafı Syf: 25'de

sul köylülerin işkencehanelerde işkenceye uğrayıp, günlerce sürünmelerine, tutuklanmalarına, köylülerin köy meydanında meydan dayağından geçmelerine, hakarete uğramalarına, gururlarının kırılmasına, kadınların kızların işkencehanelerde sürünmelerine tecavüze uğramalarına, silahsızlanmalarına ve devlet acısı çekmelerine sebep oluyorlar.

Verdikleri ihbarlarla onlar nice yurtsever, devrimci ve komünistin yakalanmasına işkenceye uğramasına, kurşunlanıp katledilmesine, sakatlanmasına sebep olmuşlardır.

Bu ajan ve muhbirlerin somut faaliyetlerine geçmeden önce Dersim 1937-38 isyanında belli başlı birtakım iğrenç muhbirlere ve yaptıklarına değinmek istiyoruz. Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağalarının zulmüne dur demek için haklı davaları uğruna isyana kalkan Dersim, faşistlerle işbirliği yapanlardan, muhbir ve ajanlardan çok darbe yedi ve nice yiğit önderini şehit verip kaybetti.

Faşist cellatlar, mavzere sarılıp yiğitçe direnen Dersim'i teslim almak için birçok oyuna başvurdu. Dersim'deki aşiret reislerini kazanmaya çalıştı. Aşiretler arasında varolan çelişkiyi kızıştırdı, onları körükledi, provakasyonlar yarattı. Bunlarla birlikte Dersim'de çıkan niteliksiz insanları parayla satın almayada başvurdu ve nitekim bu yolla önemli başarılarda elde etti. Böylelikle faşist caniler kendileri resmen Dersim'in belli alanlarına girmedikleri halde, bazı hain Dersim'liler vasıtasıyla istihbarat alıyor ve faaliyet gösteriyorlardı.

Dersim 1937-38 isyan hareketinde en başta muhbir ve ajan görevini gören isyanın beyin adamlarını katledenlerden biri Rehber adındaki adidir. Baytar Nuri Dersimi'nin Dersim tarihinde belirttiklerine bakılırsa, bu adi yaratığın adının her duyulduğu ve konuşulduğu yerde lanetlemek gerekir demiş ve onu hak ettiği cezaya çarptırmıştır. Çünkü o; Sivas, Koçgiri isyanının önderlerinden olup Dersim isyanının elebaşısı olan Alişer'i kalleşçe vurduktan sonra onun başını bıçakla kesip torba içinde faşist Türk ordusunun komutanlarına teslim edendir.

Faşist Türk ordusunun binlerce askeri kuvvetiyle teslim alamadığı ve vuramadığı Kürt milli kahramanı Alişer, kalleş bir muhbir sayesinde ele geçirilmişti.Ve Alişer'in başı karşılığında, adi muhbire sandıkla altın verilecekti. Bu adi muhbir, Hozat'ın Deşt nahiyesi karakoluna oğluyla birlikte gidip mükafatı olan altınları teslim almadan oradaki karakol komutanı tarafından gebertilmiştir.Faşist komutan kanlı altınlara kendisi konmuştur.

Diğer bir örnek daha; Dersim isyancılarının ünlü atıcısı, akıllı ve Bahtiyar aşiretinin genç önderi Şahin Ağa'nın Ovacık Yukarıbalikan köyünde yatarken "kardeşi" Pırço ve diğerleri tarafından kurşunlanması ve yine başının bıçakla kesilip torba içinde faşist komutanlara teslim edilmesi iğrenç olayı. Böylece gecesini gündüzünü bir edip yakalayamadığı milli Kürt kahramanı Şahin Ağa'yı adi muhbirler vasıtasıyla şehit ettirmişti. Şahin Ağa faşist Türk ordusuna karşı bir sağdan bir soldan saldırıp kayıplar verdiren, gündüz dinlenip gece savaşan ve yer değiştiren vur kaç taktiği verip savaşan kahraman olarak tanınır. Şahin Ağa'yı şehit eden muhbirlerden bir kısmı Hozat alayından kanlı paraları alıp dönerlerken Dersim'li isyancılar tarafından kurşuna dizilip, almış oldukları altın ve paralarda ağızlarına doldurularak bırakıp gitmişlerdir.

Bir iğrenç örnek daha; Dersim isyanında Hardaran-Demanan aşireti dışında faşist Türk ordusuna teslim olmayan ve sonuna kadar savaşan Koçuşağı aşireti milli kahramanlarından olan KOPO adındaki isyancı, isyan sonrasında sürgün edildiği Kayseri'den yaya olarak Dersim'e gelip Hozat'ın Aliboğaz mevkisine yerleşmiştir. Buraya yerleştiğini KOPO'nun "kivresi"nden duyan düşman mağarayı sarar ve hainice katleder.

İsyandan Türk ordusunun önünde gönüllü milislik yapan muhbir ve ajanların burada tümünü anlatacak değiliz. Ancak Dersim'de faaliyet gösteren her devrimci, Dersim'linin bunca zarar gördüğü ve hikayeleşen muhbir ve ajan olaylarını anlatanlarla karşılaşır. Çünkü bu olaylar Dersim'linin beynine kazılmış hemde bir daha silinmeyecek şekilde!!! Anlatamadan edemedik.

Ajan ve muhbir örgütlenmesinin ne derece ciddi olduğu, somutta Hozat ilçesi ajan ve muhbirler listesinin partimiz tarafından ele geçirilmesiyle daha da iyi kavrandı.Çünkü sadece bu listede 54 tane isim vardı.

Alanda çeşitli yurtsever ve devrimci teşkilatlardan arkadaşların yakalatılması, cuntanın işbaşına gelmesinden sonra sırtını iyice devlete dayayan, işbirliği halinde olan insanlar kendilerini daha da açığa vurdular.

1981 sonbahar operasyonlarında Hozat, Çemişgezek köylerinde askerlerin önlerinde dağ taş gezen ünlü muhbir Ali Ekber Sağlamyaptığı ihbarlarla onlarca silah teslim etmiş, direnen köylüler işkenceye uğratılmış, göz altına alınmıştır. Bu zat köylüleri despotça ezmiş, muhbir ve ajan ağını örgütlemiştir.Partimiz önderliğindeki TİKKO gerillaları tarafından 2.1.1983de gerçekleştirdikleri cezalandırmadan sonra yapılan aramada ele geçen bir Sten otomatik tabanca, ihbarların yer aldığı 'kırmızı defter', Hozat içindeki silah listesi ve ses bantlarına el kondu. Bu belgeler üzerinde yapılan araştırma ve incelemeden sonra bazı muhbirler tespit edilip sorguya çekildi.

Muhbirlerin yöredeki "babası" sayılan Ali Ekber Sağlam'ın cezalandırılması sonucu ele geçirilen belgelerin yaratmış olduğu psikolojik baskıdan dolayı panik içine düşen muhbir ve ajanlar teslim olmak için partimize başvurdular. Yaptıkları ihbarlar sonucu Hozat alayında yapılan muhbirler toplantısı açığa çıkmıştı. Önemli ölçüde faaliyet gösteren adamları ortaya çıktı. Açığa çıkanlar gözetim altına alındılar. Hozat'ın Deşt Nahiyesi dışında Hozat'ın diğer alanlarındakiler esas olarak sindirildi. Ancak Hozat'ın Deşt Nahiyesi köylerinde muhbir ve ajan şebekesi faaliyet gösteriyor. Bunlar yaptıkları ihbarlar sonucu birçok aramaya ve arama sırasında yoldaşlarımızla faşist Türk ordusu erleri arasında çatışmaya yol açmışlardır. Bunların bir kısmı tesbit edilmiş ve gözetim altındadırlar. Daha önce GKK tarafından Süleyman Tunç ve Ali Kıl öldürülmüştür. Bunların öldürülmesi ve partimizin eline listenin geçtiğini ve bunları bildiğimizi açık olarak bildirilerimizde yayınlamamız sonucu panik içine giren bu yöredeki ajan ve muhbirlerin bir kısmı gelip partimize teslim oldu ve partimiz tarafından bunların sorgulaması yapıldı. Ve denetim altına alındı.

Pertek ilçesinde ajan ve muhbirler faaliyet içindedirler. Alandaki devrimci çalışmanın zayıflığından yararlanarak görevlerini daha iyi bir şekilde yerine getirmektedirler. Nihayet orada da açığa çıkan Bekir Musa Mayda da partimiz tarafından cezalandırılmıştır. Bu alanda kısmide olsa tesbit ettiğimiz ajan ve muhbirler üzerinde gözetleme vardır.

Çemişgezek ilçesinin köylerinin bir kısmında muhbir ve ajanların faaliyeti açığa çıkarılmıştır. Ve bunlardan Sinsor muhtarı Gındo Halil ve Tekkeli köy muhtarı Hüseyin Dinçer partimiz önderliğindeki TİKKO gerillaları tarafından cezalandırılmıştır. Bu alanda ölüm kararı çıkarılan ajan ve muhbirler olduğu gibi, gözetim altında tutulanlar da vardır.

Ovacık ilçesindeki muhbir ve ajanlar diğer yerlere göre biraz daha sinsi faaliyet gösteriyorlar. Yaptıkları ihbarları mümkün olduğunca 'çok gizli' yapmaktadırlar. Ancak bunların yaptıkları ihbarların açığa çıkarılması sonucu partimizce Hüseyin Kıl, örgütsüz sempatizanlar tarafından da Hüseyin Demir cezalandırılmıştır. Bunun ya-

nında birtakım şüpheli şahıslar sorguya çekilmiş ve döğülmüştür. Bu soruşturma ve sindirme faaliyeti onları da paniğe kaptırmış, neticede bazı unsurlar teslim olup ifadelerini vermişlerdir. Ve şu an gözetim altındadırlar.

Cunta sonrası Partimiz ve Ordumuzca sözkonusu alanda cezalandırılan ajan ve muhbirler (diğer alanlarda da cezalandırılan ajan ve muhbirler vardır. Olanları anlattığımızda onları da sıralayacağız.) şunlardır:

1)— Fındık Yılmaz Hozat İn köyü muhtarı.

2)— Bekir Musa Mayda Pertek Zeğe muhtarı.

3)— Gındo Halil Çemişgezek Sinsor muhtarı.

4)— Hüseyin Kıl Ovacık gözeler köyünden.

5)— Ali Ekber Sağlam Hozat Karsel köyü.

6)— Hüseyin Ay Hozat Zankirek muhtarı.

7)— Hüseyin Demir Ovacık Zarik muhtarı. (Bu unsur sempatizanlarımızca cezalandırılmıştır.)

8)— İsmail Dinçer Çemişgezek Tekkeli muhtarı.

9)— ..... Çemişgezek'in Biregi köyünde geçen yıl taraftarlarımızca vurulmuştur. Şu anda ismini hatırlamıyoruz.

Alanımızda halka dağıtılan bildirilerimizde de defalarca açık çağrı yaptığımız gibi burada tekrar çağrı yapıyoruz.

Halkın içinde, halkı içten dinamitlemeyle görevli olan, devrimci kanı satarak geçinen, onlarca yüzlerce devrimcinin yakalanmasına, vurulmasına ve işkenceye uğramasına sebep olan, halkın devrimci mücadelesine engel olmak isteyen, en aşağılık şekilde faaliyet gösteren, önümüzde engel teşkil eden bu aşağılık devlet işbirlikçilerini açığa çıkaralım. Onların cezalandırılması için Partimiz TKP/ML ve Ordumuz TİKKO'ya bildirin. Canımızı, malımızı, namusumuzu ayaklar altına aldıran bu hainleri temizleyelim. Onların beynini dağıtmak, sömürü ve zulüm düzeninin devrilmesine yardım etmek ve o güzel yarınlara biraz daha yaklaşmak için çalışmak demektir. Halkımızın şu ana kadar vermiş olduğu istihbarat ve bilgileri, daha da sistemleştirmeli ve muhbir ajanlara göz açtırmamalıyız.

DERSİM'DE ZULÜM UYGULAYAN HALK DÜŞMANLARI, FAŞİSTLER, İKİ ELİMİZ YAKANIZDADIR !!!

12 Eylül cuntasının başa geçmesiyle birlikte iyice katmerleşen baskı ve hakaretlerde payı olanları tanımak ve tesbit ettikten sonra hesap sorulması mahiyetiyle bazılarını aşağıya aktarıyoruz.

— Zeki Fezlihan, Yüzbaşı Ovacık Kaymakam yardımcısı. (Şu anda Ovacık'ta görevli) operasyonlarda halka zulüm uyguluyor ve uygulatıyor.

— Taner Günkut, Ovacık Kaymakamı, devrimcilere ve devrim aleyhine propagandalarda bulunan ve saldıran bir faşisttir.

— Mustafa .... Assubay çavuş, Ovacık merkez karakolunda görevli. Yapılan operasyonlarda baskı uygulayan faşist bir komutandır.

— Zeynel (Zihni) .... Ovacık komando komutanı ve azılı bir faşist; operasyonlarda köylülere en adi hakaretlerde bulunmuş ve yönetmiştir.

— Celal .... Başçavuş (Palolu), cunta döneminde Ovacık merkez karakolunda görevliydi. Şimdi Manisa Salihli karakolunda görevlidir. Halka en adi hakaretlerde bulunmuş, köylülerin davarlarını zorla kestirmiş, köylüleri döverek işkence yapmıştır. Somutta bu faşist Dereemirgan operasyonuna katılarak açık yüzünü gösterdi.

— Ali .... Assubay üst çavuş ve Ovacık Karaoğlan karakol komutanı. Bu adi faşist Karaoğlan karakoluna görevli geldikten sonra yöre halkına en kötü hakaretlerde bulunmuştur. Şu anda aynı yerde görev yapıyor.

— Hasan Çoban, Komiser 1980-81 tarihinde Hozat'ta görev yapıyordu. Şu anda Ovacık'ta görev yapıyor. Gerek Ovacık'ta gerekse Hozat'ta halka baskı uygulamış, gelişi güzel görev dışı aramalar ve taramalar özel olarak yapmıştır. Yoksul ailelerin namusuna el uzatmaya çalışmıştır. Bu faşist komiser sinsiliğiyle ün salmıştır.

— Filiz .... Komiser 1979-80 tarihinde Hozat'ta görev yapmış, şu anda Tunceli emniyetinde görevlidir. Muhtemelen azılı bir işkencecidir. Çünkü cunta öncesi Hozat'ta halka etmediği kalmamıştır.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

büyük ekim devrimi...

Baştarafı Syf: 14'de

ülke proletaryasına Sovyetlerin yaptığı önemli yardımlarla, bu ülkelerde burjuva iktidarları yıkılarak, yerine proletarya önderliğinde Demokratik Halk İktidarları kuruldu. Sovyetler Birliği bu savaşta çok değerli üyelerini yitirdi. İkinci dünya savaşında kaybedilen 20 milyon kişiden 5 milyonu SBKP/B üyeleriydi. Gerek savaşın getirdiği ağır koşulları, gerekse önemli kadroların kaybedilmesini fırsat bilen revizyonistler, parti içinde alttan alta sinsice faaliyet yürüterek, önemli yerleri elde etmeye başladılar. Bunlar artık burjuvazinin olmadığını, bunun için baskı altında tutulacak bir sınıf bulunmadığına göre Proletarya Diktatörlüğüne gerek kalmadığını, bunu kaldırmak gerektiği vb. gibi düşünceler savundular. Yaşamının son yıllarında bunlara karşı mücadele yürüten ve Sovyetler Birliği'nin ekonomik sorunlarını inceleyen, Stalin'in başlattığı bu mücadelenin daha ileri boyutlara varmasına yaşamı yetmedi.

Stalin yoldaşın ölümünden sonra iktidara ve parti yönetimine çöreklenen Kruşçev-Brejnev revizyonistleri, 1956 yılında yapılan SBKP/B'nin 20. Parti Kongresinde ipleri tamamen ele geçirdiler. Partide bulunan birçok komünisti tasfiye ettiler. Kruşçev-Brejnev revizyonistleri 20. Parti Kongresinde savundukları görüşlerle, Marksizm-Leninizmin devlet, devrim, proletarya diktörlüğü, sosyalizm ve sınıf mücadelesi vb. gibi can alıcı sorunlarını tamamen reddediyorlardı. Sovyetler Birliği'nin bu revizyonist görüşlerine o dönemde başta dünya proletaryasının yüce öğretmenlerinden, Mao ZEDUNG yoldaş olmak üzere, o dönem M-L bir parti olan AEP ve birçok komünist parti de tavır aldılar. Ve revizyonizme karşı mücadele yürüttüler. Çizgilerinde ısrar eden bu revizyonistler düşüncelerini daha da sistemleştirdiler ve giderek Sovyetler Birliği'ni proletarya diktatörlüğünden, burjuva diktatörlüğüne dönüştürdüler. Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği bu ülkede, Ekim Devrimi'ne Lenin ve Stalin'in naralarına ihanet eden bu burjuvalar, Sovyetler Birliği'ni sosyal-emperyalist bir ülke haline getirdiler.

Bugün içinde bulunduğumuz dönemde her türlü modern-revizyonist-Troçkist-oportünist vb. akımların büyük bir gürültüyle Ekim Devrimi'ne sahip çıktıklarını iddia etmeleri sahtekarlıktır. Ekim Devrimi'nin gerçek savunucuları, yalnızca Komünistlerdir. Bugün proletaryanın kaleleri yitirilip buralar burjuvazinin denetimine girmiştir, ama, bilinmelidirki; bu geçici bir yenilgidir. Zafer mutlaka proletaryanın ve ezilen halkların olacaktır. Lenin'in kırdığı buzun yolu halen açıktır. Dünya proletaryası ve ezilen halkları bu yoldan yürüyerek, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve her türlü gericiliği yıkarak sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya olan komünizmi mutlaka kuracaklardır.

DİPNOTLAR

1) Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi (sf. 16-17)
2) Leninizmin Sorunları (sf. 123)
3) Lenin Toplu Eserler Cilt 33 (sf.57)
4) Leninizmin Sorunları (sf. 222-223)
5) Leninizmin Sorunları (sf.173)

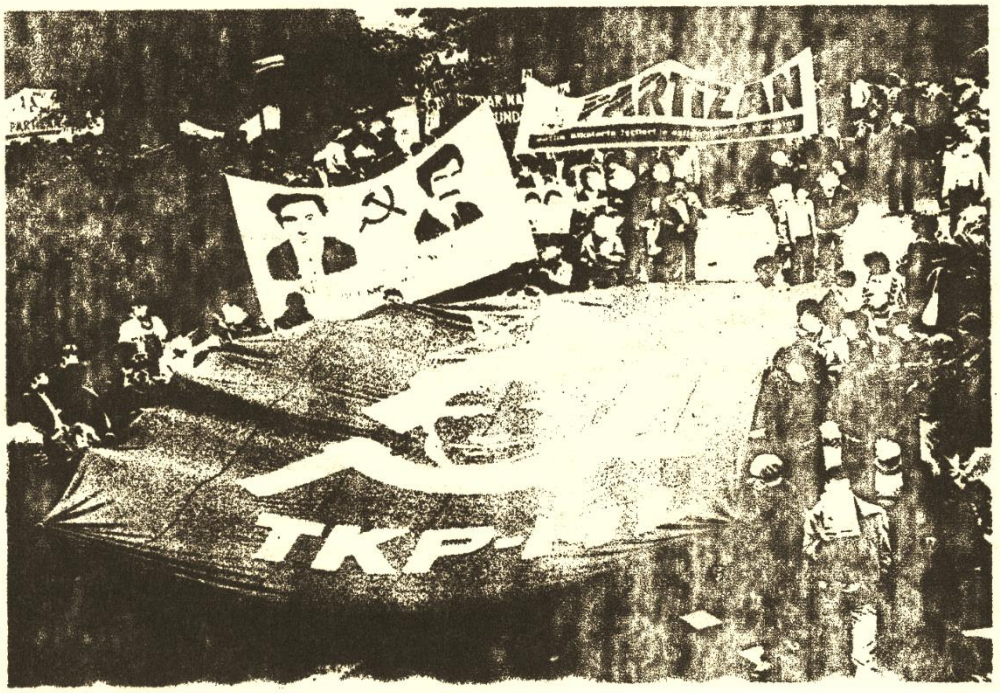

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde faşist cunta nefretle kınandı!

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde (Almanya, Fransa, Hollanda, Avusturya, İsveç İsviçre ve Avustralya'da) askeri faşist cuntayı 3. yılında kınamak üzere güçlü protesto kampanyaları ve yürüyüşler düzenlendi.

Onbinlerce kitlenin katıldığı bu yürüyüşlerde faşist cuntanın idam, işkence vb. uygulamaları ve "demokrasi" çığırtkanlığının altında yatan amacın neler olduğu su yüzüne çıkarılıp bir kez daha teşhir edildi.

Bu yürüyüşlerden birisi de, Almanya'nın Köln şehrinde yapılanıydı. Onbeşbinin üzerinde kitlenin katıldığı bu yürüyüş, cuntaya vurulan ağır bir şamar oldu. Yürüyüşe Proletarya Partisi TKP/ML'in sempatizanları kendi siyasal bayrağı etrafında katıldılar. Faşist cuntanın uygulamalarına karşı güçlü bir ses olan bu yürüyüşte, Partimiz sempatizanları Emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi, emperyalist savaş tehlikesini ve faşist cuntanın tüm uygulamalarını teşhir eden sloganları güçlü bir şekilde haykırdılar.

Bu yürüyüşün en önemli özelliklerinden biri de, geçen yıllara nazaran hem kitle katılımının artması, hem de yabancı kamuoyunun ilgisinin daha canlı olmasıdır. Cuntanın yürüttüğü demogoji ve yalanlar artık bugün sökmemektedir. Her geçen gün toplumun geniş kesimlerinden desteğini kaybeden ve teşhir olan cuntanın uygulamalarına karşı, kitlelerde bir kıpırdanma ve bir canlılık kendini göstermektedir. Alman demokratik kamuoyunun gösterdiği ilgiye gelince, yine gerek Avrupa çapında, gerekse Almanya somutunda faşist cuntanın uygulamalarının protestosunun maddi bir güç haline gelmesi önemli bir rol oynamıştır. Son olarak cezaevleriyle ilgili yürütülen kampanya ve açlık grevlerinin güçlü bir alternatif haline gelmesi, bırakalım demokratik kamuoyunun ilgi ve desteğini görmesini, emperyalistlerin sözcüleri bile bu eylemin haklılığını belirtmek ve "destekle"diklerini belirtmek zorunda kalmışlardır.

Cuntanın teşhir faaliyetlerine her gün bir yenisi daha eklenmektedir. Bunlardan başlıca önemli olanlarından Kemal Cemal Altun olayıdır. Alman emperyalizminin cuntayla anlaşarak iade işlemlerine hız verdiği böylesi bir dönemde, iltica kabul edilmesine rağmen, cuntaya iade edilmek istenen Cemal Kemal Altun'un mahkeme binasının 6. katından atlayarak ölmesi ve bunun ardından Almanya çapında yürütülen güçlü protesto gösterileri ve çeşitli eylemler, Alman burjuvazisinin cunta ile olan *işbirliğini* açığa çıkarmış ve iltica işlemleri ve iadeler konusunda geri adım attırmıştır.

Yine Fransa'nın Strasburg şehrinde Avrupa Konseyi önünde düzenlenen açlık grevi vb. protesto eylemlerinde faşist cuntanın cezaevlerindeki uygulamaları ve dönülmek istenen "demokrasinin" niteliği ortaya konup teşhir edilmiş ve cuntanın Avrupa konseyinden atılması istenmiştir. Yürütülen bu aktif faaliyetler sonucunda Avrupa konseyi Türkiye'nin "demokrasiye" dönüşünün bir aldatmaca olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştır.

Ayrıca, Hollan'da Lahey'de; Nato parlamenterleri toplantısının yapıldığı dönemde toplantının yapıldığı yerde birçok eylemler ve teşhir faaliyetiyle cuntanın gerçek niteliği ortaya kondu.

KARDEŞLER;

Bugün yürüttüğümüz bir dizi faaliyetle zor durumda kaldıklarından ötürü, cuntanın uygulamalarını yanlış bulduklarını söyleyen Avrupa parlamentosu, insan hakları komisyonu vb. vb. gibi kurum ve kuruluşlar ile bizlerin sorunları kalıcı olarak çözümlenmeyecektir. İçinde bulunduğumuz sistem ve ülkemizin başına çöreklenen faşist diktatörlük işçi sınıfı önderliğinde alaşağı edilmedikçe bu sorunlarla her dönem karşı karşıya olacağız. Ama bunun böyle olması bizlerin bu kurumları kullanıp cuntanın bu alanlardaki desteğini yitirmek için faaliyet yürütmemize engel değildir ve olmamalıdırda. Bizler emperyalistler arasındaki ve onun uşakları arasındake en küçük bir çelişkiden yararlanmalıyız. Ve bugün somutta yürütülen bu faaliyet cuntayı uluslararası alanda da teşhir etmiştir. Bundan ötürü cunta, yurtdışında bulunan binlerce "vatan haini" vb. gibi azgınca saldırılar düzenlemekte bu kurumları ise sözde bizlerin yalanlarına kandığı için kınamaktadır. Cunta ne yaparsa yapsın, çabaları boşuna. Sınıf mücadelesinin engin denizinde olan bizler nerede olursak olalım, mücadelemiz durmadı, durmayacaktır. Ta ki sınıfsız toplumu yaratana dek.

İKK Yurtdışı
Haber Bürosu.